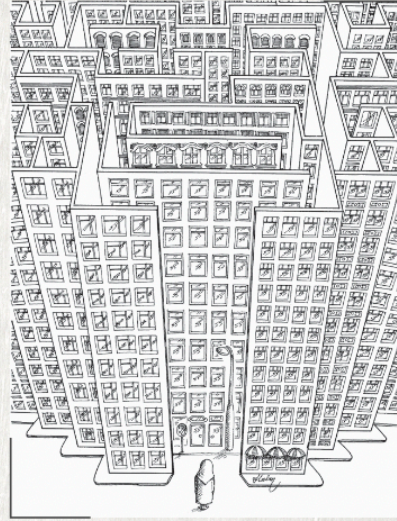
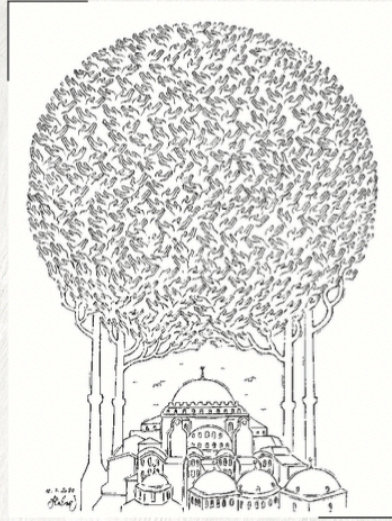


Çizgi İstanbul

HASAN AYGIN





Av. Abdurrahman DURSUN
Belediye Başkanı

Çizgi İstanbul

HASAN AYGIN

Editör

Saadettin Acar
Muhammet Furkan Gümüş
Cihat Adıgüzel

Tasarım ve Uygulama

Yedifark | Tanıtım - Organizasyon
Şenlikköy Mah. İmbat Sok. No:3/2
Florya/İstanbul

Baskı - Cilt

Kültür Sanat Basımevi Reklam ve Org. Ltd. Şti.

İstanbul, 2022



Sultangazi Belediyesi kültür hizmetidir.

Cizgi İstanbul

HASAN AYGİN



Av. Abdurrahman DURSUN
Belediye Başkanı

İSTANBUL

Bir kalem ile başlar her şey...

Çoğalan düşünceler birer birer yuvasından çıkar, kaleme aktarılır ve karşılıksız hayat bulur kâğıtta...

Yeri gelir kâğıdın üzerinde resmedilip kalplerde yer edinmek ister. Sonra ona bakan bir çift göze can katıp her daim mutlu hissetmesini sağlar.

Sanatçı toplumun yansımasıdır, düşüncelerin insanların kalbine aktarılmasını sağlayan aracıdır. Gözlerinde var olan ışığı işleyen ve anlamlandıran kişidir Sanatçı...

Ülkemizde var olan sanatçılarımızın emeği, düşünceleri ve dokunuşları; hayatı daha yaşanabilir bir hale getirip, yolumuzu aydınlatıp ve anlaşılabilir olmamıza imkân sağlamaktadır.

Düşüncelerini, kalemını büyük bir ustalık ve hassasiyetle bu eşsiz esere aktaran Hasan Aycın'ın, ismini ve eserlerini ilçemizde ağırlamaktan memnuniyet duyuyor, kültür sanatla hemhal olan herkese bu kıymetli eseri sunmaktan keyif alıyoruz.



HASAN AYCIN

1955 yılında Balıkesir'in Aslıhantepecik Köyünde dünyaya geldi.

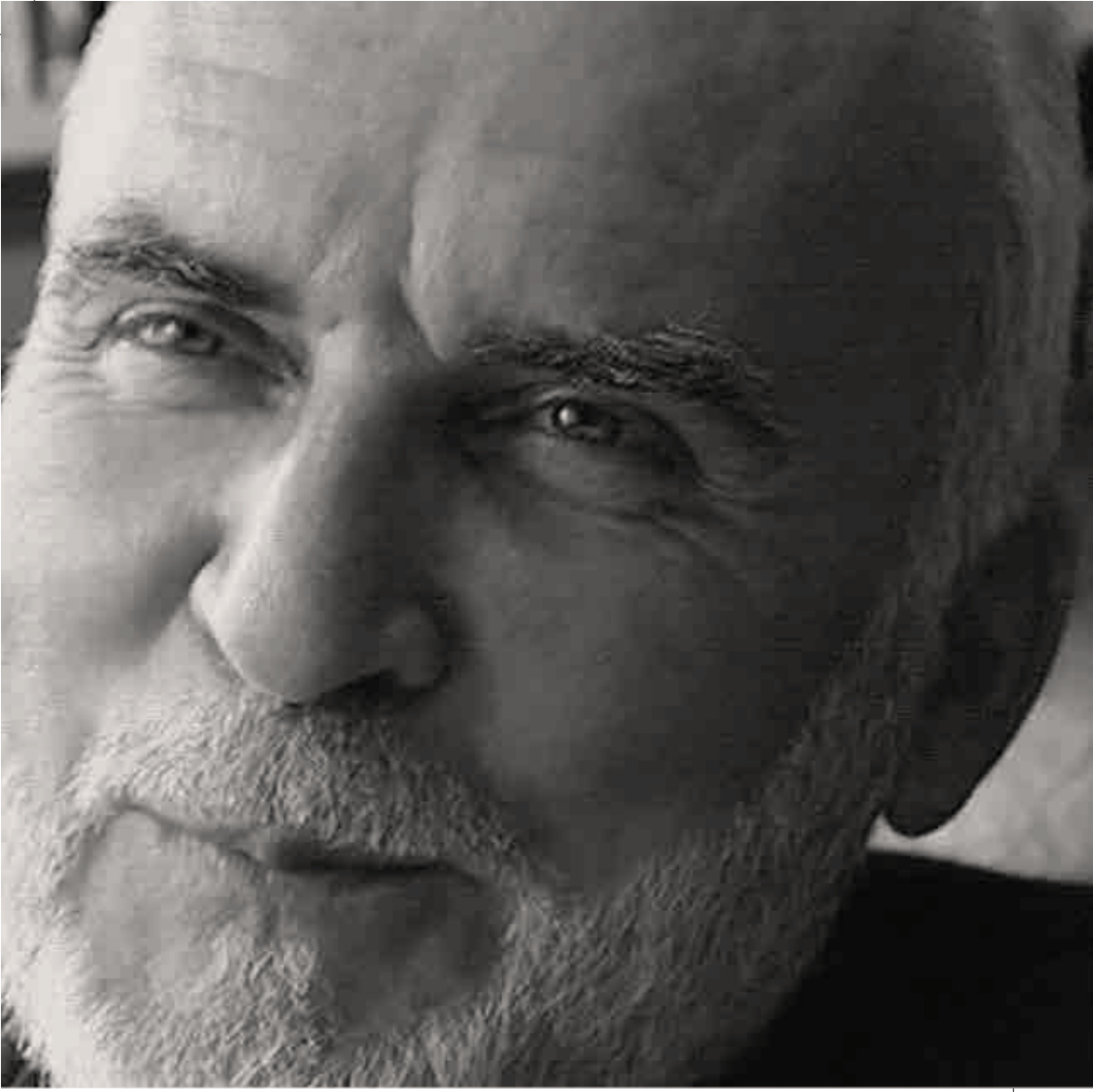
İlkokulu köyünde (1966), İmam-Hatip Okulu'nu Balıkesir'de (1974) bitirdi.

Bursa İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nden (1980) mezun oldu.

1975-1982 yılları arasında Merinos Fabrikası'nda (Bursa) grafiker olarak çalıştı.

Bir süre Balıkesir'de pazarcılıkla meşgul oldu.

Askerliğini kısa dönem olarak Menemen'de (1983) yaptı. 1984 yılında İstanbul'a yerleşip serbest grafikerliğe başladı.



Kayıtlar Dergisinin kurucuları arasında yer aldı.

İlk çizgisini 1978'de Yenidevir gazetesinde yayımladı.

Milli Gazete ile Maveria, Yönelişler, Aylık Dergi, İslâm, Kadın ve Aile, Gül Çocuk, Mavi Kuş, Birdirbir, Inquiry, Kardelen, Kayıtlar, Kitap Postası, Kudüs, Elif, Genç Doku, Hece, Hece Öykü, Tohum, Mostar, İtibar, Muhayyel, Gerçek Hayat ve Temmuz dergilerinde çizgileriyle yer aldı.

Halen Yedi İklim, Muhit, Kur'ani Hayat, İlim ve İrfan, Maarif, Derin Tarih, Cins dergileri ile Yeni Şafak gazetesinde çiziyor.



ESERLERİ:

Albüm:

Bocurgat (1989),
Gece Yürüyüşü (1994),
Asâ (1998),
Kulbar (2003),
Kırk Hadis, Kırk Çizgi (2007),
Gözü (2007),
Ahzan (2008),
Nun (2009),
Zılal (2009),
Kudüs Ey Ey
(İbrahim Demirci ile birlikte) (2009),
Sayha (2011),
Üns (2012),
Hub (2013),
Sarp Geçit (2014),
Eyse (2015),
İftah (2016),
Şâr (2017),
Berk (2018),
Sidre (2019),
Sehergâh (2020),
41 Mısra 41 Çizgi (2021),
Urve (2021).

Roman:

Esrarnâme (2003),
Sâhipkırân -Nam-ı Diğer Hamzaname-
(2007),
Bin Hüseyin -Nam-ı Diğer Battalname-
(2012),
Mekke'yi Sarsan Ses (2020).

Anı yazı:

Müşahedat -Hayata Merhaba- (2007).

Söyleşi:

Güneşin Altında -Söyleşiler- (2007).

Masal:

Keloğlan -Alpembecik Gülpembecik-
(2004).

Halk edebiyatı:

Divan -Yunus Emre- (2020).

““

ÇİZGİMİZİN ZARİF USTASI HASAN AYCIN'A SAYGIYLA SAADETTİN ACAR

ÇİZGİ İSTANBUL // 10

Hasan Aycin ustamız, çağımızda, öncü vasfını tam anlamıyla hak eden en önemli isimlerin başında gelmektedir şüphesiz. Gelenekten, kadim kültürümüzden beslenen ve ondan etkilenen ama bu etkilenmeyi kendi içinde harmanlayarak dönüştüren ve daha önce örneği olmayan yepyeni bir çıktıyla ve orijinal bir formla önümüze koyan büyük bir ustadır.

Hasan Aycin, hiç şüphe yok ki öncü ve evrensel ölçülere sahip bir sanatçıdır. Zira o, çizgi alanında önünde hiçbir örnek bulunmazken, kendi çabasıyla, adeta el yordamıyla ve tam anlamıyla nev-i şahsına münhasır bir alan inşa etmeyi başarmıştır. Özgün bir alandır burası. Bu alanı güçlü sanatçı kabiliyetiyle ve kendi üslubuyla aralıksız bir şekilde derinleştirip genişletme cehdi içinde olmuştur. Bu açıdan karşımızda neredeyse ustası olmayan, kendisini aşı aşı büyüyen, tekamül eden bir usta yer almaktadır. Soyutlaya soyutlaya çizgide sadeliğe ulaşmış, bu yönüyle birçok çizgisi artık berceste hükmünü almış büyük bir sanatçı. Belki bu sebepten olsa gerek, onun yaptığı işi anlamak şöyle dursun henüz sanatını tam olarak adlandıramamış bile değiliz. Çünkü Hasan Aycin yabancıydı olduğumuz, nüfuz etmekte çokça zorlandığımız bir sahada yürüyüşünü gerçekleştirmektedir.

Hasan Aycın, büyük medeniyetimizin estetik birikimini modern bir formla yeniden üretmiş bir sanatçıdır. Bunu da asla gelenekten kopmadan, ona sırtını dönmeden yapmayı başarmıştır. Çünkü gelenek dediğimiz alan şekil ve kalıplardan çok bir ruhu ve manayı ifade eder. Asıl olan onun derunundaki cevheri bulmaktır. Şekilde takılıp kalmak, manayı iskalamaya sebep olur. O ruh iskalandıktan sonra da şekil anlamını kaybeder. İşte Hasan Aycın, Batı menşeli olan karikatürü yepyeni bir yorumla ve İslami hassasiyetleri gözeterek adeta dönüştürmüş, her çizgisinde büyük medeniyet birikimimize ve kadim geleneğimize güçlü atıflar yaparak özgün bir senteze ulaşmıştır. Bu anlamda form olarak modern olmakla birlikte içerik olarak geleneğe kendisini yaslamayı becerebilmiş, kendisini büyük medeniyet zincirine eklemeyi/eklemlemeyi başarmış bir şaheser var karşımızda. Geleneğin içinden konuşan ama “bugün ve burada” olmanın daima şuurunda olan, zamanın ruhunu doğru okuyan modern bir üst-dil. Çünkü “bugün ve burada” olduğunun bilincinde olmak, bütün büyük sanatçıların en önemli özelliklerinin başında gelmektedir.

Afak ile enfüs arasında gidip gelen büyük bir alanda seyreder Hasan Aycın’ın çizgileri. Bir sarkaç gibi oradan oraya sürekliler bizleri. Yer yer enfüste mündemiç olan âlemi bütün ihtişamıyla bize gösterir, yer yer afakın içindeki yerimizi, özelliğimizi ve biricikliğimizi bize hatırlatır. Ama her halükarda insana zübde-i alem ve eşref-i mahlukat oluşunu fısıldar durur. Ve tabii olarak insanın cahilliğini, zalimliğini ve vahşiliğini de daima aklımızın bir kenarında tutmamızı salık verir.

Evet, onun çizgilerinden, beşeriyetten en yüce makamlara doğru yol alan, esfel-i sâfilîn ile alâ-yi illiyyîn geniş aralığındaki insan tekinin kadim hikâyesini okumak mümkün. Cennetini yitiren ve onu tekrar kazanmaya çalışan zavallı insanın. Nankör insanın. Unutkan insanın. Ve ama daima Allah’ın halifesi olan insanın. Eksiklikleriyle, doğrularıyla, hataları ve sevaplarıyla insan en yalın haliyle onun çizgilerinin her zaman tam merkezinde yer alır. Bütün iniş çıkışlarıyla, yükseliş ve alçalışıyla, yürüyüşü ve tökezlemesiyle onun çizgilerinin vazgeçilmez unsurudur insan. İnsanı idealize etmeden, bir taraftan olanı gösterip resmederken, bir taraftan da olması gerekene dair tablolar olarak önümüze çıkarır. Çünkü Hasan Aycın, insandan hiçbir zaman ümidini kesmez ve daima ona seslenir. Onun yorumunda insan, son tahlilde vahyin muhatabıdır, ağır emaneti yüklenmiş bir halifedir, Allah’ın ahsen-i takvimde, en mükemmel kıvamda yarattığı harikulade bir eserdir.

Hasan Aycın’ın çizgilerinin karakteri irfanî bir özden beslenir ve derin tasavvufî



izler taşır. Bu tasavvufî bakış neredeyse tüm çizgilerinin ana karakterini oluşturur. İrfanî damar bir hal olarak çizgilerinin ruhuna sinmiştir adeta. Nefsin türlü desiselerinden kalbimizi kuşatan ve esir alan beşerî zaafılarınımıza kadar birçok hâli, mertebeyi ve makamı onun çizgilerinin içinden okumak mümkün.

Hasan Aycın'ın çizgileri mü'mince bir derdin izini sürmektedir. Çünkü o, yaptığı işi inancından asla ayrı tutmaz, çizginin dili ve imkânlarıyla kulluğunu ifa etmeye çalışır ve bize de kulluğumuzu hatırlatır daima. Sanatını bir ubudiyet bilinciyle icra eder. Bu yüzden mensubiyetinin ona yüklediği mesuliyetin daima şuurundadır. Hasan Aycın ustamız, bu yüksek hassasiyetle kendi inşa ettiği o özel alanda yol alma, çağına tanıklık yapma gayretindedir her zaman. Yer yer çizgileriyle bir ayeti tefsir eder, bir hadisi yorumlar, bir kelam-ı kibara şerhler düşer. Yeri geldiğinde de bir reddiyeye, bir protestoya dönüşür. Çizgileri bir dua olur bazen, kimi zaman haksızlıklara karşı bir isyan ateşine dönüşür, yer yer bir gözyaşı olur, akar, yeri geldiğinde de bir ok olur, karanlığın bağına saplanır.

Hasan Aycın ustamızın temel soruları şunlardır: "Bütün bu olup bitenler olup biterken" ben ne yapabilirim? Bugün ve burada üzerime düşen vazife nedir? Onun bütün çizgileri bu çetin soruların cevaplarını bulma arayışının bir sonucu ve buna karşı kendi tavrının bir ifadesi olarak vücut bulur.

Eğer sanatı tanımlayacak en güçlü özellik olarak evrenselliği kabul edecek olursak, ortaya koyduğu eser itibarıyla Hasan Aycın'ın, tartışmasız bir biçimde dünya çapında bir sanatçı ve evrensel ölçülere sahip bir usta olarak hakkını teslim etmemiz lazım. Çizgileri, doğu-batı ayrımına takılmadan dünyanın herhangi bir ülkesindeki herhangi bir insana dokunabilecek denli güçlü, esaslı ve evrenseldir. Çünkü fitrata seslenen ve kalbe dokunan bir çizgi dili vardır. Eğer ünü ülke sınırlarının dışına taşmamışsa, daha da acısı yaşadığı ülkenin insanları tarafından bile hala yeterince bilinmiyor, tanınmıyor ise, bu, ülkemizdeki dar ideolojik bakışın o bildik bağnaz tutumundan ve bu topraklarda Müslüman sanatçı ve düşünürlerle karşı takınılan o mutad yok sayma ve görmeme tavrından kaynaklanmaktadır. Hasan Aycın çapında ve özgünlüğünde bir sanatçının maruz kaldığı bu sükût suikastının bundan başka bir açıklaması olamaz zira.

Hasan Aycın, kendi çabasıyla kurduğu ve genişlettiği bir kulvarda kırk yılı aşkın bir zamandır yolculuğuna devam ediyor. "Ahir zaman çöplüğü" dediği bu zor zamanlarda "insan soyunun en yorgun kuşağını" oluşturan bugünün insanına hakikatin

parlıtlarını gösterme gayretini ısrarla ve kutsal bir inatla sürdürüyor. Eşyanın bizden perdelenen boyutunu keşfetmeye ve resmetmeye çaba gösteriyor. Ahir zaman çöplüğünün içindeki yitik cevherlere, cam parçacıkları arasında kaybolayazan elmas taneciklerine mercek tutmaya ve onları büyük bir dikkat ve rikkatle ayıklamaya devam ediyor. Bir taraftan içine sürüklendiğimiz bu bataklığı ifşa ediyor ama öte yandan insandan yana asla ümidini yitirmeden doğruyu ve güzeli de işaretlemeye gayret ediyor.

Hasan Aycin, “akan kana, yükselen kine rağmen insanlığın ve kardeşliğin hakim olacağına dair ümidini” diri tutarak yolumuzu aydınlatmaya ve bize ümit aşılama mütemadiyen devam ediyor.

Ömrü bereketli olsun.

Sa'yi meşkur olsun.

Yaktığı çerağ, kıyamet gününe kadar sadaka-i cariyesi olarak yanmaya devam etsin.

HASAN AYCIN'IN İSTANBUL'U

,

“

*“Efendimiz ‘Rabbim bana eşyanın hakikatini göster’ diye dua etmiştir.
Sanatçı bakar ve görülmesi gerekeni görür.
Görülmesi gereken ise farklı bir şey görmek değil, hakikati görmektir.”*

Hasan Aycin

Hasan Aycin'ın ilk çizgisi 3 Şubat 1978 tarihinde Yeni Devir Gazetesinde biraz da dostlarının teşvikiyle yayımlanmıştır. Önceden çok da düşünülmüş, tartılmış bir yola çıkış değildir bu, ancak bu yola çıkış, sonrasında kesintisiz bir şekilde bugünlere kadar kendi yolunu açarak, yatağını genişleterek sürüp gelmiştir. Edebiyat dergilerinde çizgi yayımlamak sanırım ilk kez ona nasip oldu. Sadece bu durum bile onun çizgideki ayrıcalıklı yanını ortaya koyar. Çünkü edebiyat dergilerinde yer alması, onun çizgilerinin bir eser olduğunu tasdik için yeterlidir. Belki de bu yüzden onun çizgileri şiire denk tutuldu çoğu kere. Gelenegimizde şiire verilen kıymeti hatırlarsak, çizgilerin şiirle birlikte anılması, onlara verilen mevkii görmek açısından önemlidir.

Bazı sanatçılar kendi yolunu kendisi açar ve açtığı yolu öylesine şahsına münhasır kılar ki açtığı yolu yürüdükçe aynı zamanda kapatır da. Çünkü o yoldan yürümeye çalışanlar hep onun gölgesi altında kalır; o sanatçının derin etkisinden kurtulamaz ve daima taklitçi olmak zorunda kalır. Hasan Aycin'ın açtığı çizgi yolu da böyle oldu. Yalnız başladı, ustası yoktu, her ne yaptıysa kendisi yaptı, kullandığı simgeleri, imgeleleri ilk o inşa etti, hepsini kendine has kıldı ve belki de bu yüzden arkasından gelen de olmadı.

*

Eserlerine karikatür denmesine itiraz edip çizgi dedi. Çizgi demesindeki tevazuu açıktır, ama sadece bununla açıklanamaz. Çizgi bir sınırdır; sınırın özüyse ayırmak ve bitiştirmektir. Ayırmaktan, iynin kötünden, doğrunun yanlışan, güzelin çirkinden



ayrılmasını anlayabiliriz; bitiştirmekse bunların mutlak olarak birbirinden ayrılmadığını gösterir bize. Bu durumlar hep birbirine bitişiktir ve insan bunların arasında kendine bir yol aralar. Zaten yaratılmış her şey biraradadır; yaratılış ve yok oluş arasında olmak, genel kategoridir; diğer tüm aralar, bu kategorinin şemsiyesinin altındadır. Ara, aralar, arayı açar, ama biraraya toplar ve aracılık eder. Ara, hep ikiliklerin arasındadır, dolayısıyla insan bunların biraradalığıdır. Ara, iki ucu bir arada tutarak durumu yaratır, çünkü iki ucun arası bir kesitlemedir aynı zamanda. Sanatsal gerilim de bu biraradalık'tan doğar ve arayış'a, aramak'a doğru yol alır.

Ara, aynı zamanda aralamak'tır da; sanat eseri bu anlamda aralayan'dır. Onun araladığı, genellikle duyuş ve sezişle yaşanan hakikat ânına doğru bir bakış imkanındır. Çizgi tam da bu sınır durumdan doğar, ayırma ve bitiştirmenin o bıçak sırtı gerilimini üzerinde taşır. Fakat onun çizgileri aranın yansızlığından doğmaz, değerler arasında her zaman pozisyon alır ve iyiyi, güzeli, doğruyu önerir. Bu anlamda iyi ve güzel ile kötü ve çirkinin birbiriyle sert bir şekilde ayrıldığını söyleyelim. Çizgilerinde renk kullanmaması, tamamının siyah beyaza yaslanması, sertliği göstermek bakımından oldukça yerindedir. Dahası siyah ve beyazın sahip olduğu simgesel anlamları da kullanarak bu sertliği iyice artırır. Bilindiği gibi beyaz saflığı, temizliği; siyah karanlığı, zulmü temsil eder. Siyah ve beyazın temsil ettikleri, çizgilerde sert bir şekilde birbirinden ayrılırken; iyi ve güzel ile kötü ve çirkin kendi içinde geçişkendir; bu geçişkenlik sayesinde iyi kendini çoğaltırken, kötü de kendini çoğaltır. İyinin iyile kötünün kötüyle kendini çoğaltması ve elbette hayat içinde birbirleriyle çatışma halinde olması, çizgilerde beyaz ve siyahın zıtlığıyla keskinleştirilir.

Eserle iz'in etimolojik akrabalığını hatırlarsak eğer Hasan Aycın'ın çizgi vurgusunun bir anlamı daha açığa çıkar diye düşünüyorum. Eser, daima sanatçının bir izidir; bu iz öncelikle sanatçının imzasını, üslubunu akla getirir; ama resim, çizgi gibi sanatlarda aynı zamanda eseri de meydana getirir; eser bizatihi o iz sayesinde varolur. İz, resimde fırçanın, çizgide kalemin hareketinde, kıvrımında, titreyişinde yol alır, eserin meydana gelişine yol açar.

Çizgi kavramının ima ettiği hem sınır hem de iz anlamları neyin ayrılacağı ve ayrılanların neyle birleştirileceği meselesini gündeme getirir. Açık ki burada değerler devreye girer; Aycın'ın çizgileri bu nedenle hep değer yüklüdür ve değerler bir mihenk taşı olarak daima başvuru kaynağıdır. Çizgiyi çizgi yapan, onu kendisi kılan çerçevesine aldıklarını nasıl-neyle bir arada tuttuğu ya da tutmadığıdır. Çerçeveye girenlerin niçin girdiği, girmeyenlerin niye girmedeği ve çerçevedekilerin hangi örüntülerle bir araya geldiği çizgiyi kendisi yapan eczadır.

Aycın'ın çizgilerindeki eczalardan belki de en başta geleni, çizgilerin üzerine oturduğu kaide olarak ışığın olmayışıdır. Işık olmadığı için renkler de yoktur. Sadece beyaz ve siyah iki zıt renk olarak vardır. Onların varlığı çizginin zorunluluğundan kaynaklanır. Beyaz esas ise siyah arızidir; daha çok beyazdaki gömülü çizgiyi belirginleştirmek için zorunluluk olarak vardır. Bu iki zıt renk çizgiyi belirginleştirmenin, ortaya çıkarmanın yanında, simgesel anlamları itibariyle de vardır. Neyin siyahın neyinse beyazın payına düşeceği değerler sayesinde belirlenir.

*

Hasan Aycın'da modern şehir genellikle doğal olanın zıddını gösterir. Gökdelenler, bu zıtlığın en önemli göstergesidir ve her zaman insanın doğal olana temasında bir engel olarak karşısına çıkar. Doğal olanın, fitri olanın göstergesi olan insan ve onun değerlerinin bir gösterimi olarak camiler gökdelenler arasında engellenmiş, boğulmuştur. Eller ve minareler bir şekilde göğe doğru uzanmak ister. Çünkü gök doğallığın temsilidir. Dolayısıyla insanı insan yapan değerler ancak böylesi bir doğal bütünleşmeyle yaşanabilir. Ne ki modern şehir bu bütünleşmeye manidir.

Çizgilerde şehir ve onu saran atmosfer çoğunlukla siyahla gösterilir. Bu siyahlık geceyi göstermez. Zira onun çizgilerinde gece mutlaka yıldızlarla, ayla yani kozmik bir uyum içinde gösterilir. Siyahlık olumsuz olanı işaret eder; şehir, insanın kendi elleriyle yaptığı bir şey olduğundan doğal değildir; özellikle modern şehir, insanın tabiat karşısındaki azgınlığının bir sonucudur. Çünkü modern insan tabiata istediği gibi müdahale hakkını kendinde bulur. Bu müdahale çoğunlukla Allah'ın yarattığı kozmik ahenge karşı nerdeyse bir saldırı girişimi gibidir. Yine de çizgilerdeki şehrin etrafındaki bulutumsu beyazlık olumluluk olarak şehri sarar. Bu hal umudun hep diri tutulduğunun habercisidir. İnsan ne kadar azgınlığa da yine de birileri sahih olan bir yolun işaretçisi olmaya devam eder.

Aycın'ın çizgilerindeki anlatıcı/gösterici tabiata ibretle bakar; orada Allah'ın yaratışını görür ve kendi yaratılışıyla arasında denklilikler, mütekabiliyetler bulur; hatta ilahi kader anlamında özdeşlikler kurar. Anlatıcının/göstericinin tabiatla kurduğu bu karşılıklı ilişki sayesinde çizgiler öznel olmaktan kurtularak nesnelleşir. Çünkü insan ve eşya bu bakışta yaratışları itibariyle denktirler, aynı ilahi planı paylaşırlar.

Çizgilerdeki tabiatın ve insanın eşzamanlı olarak yan yana getirilmesinde zaman işlevsel bir role sahiptir. Çizgideki unsurlara anlam katan, unsurlara simgesel değerler yükleyen Kur'an'ın genel beyanlarıdır. Kuşlar, yıldızlar, ay, güneş, ağaçlar gibi tek tek bakıldığında simgesel bir değere sahip olmayan unsurlar, Kur'an'ın referansları

sayesinde asli çerçevesine oturur. Bir anlamda Kur'an onlara bağlam oluşturur. Tekil olarak sadece kendini gösteren unsurlar, bu bağlam sayesinde zamanın kucağında anlamlı bir bütüne ulaşır. Aycın'da gökyüzü her zaman iyi, güzeli ve doğruyu temsil eder, orada hiçbir zaman kötülüğe yer vermez. Gökyüzü yıldızlarla, güneşle, bulutla ve ayla birlikte çizilir. Bir bütün olarak iynin, güzelin, doğrunun timsalidir. Yeryüzüyle birlikte çizildiğinde bazen kötünün, çirkinin ve yanlışın belirginleştirilmesi için gökyüzü kontrast arttırıcı bir rol üstlenir. Onun sayesinde zıtlıklar belirgin bir şekilde ortaya çıkar. Gökyüzü çizgilerde tek başına yer almaz, genellikle yeryüzünde olanları belirginleştirmek için kullanılır. Buradan anlarız ki gökyüzünün saf iyiyi, güzeli ve doğruyu temsil etmesi, insan elinin uzanamamasıyla ilgilidir. Allah'ın her şeyi ilahi kaderle yarattığını söylemiştik, bu ahengi, saflığı bozan insandır. Kötünün, kötülüğün müsebbibi olan insan, ulaştığı her yere ifsadı, bozgunculuğu taşır. İnsanın yeryüzündeki tarihi de müfsitlerle salihler arasındaki mücadeleden ibarettir.

*

Bu genel çerçeveden sonra onun çizgilerinde özel olarak İstanbul'a baktığımızda Fatih Sultan Mehmet dikkat çekicidir; tüm albüm içinde bir mühür gibidir. İstanbul çizgilerinde Fatih'in vurgulanmış olması İstanbul'a da kimliğini verir. Çizgilerine tamamina bakıldığında hep Müslüman İstanbul'u görürüz; onun öncesi çizgilerde yer almaz. Hatta Ayasofya bile Fatih'le Müslümanların mührü vurulmuş bir yapıdır, öncesine dair bir ima taşımaz. Ancak ülkemizdeki değişimle birlikte Ayasofya zincire vurulmuştur ve kültürün en önemli simgelerinden olan mezar taşları turistik imgeye dönüşmüşlerdir; rüyasında bunları gören birisi uyandığında gördüklerinin kabus olduğuna sevinir; daha vahim olanı kültürel varlıklar bir takım kötü insanlar tarafından talan edilir. Arka fondaki minareler de imdat ister gibi göğe doğru uzanmaktadır. Bu imdat talebi sadece kültürel talanla ilgili değildir; daha önce değindiğimiz gibi gökdelenler de kültürel değerlerimizi gömmüş, boğmuştur.

Aycın geçmiş bir hatıralar koleksiyonu olarak düşünmez. Geleneksel değerler, şehir yaşamında modern olanla savaşıp direnerek varlığını sürdürmeye çalışırlar. Onların varlıklarını sürdürmesi demek, geçmişte kalmamak, anlamın kesintisiz bir şekilde varlığını sürdürmesi demektir. Gökdelenlerle minareler (modernle gelenek de diyebiliriz) yarış halindedir. Daha doğrusu modern hayat içinde geleneğin temsil ettiği değerler var kalmaya, tutunmaya çalışmaktadırlar. Bir çizgide her türlü olumsuzluğa rağmen, minarelerin yüksek binaları aşarak göğe doğru uzandığını görürüz. Minareler yüksek binaları aşabildiği için hâkim renk beyazdır. Bir başka çizgide de aynı mücadele sürmektedir. Ancak bu kez minareler binaların arasına sıkışıp kalmış, yine el olarak minareler göğe doğru uzanmış, ama modern olanı aşamamıştır.

Burada bariz bir çizgiği duyarız. Bu kez çizgideki hâkim renk siyahtır. Gökdelenlerin de başka değerlerin temsilcisi olduğunu ve çizgiye bunun simgesi olarak girdiğini unutmamalıyız.

İki kültürün savaşıdır söz konusu olan; ama betonun arasında boğulan kültürel değerlerimiz, buna geleneğimiz de diyebiliriz, her ne kadar gökdelenlerin arasına sıkışıp kalsa da İstanbul'un T-B-L harflerinin yükselerek birer yumruğa ve tevhidin gösterimi olan 'Bir'e dönüştüğü çizginin de gösterdiği gibi umut hep vardır ve canlıdır. Yine İstanbul bembeyaz bir kuşun kanatlarının üstünde yükselir ve kuş gövdesiyle karanlıkları da yarar. Kuşun kanatlarında yükselen İstanbul fitri/doğal olanın birbiriyle bütünleşmesi, tamlığa ermesidir.

Gökyüzü elbette kozmik bir bütünselliktir; zaten iyi ve güzel de gücünü bu uyumdan alır demiştik, ancak modern dünyada güzeli, iyiyi yeryüzünde, sokakta, hayat içinde göstermek güçleşmiştir. Aycin da gökyüzüyle kurduğu güzel ve iyi temsillerini; hayat içinde, yani mekanda da kurabilmek için daha çok insanın ve evin içine dönerek, yani onun mahreminde temsil etmeyi denemiştir. İnsanın içi ve mahrem alanı, dışarıdan soyutlanmışlığa delalet ettiği için, yeryüzünde iyiliği, güzelliği göstermek böylelikle mümkün olmuştur. Dahası insan ve ev üzerinden kurduğu bu uyumu daha da kuvvetlendirmek için göğün uyumu ile destekler, eşitler. Bir anlamda göksel, ideal iyi ve güzel, hayat içinde temsil edilir. Onun çizgilerinde iyilik ya insanın kalbindedir ya da semadadır; kötülükse hep yeraltında, karanlıklar içindedir ve modern şehir yeraltına ve karanlığa yataklık eder.

Onun öncelikli meselesi insan olduğundan çizgilerde insansız bir mekan hemen hiç yer almaz; alsa da insanın 'o mekana ettiğini' göstermek içindir. Mekan geri çekilince ister istemez zaman da soyutlaşır. Mekansızlık ve zamansızlık, evrensel insan arayışını, daha doğrusu insanda değişmeyen öz olarak kabul edilen fitrat arayışını her türlü kayıttan, sınırlamadan kurtarmak içindir. Mekan sınırdır, sınırlamadır; zaman da başka bir sınırdır, sonluluktur. Bu arayışın bir gereği olarak çizgilerde genellikle insanın kalbi öne çıkarılır. Çünkü kalp insanın bedeninin merkezi olarak kabul edilir. Tıpkı Kabe'nin arzın merkezi olarak kabul edilmesi gibi, kalp de insanın merkezidir. Hal böyle olunca insan da soyutlaşır; genellikle cinsiyeti bile belli değildir.

Mekanın hafıza olduğu ve uzun bir geçmişi üzerinde taşıdığını hatırlarsak, Aycin'ın İstanbul çizgilerindeki camiler, mezar taşları (Bu mezar taşları İslam harfleriyle yazılıdır.) ısrarı Müslüman İstanbul'u çağrıştırmak içindir. Onun için başka bir İstanbul

yoktur. Fatih Sultan'ın İstanbul'a vurduğu mühür hiç silinememiştir ve Hasan Aycın da bu çizgilerde ısrarla mührü tazeler ve öne çıkarır.

*

İnsan hayatı hep ölüme doğru aktığından, sürekli olarak kimi soruların peşindedir. Nereden, nerede, nereye gittiği gibi sorular yakasını hiç bırakmaz. Bu soruların yanıtları da önce insanın kendisini, sonra da hayatı anlaması, anlamlandırması demektir. Ancak oluş devam ettiği için gerçeklik ve insanın kendi yolculuğu tamamlanmamıştır, olmaya devam etmektedir, bu yüzden anlamaya çalışmak süregelen bir eylemdir. Üstelik bu eylem hem insanın kendi içine doğru hem de gerçekliğe doğru sürer. İnsanın hem kendine hem de gerçekliğe doğru bu seyri anlam arayışıdır. Kadim soruların onda yarattığı kaygı izaleye dönüktür. Anlam arayışında modern şehir zaman zaman insanın önüne bir engel olarak çıkar ve yolunu kesmeye çalışır. Anlam arayışındaki insanın önündeki engelleri aşabilmesi için ona kılavuzluk edecek kutup yıldızı gibi tepesinde hep parlayan çizgelere imza atan Aycın, bu çizgilerle doğal/fitri olanı daima öne çıkarır; yeter ki bakacak göz, idrak edecek temiz bir kalp olsun.



Çizgi
İstanbul



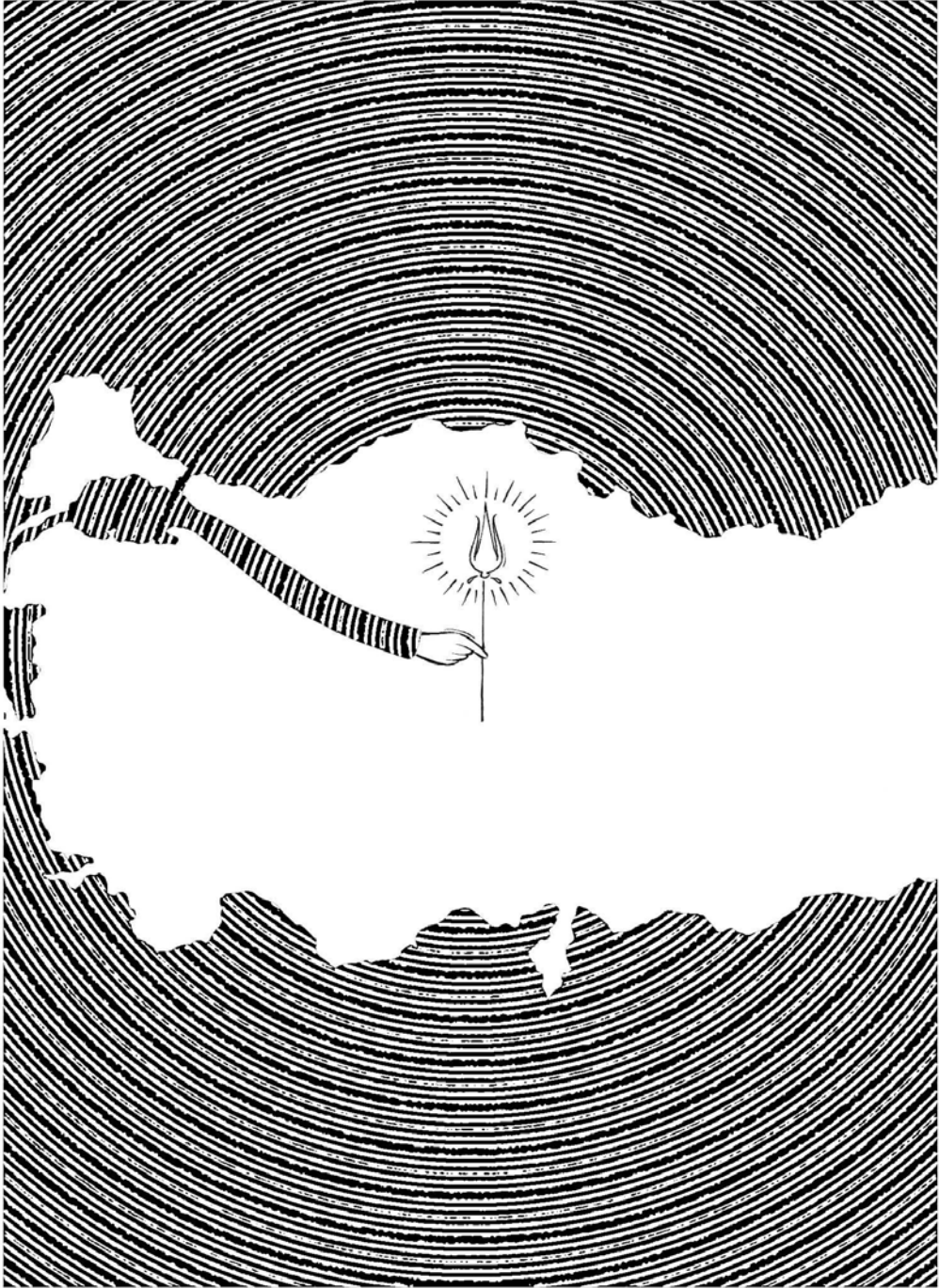
“

“Fatih Sultan Mehmet dikkat çekicidir; tüm albüm içinde bir mühür gibidir. İstanbul çizgilerinde Fatih’in vurgulanmış olması İstanbul’a da kimliğini verir. Çizgilerine tamamına bakıldığında hep Müslüman İstanbul’u görürüz; onun öncesi çizgilerde yer almaz. Hatta Ayasofya bile Fatih’le Müslümanların mührü vurulmuş bir yapıdır, öncesine dair bir ima taşımaz.”

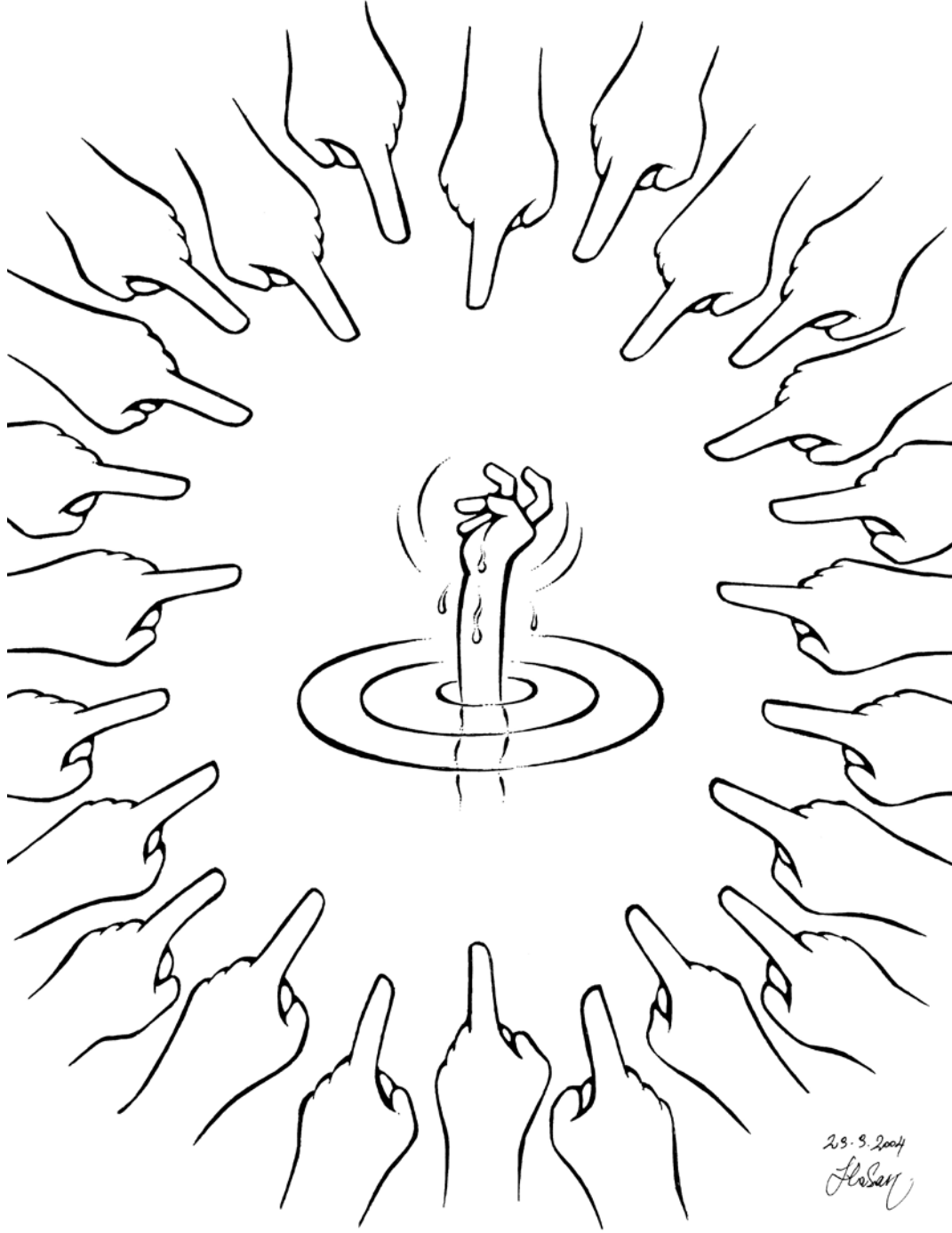
*

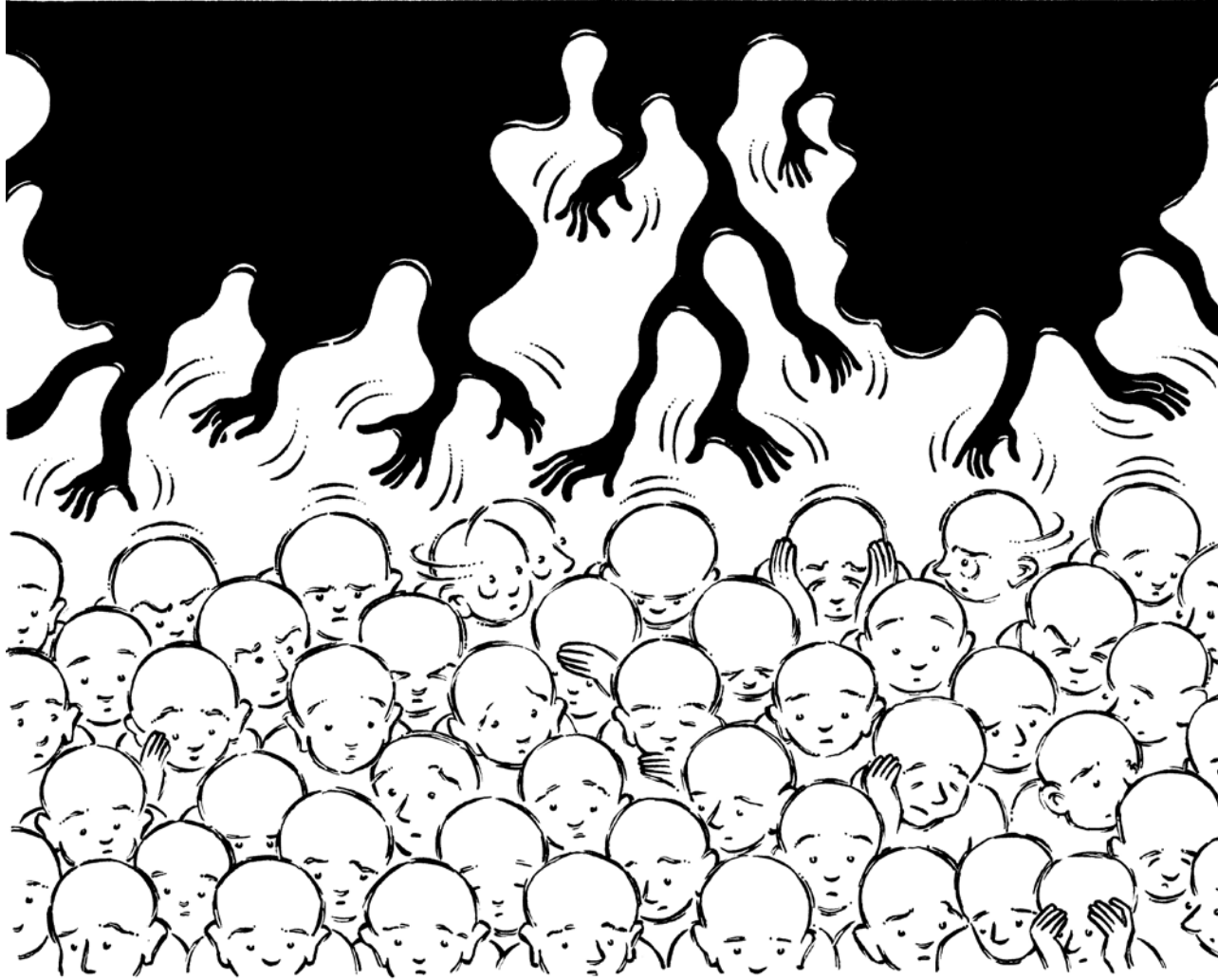




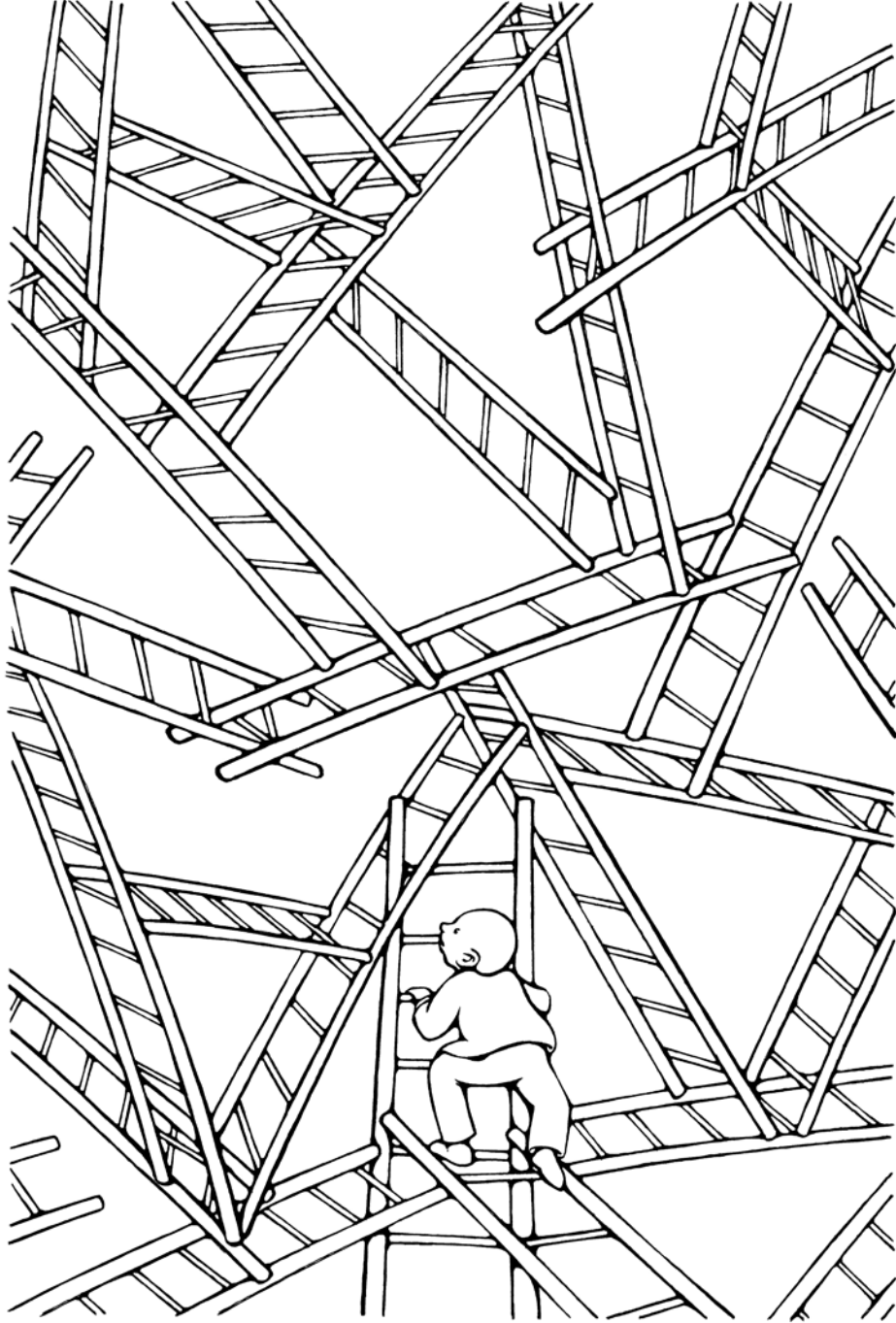


13.9.2011 Doğan

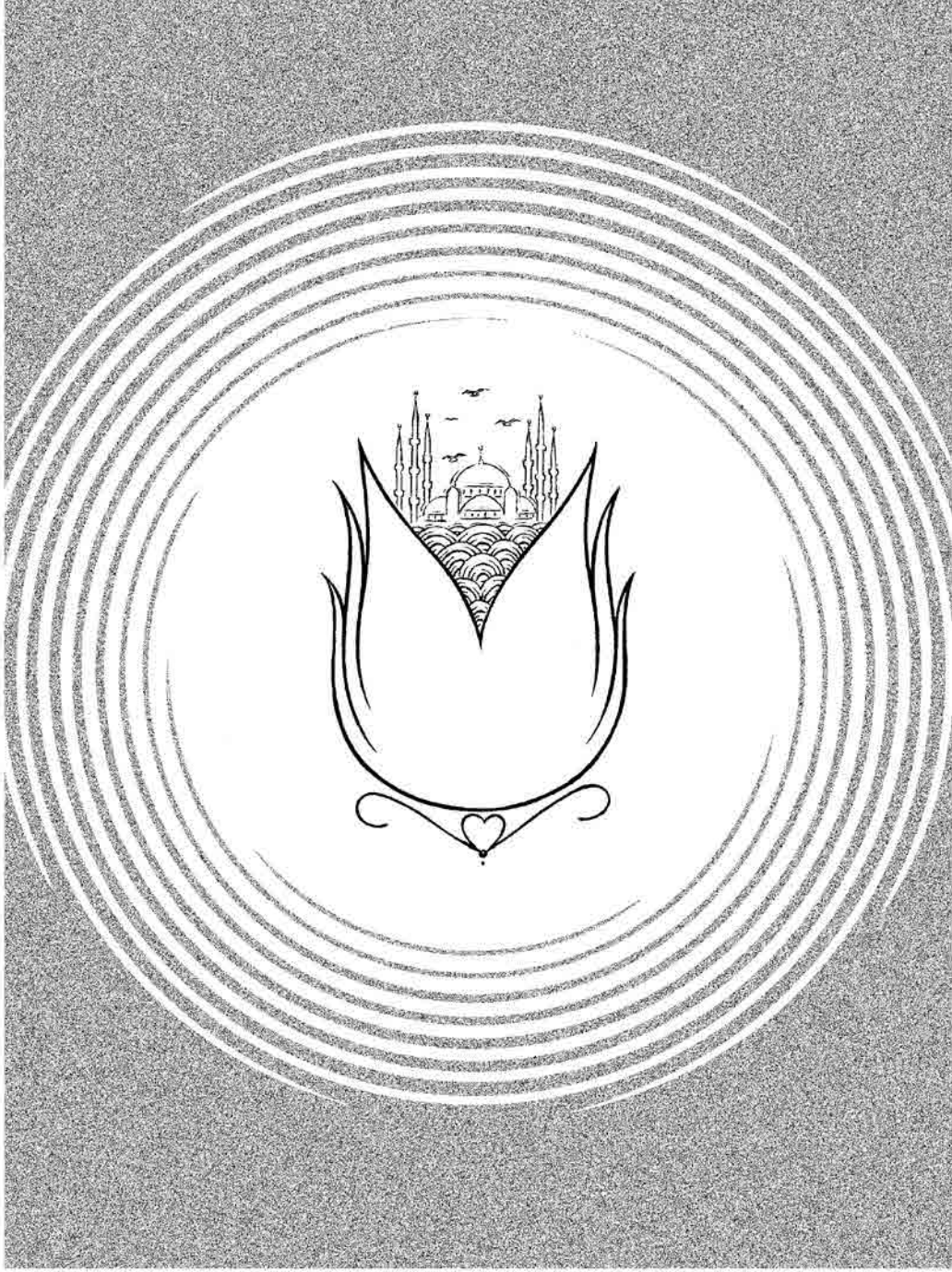




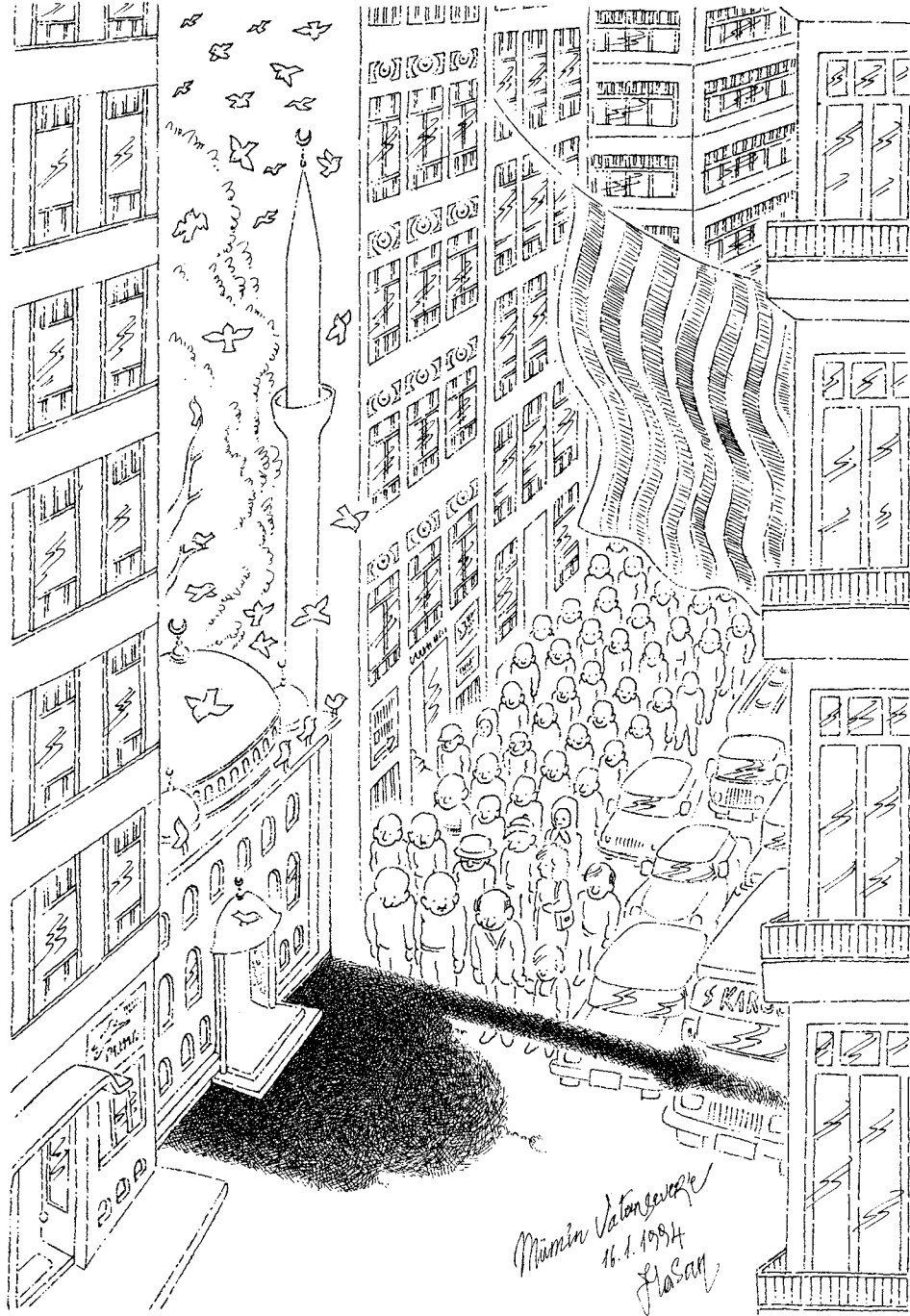
27.3.2006
Ahsan







16.10.2021
F. K.

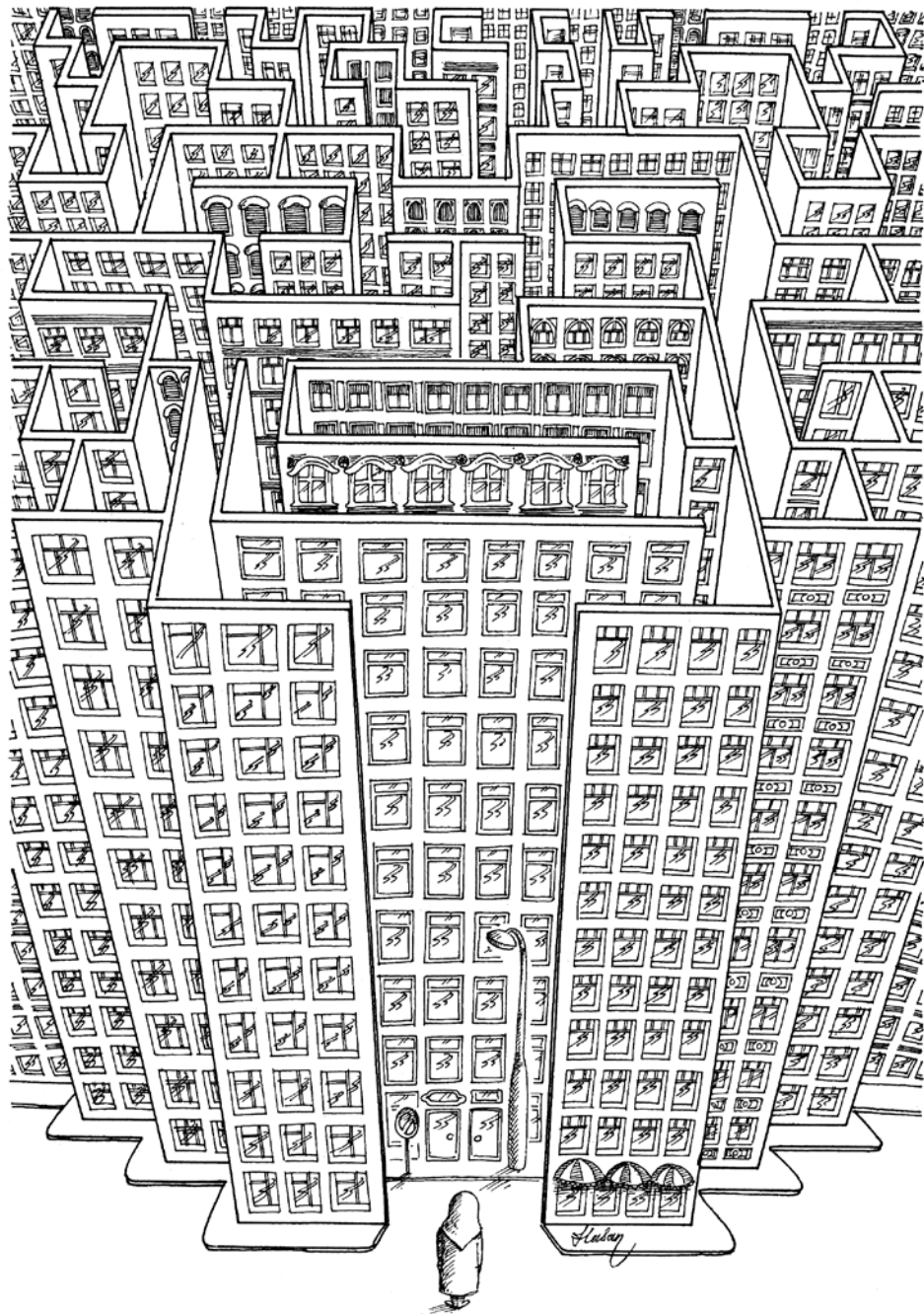


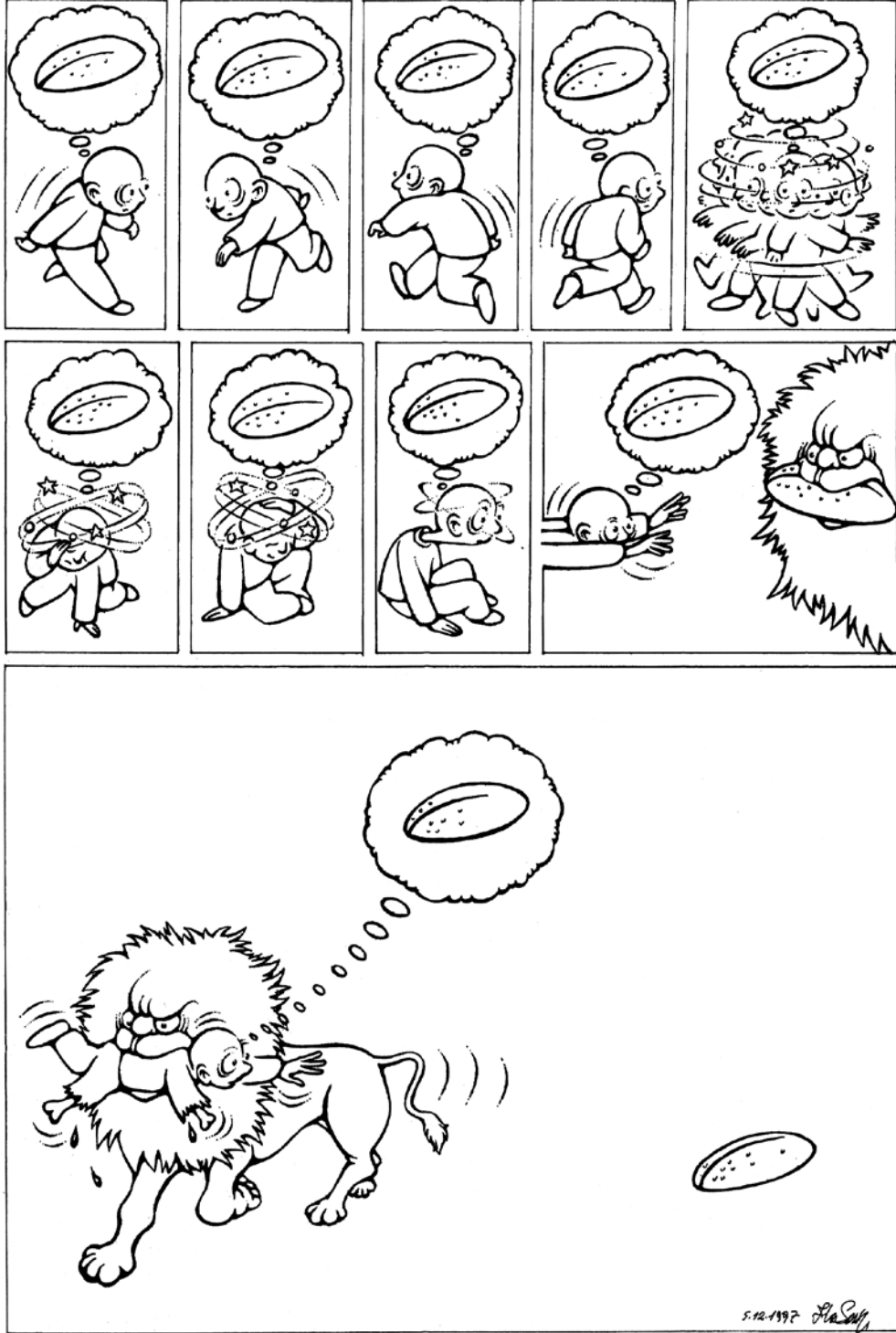


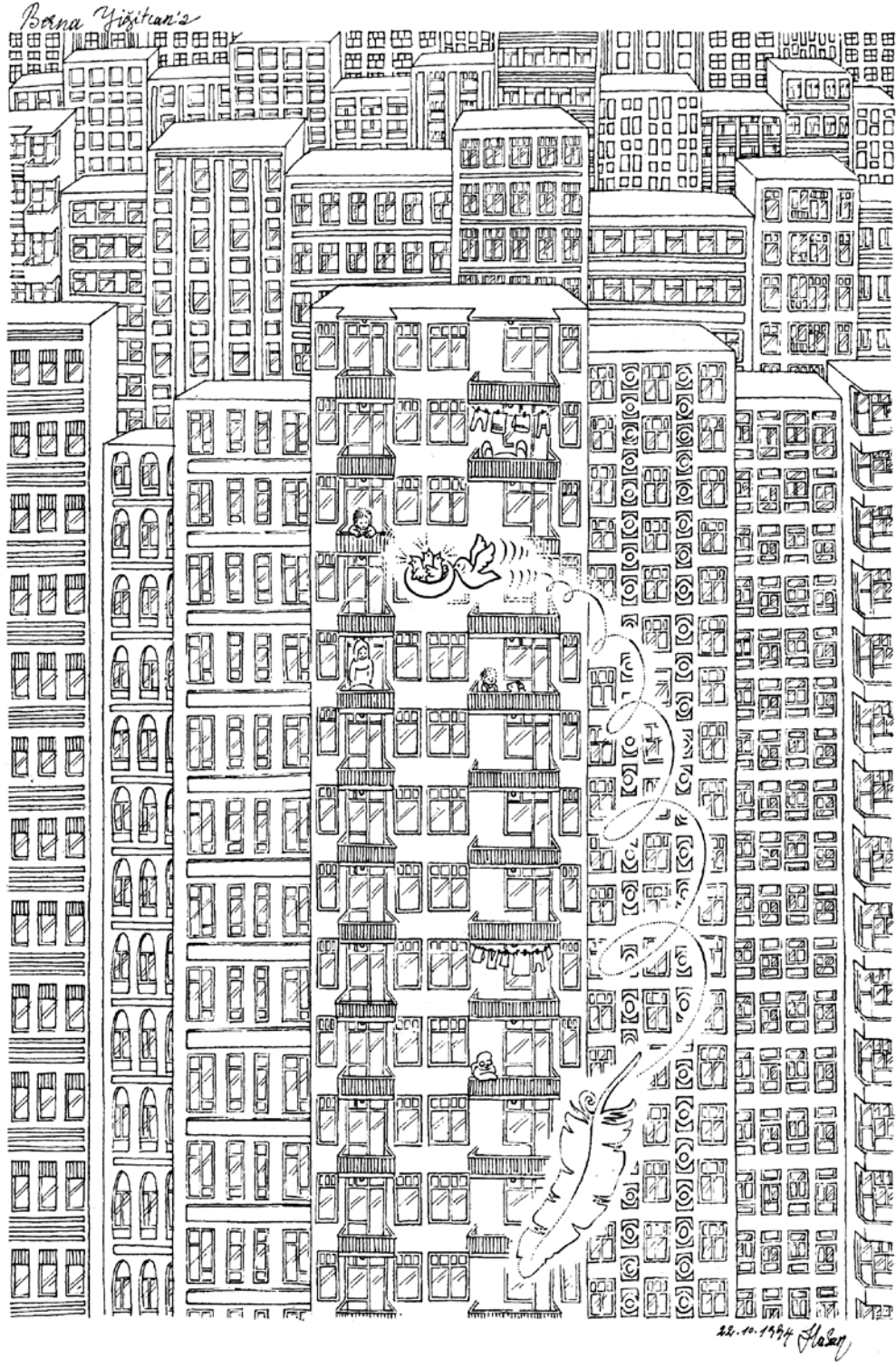
“

“İki kültürün savaşıdır söz konusu olan; ama betonun arasında boğulan kültürel değerlerimiz, buna geleneğimiz de diyebiliriz, her ne kadar gökdelenlerin arasına sıkışıp kalsa da İstanbul’un T-B-L harflerinin yükselerek birer yumruğa ve tevhidin gösterimi olan ‘Bir’e dönüştüğü çizginin de gösterdiği gibi umut hep vardır ve canlıdır.”

*

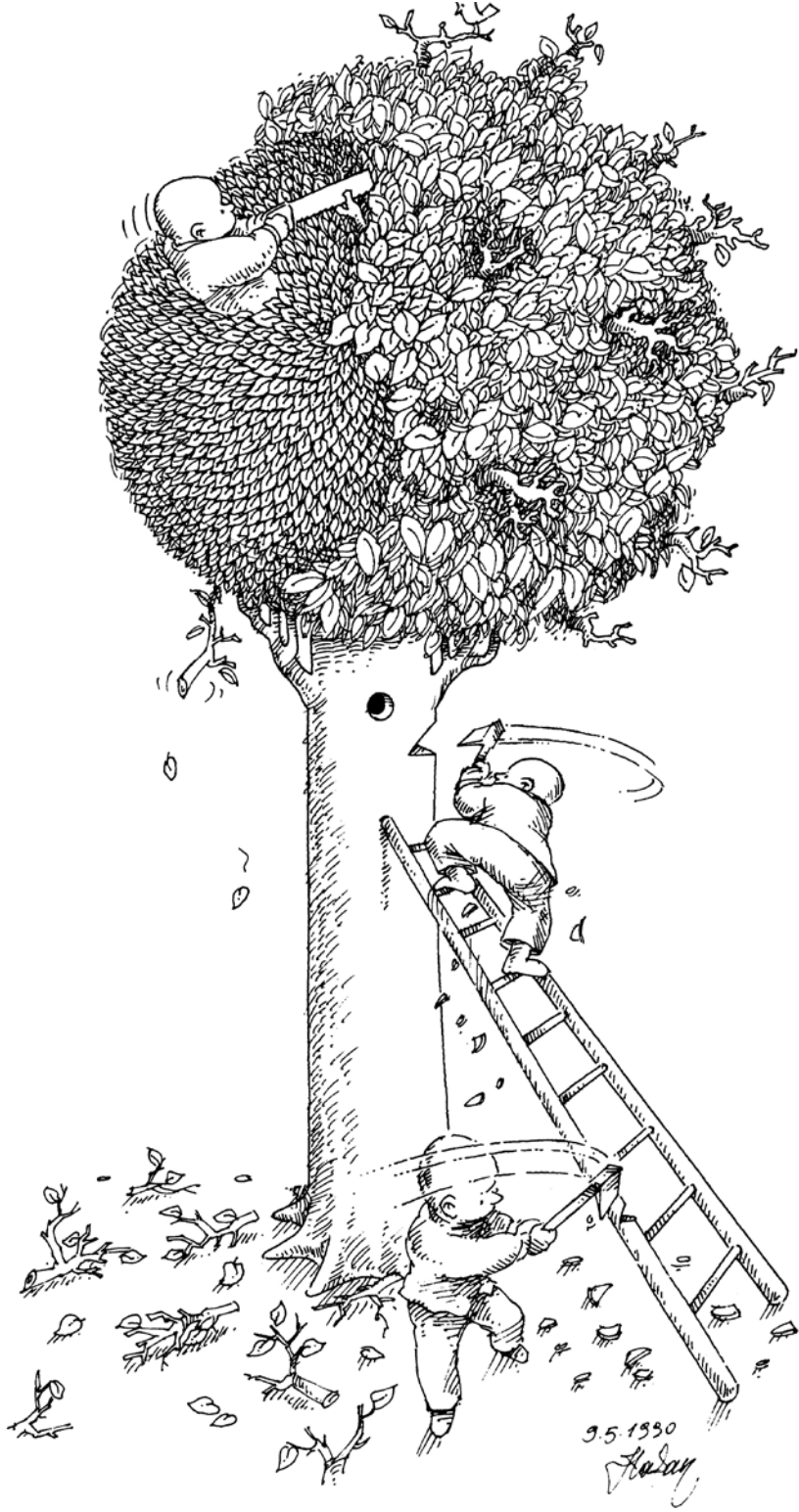


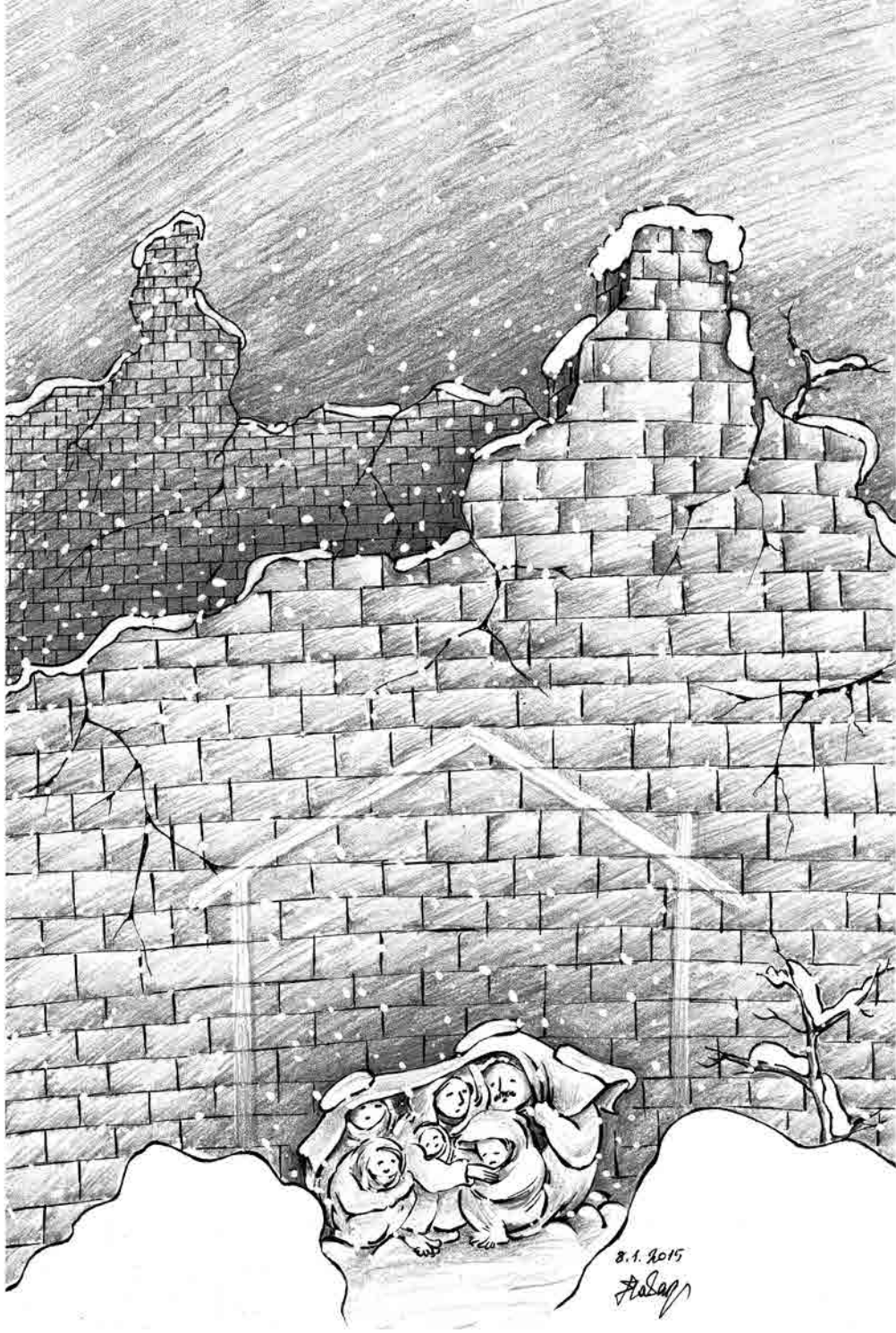


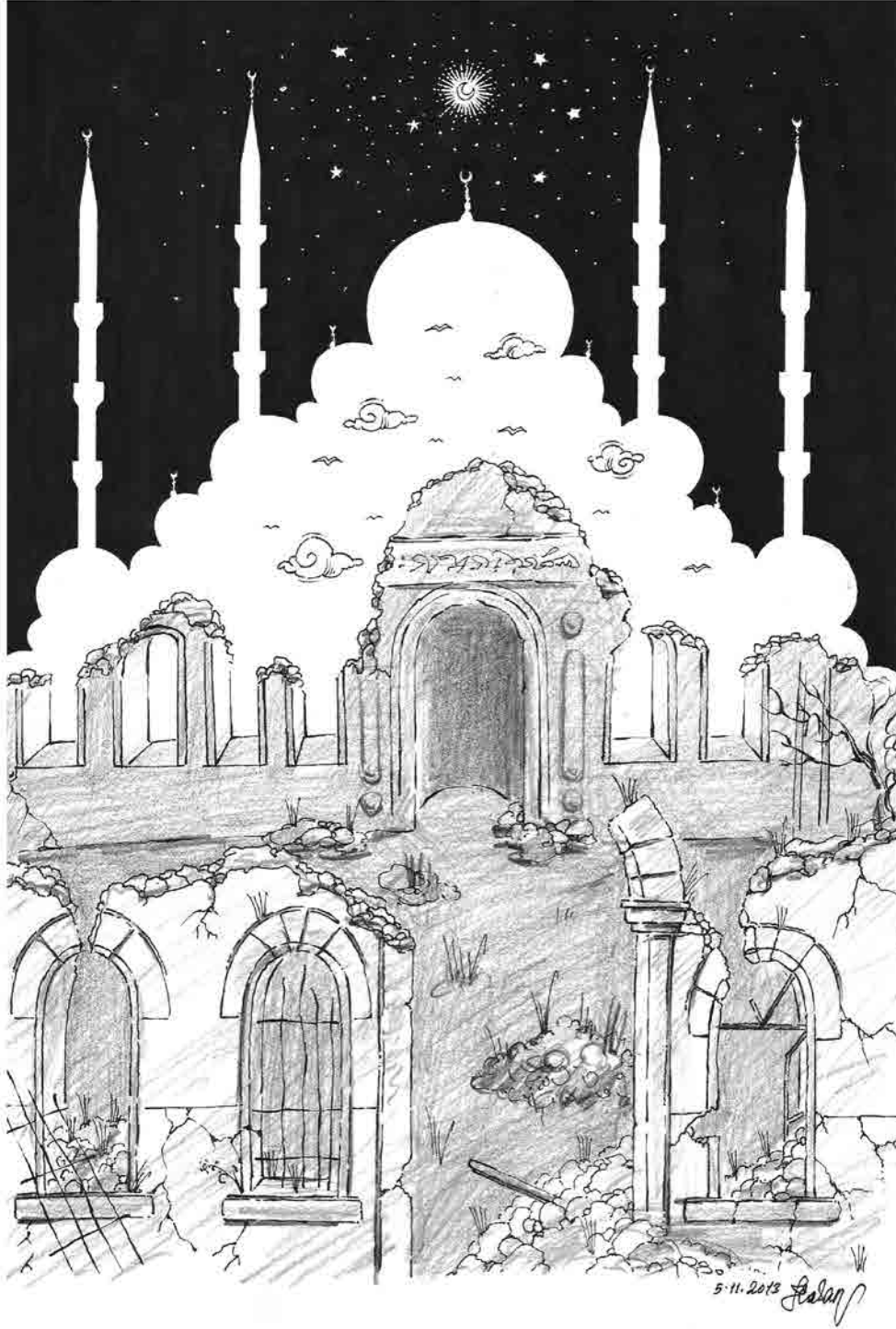




15.4.1990 Hasan











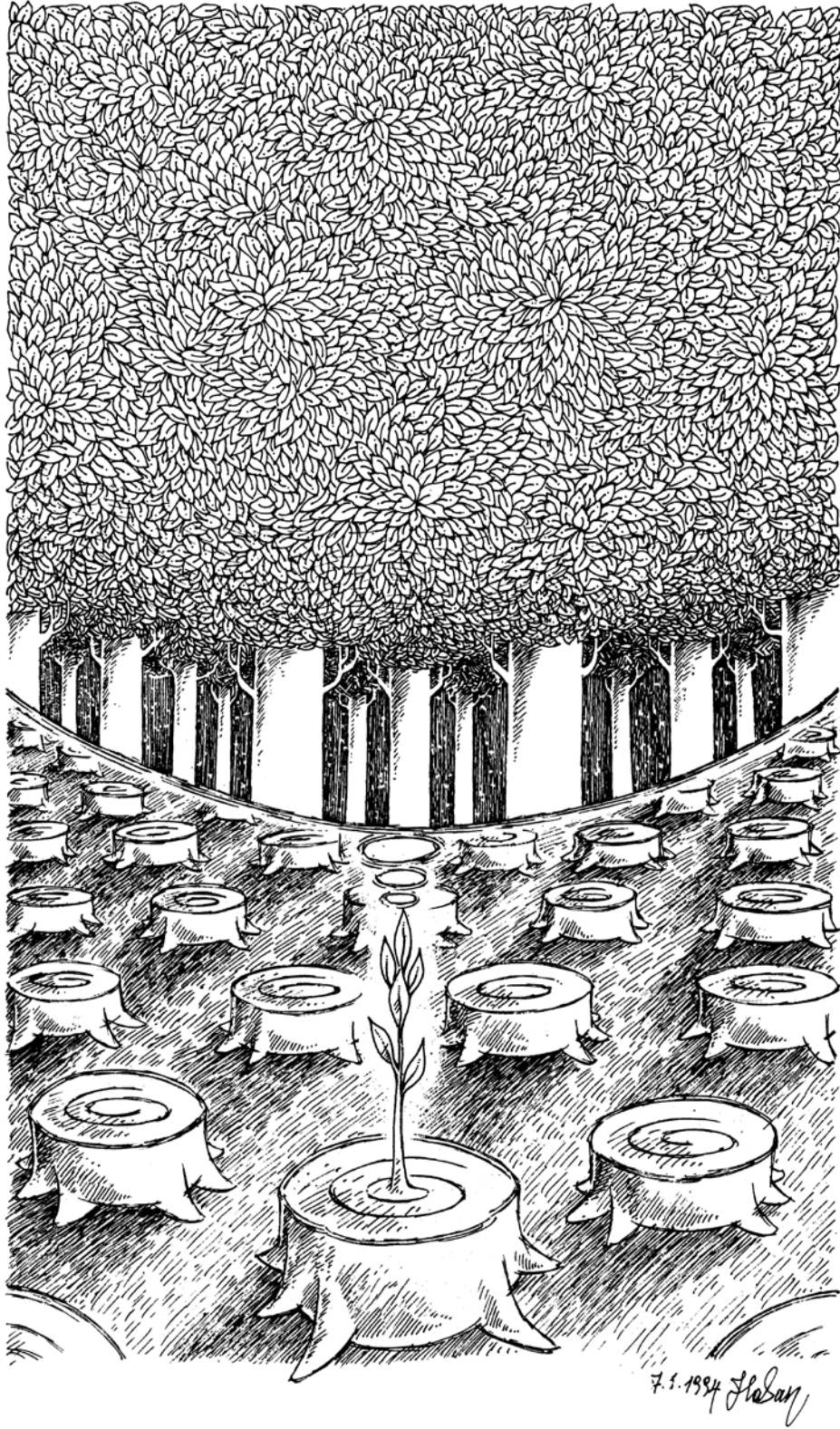


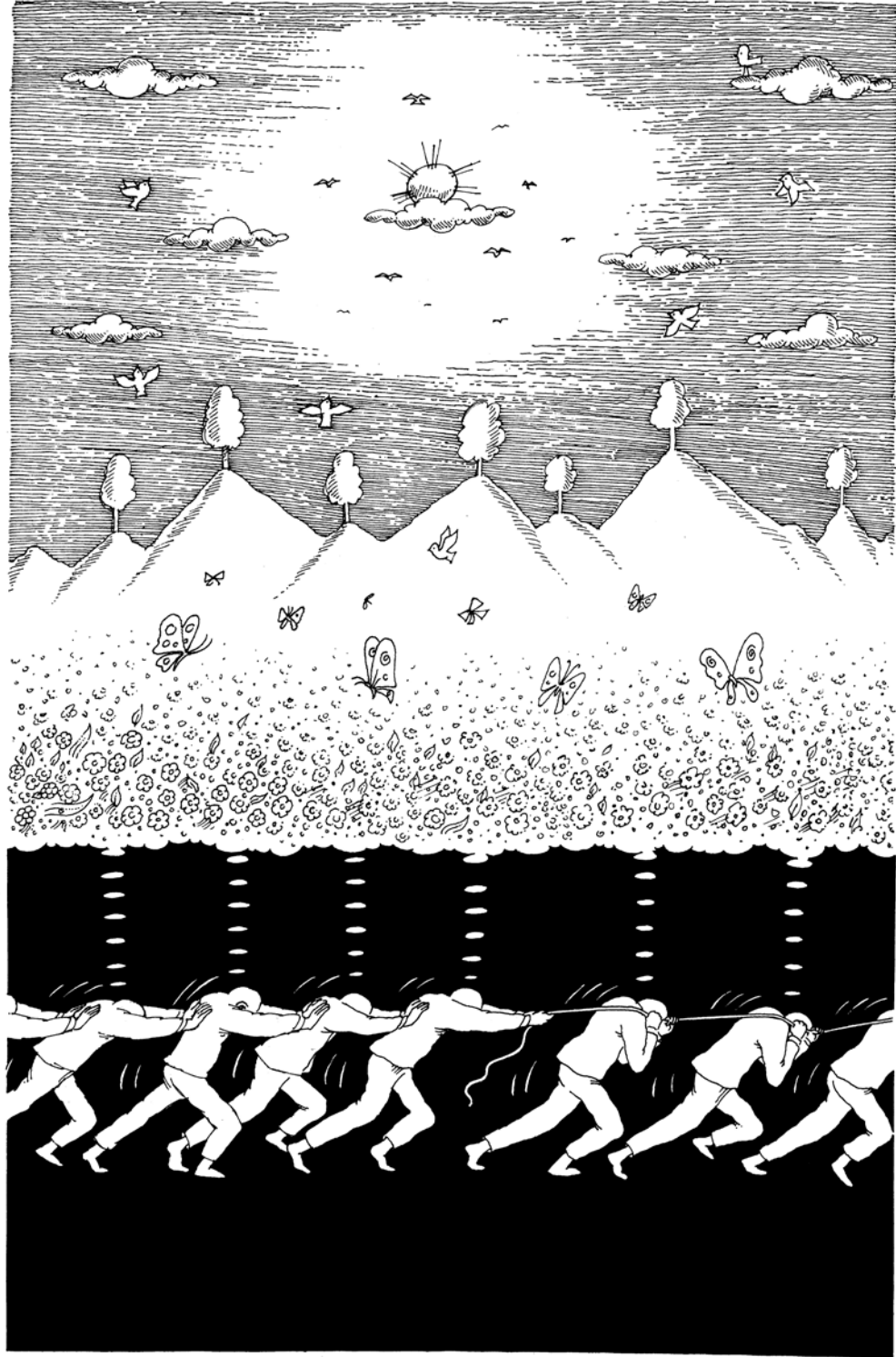
“

“Mekanın hafıza olduğu ve uzun bir geçmişi üzerinde taşıdığını hatırlarsak, Aycın'ın İstanbul çizgilerindeki camiler, mezar taşları ısrarı Müslüman İstanbul'u çağrıştırmak içindir. Onun için başka bir İstanbul yoktur. Fatih Sultan'ın İstanbul'a vurduğu mühür hiç silinememiştir ve Hasan Aycın da bu çizgilerde ısrarla mühürü tazeler ve öne çıkarır.”

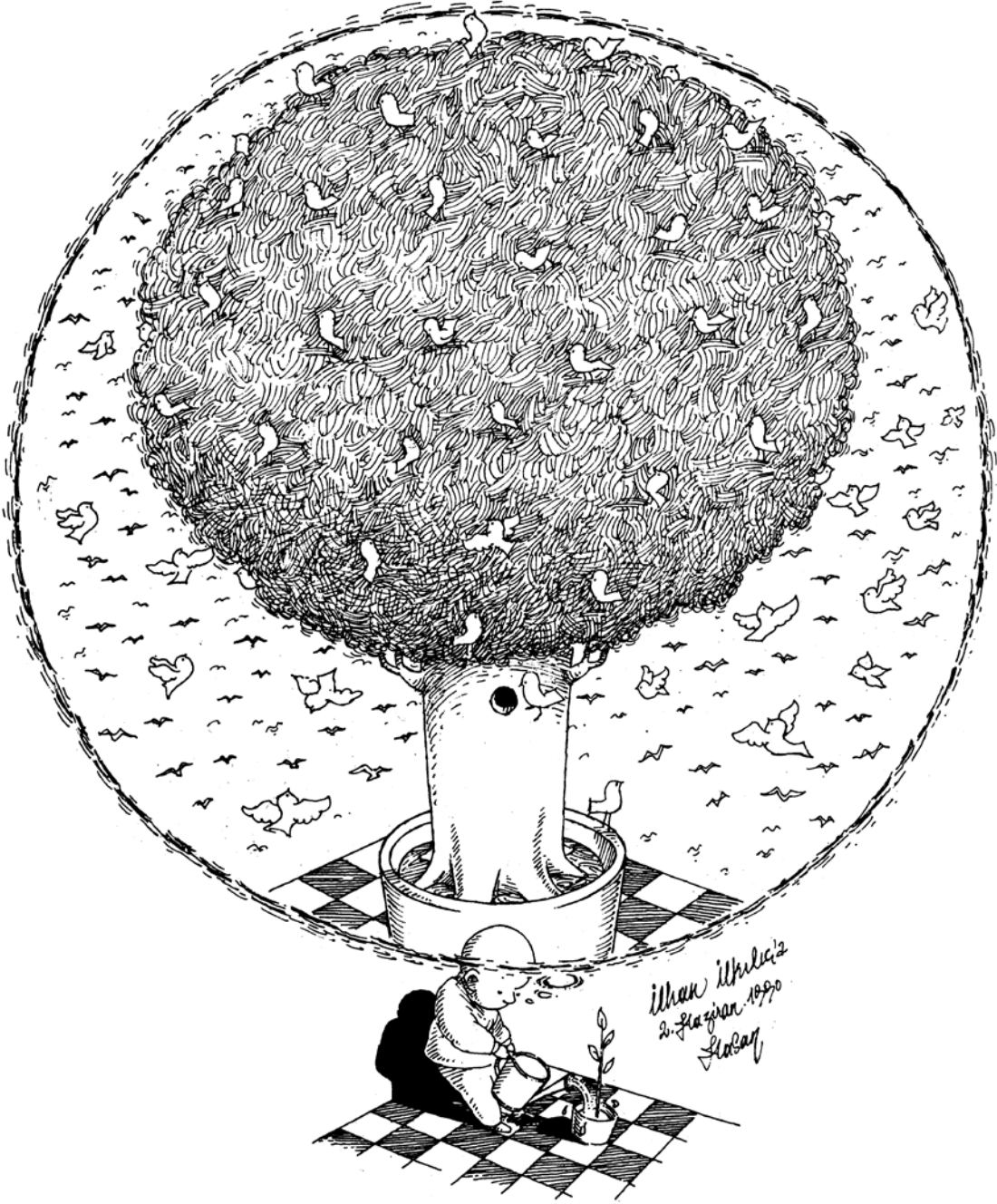
*

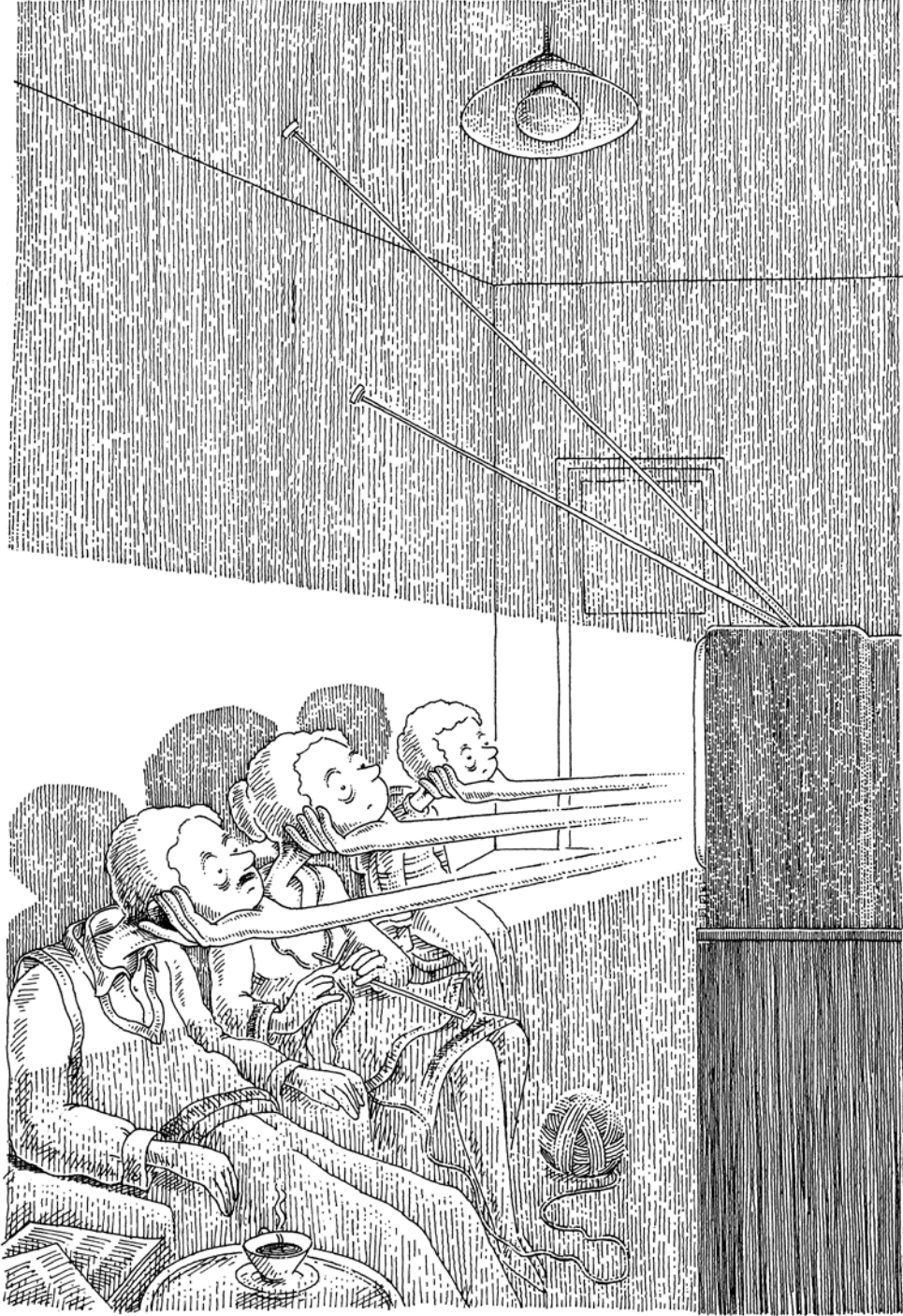






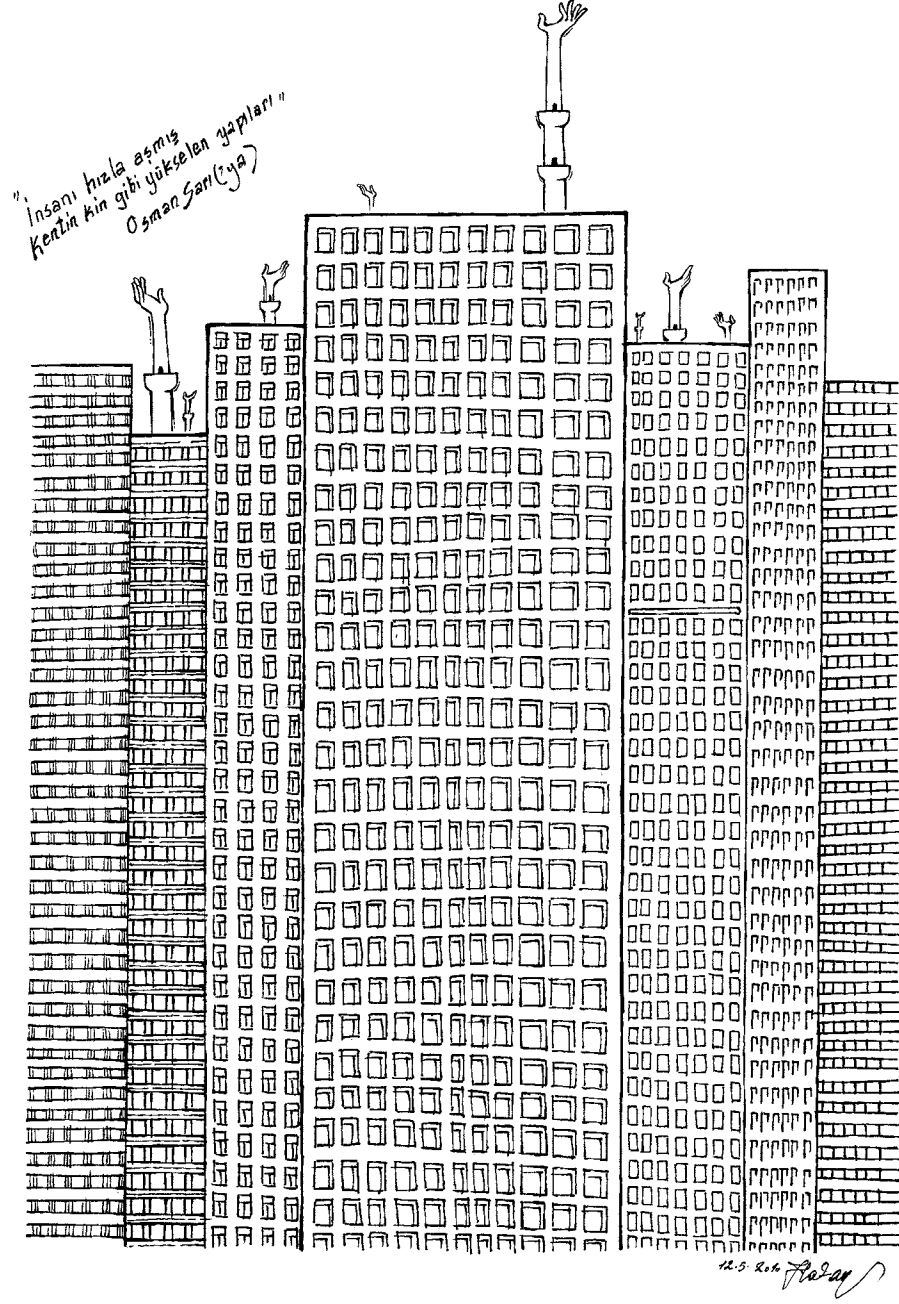
14.9.1991 H. S. S.

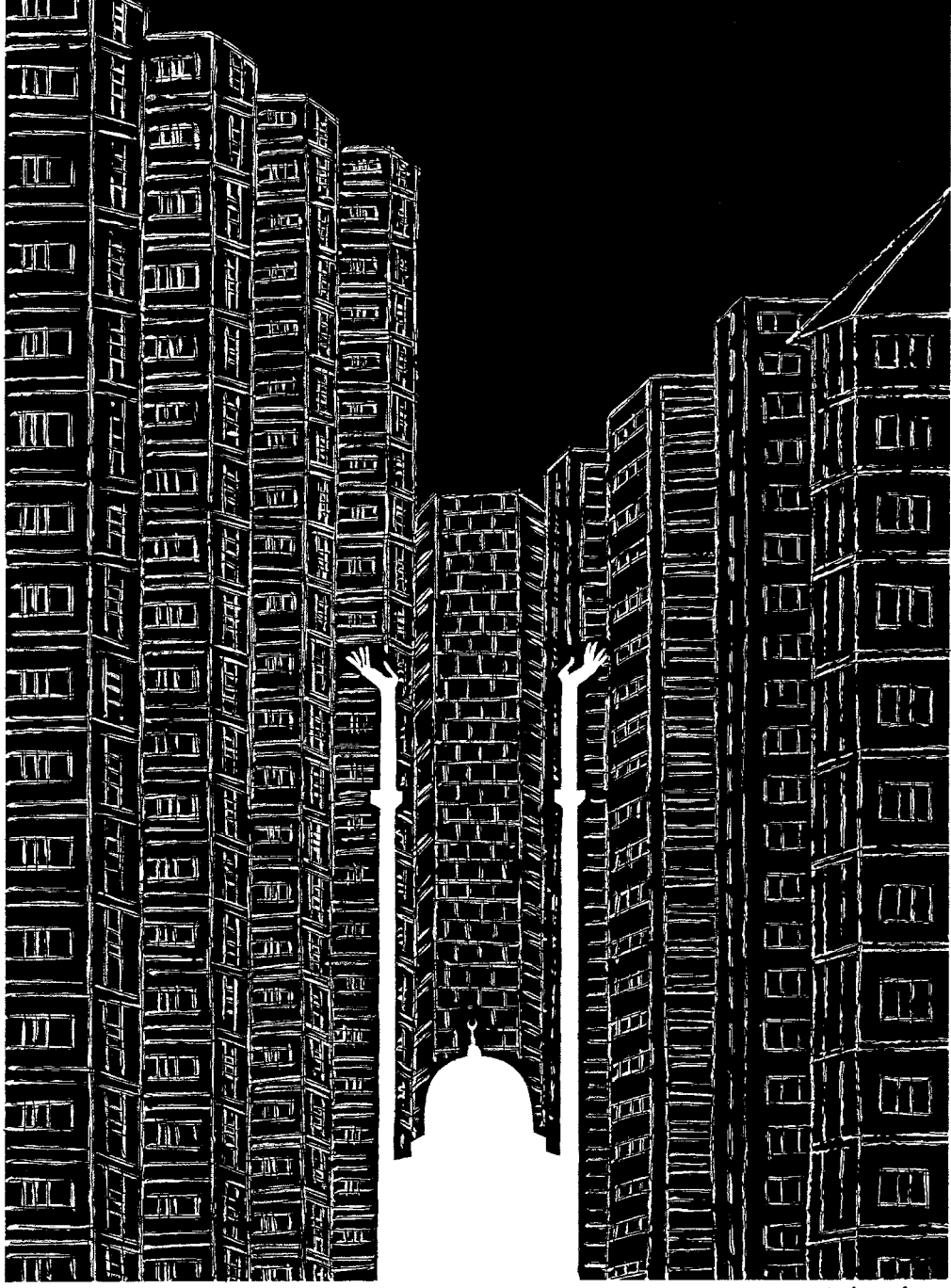


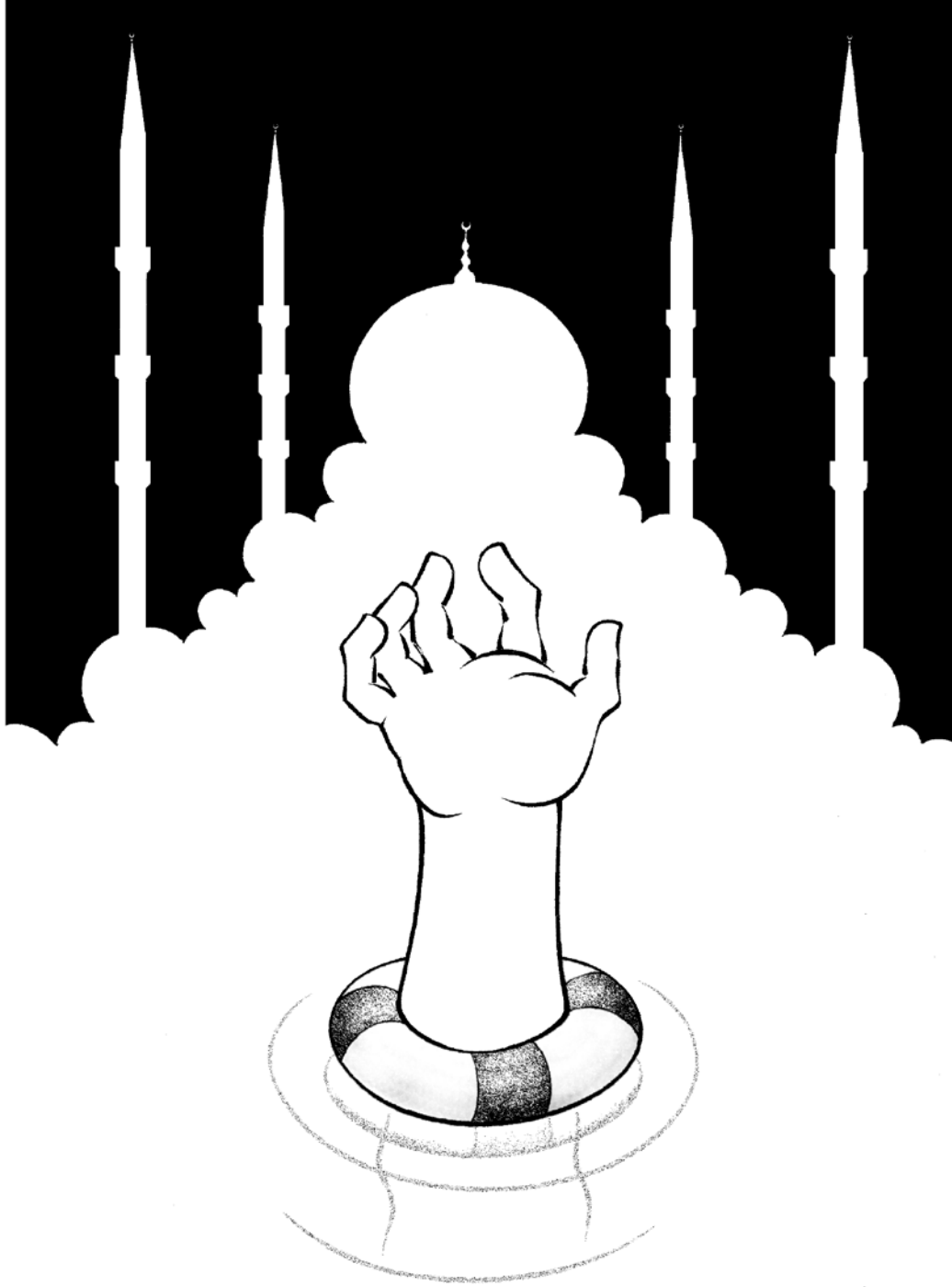


15.9.1991 Hasan









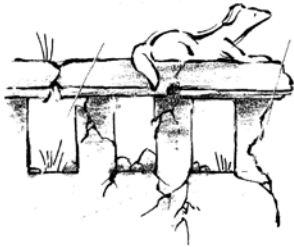


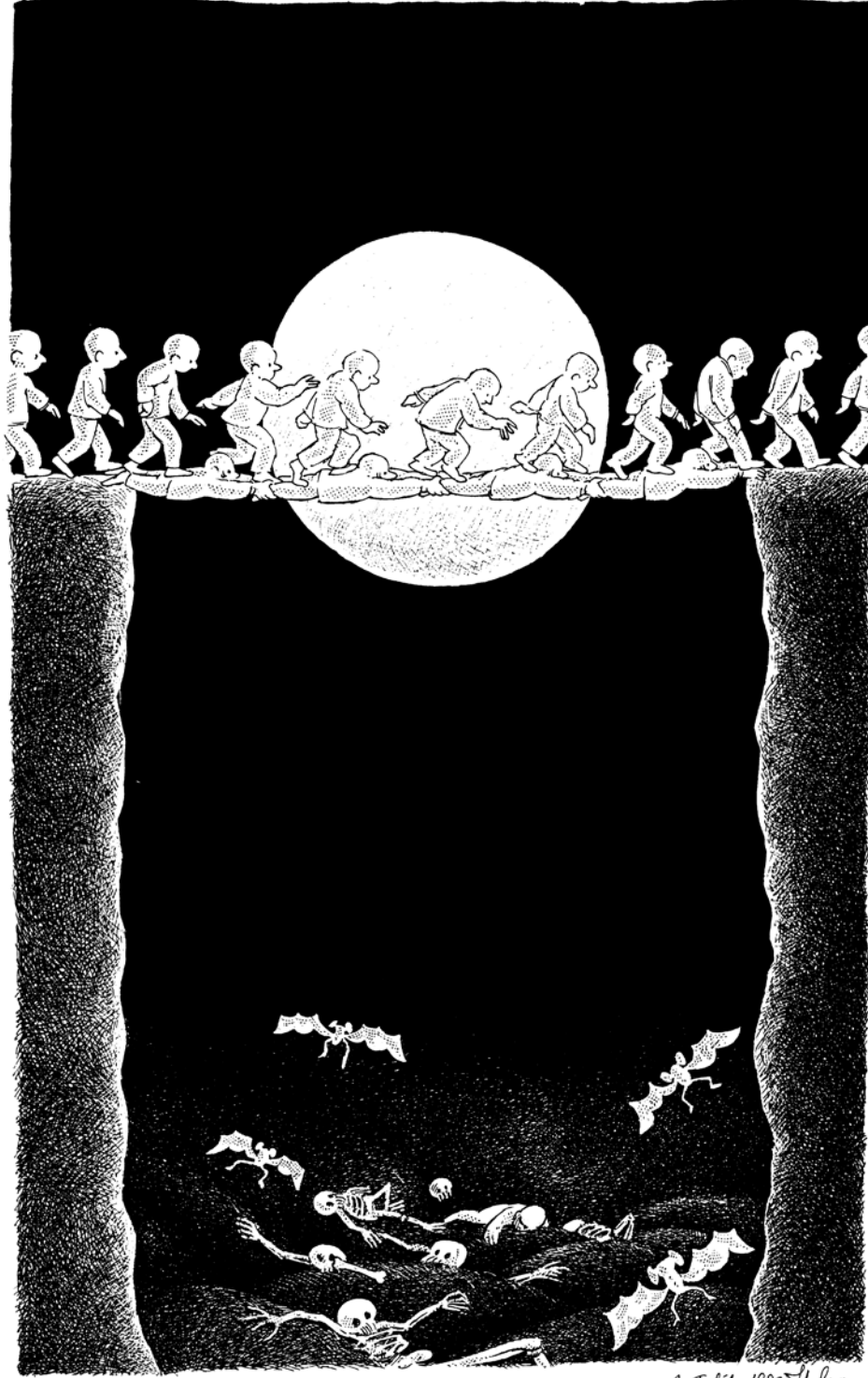
“

“Hasan Aycın’da modern şehir genellikle doğal olanın zıddını gösterir. Gökdelenler, bu zıtlığın en önemli göstergesidir ve her zaman insanın doğal olana temasında bir engel olarak karşısına çıkar. Doğal olanın göstergesi olan insan ve onun değerlerinin bir gösterimi olarak camiler gökdelenler arasında engellenmiş, boğulmuştur. Eller ve minareler bir şekilde göğe doğru uzanmak ister. Çünkü gök doğallığın temsilidir.”

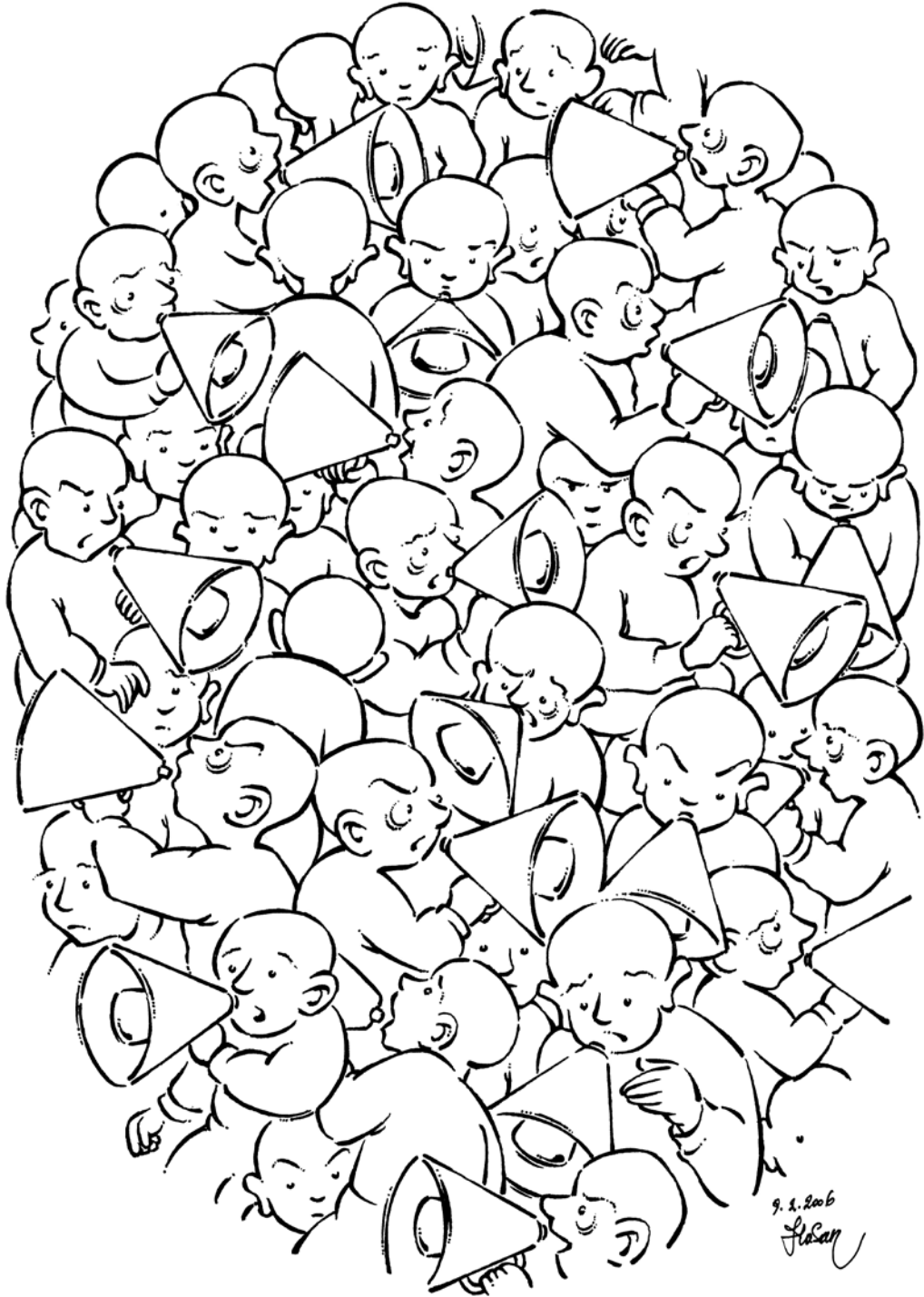
*

Öğretmen Laleşin'e





H. Yılmaz. 1993. Hüseyin



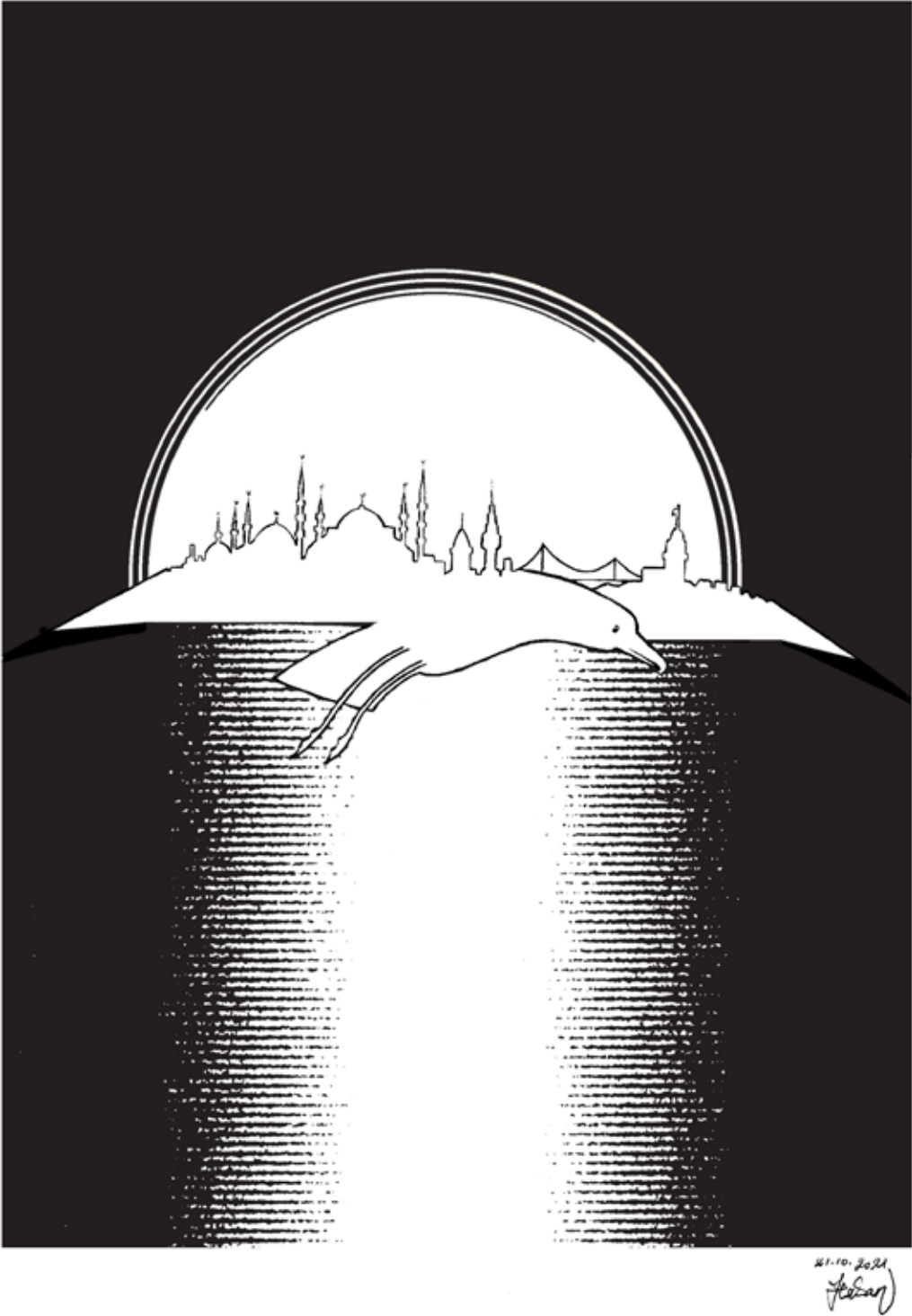


21.6.2007
F. Alan

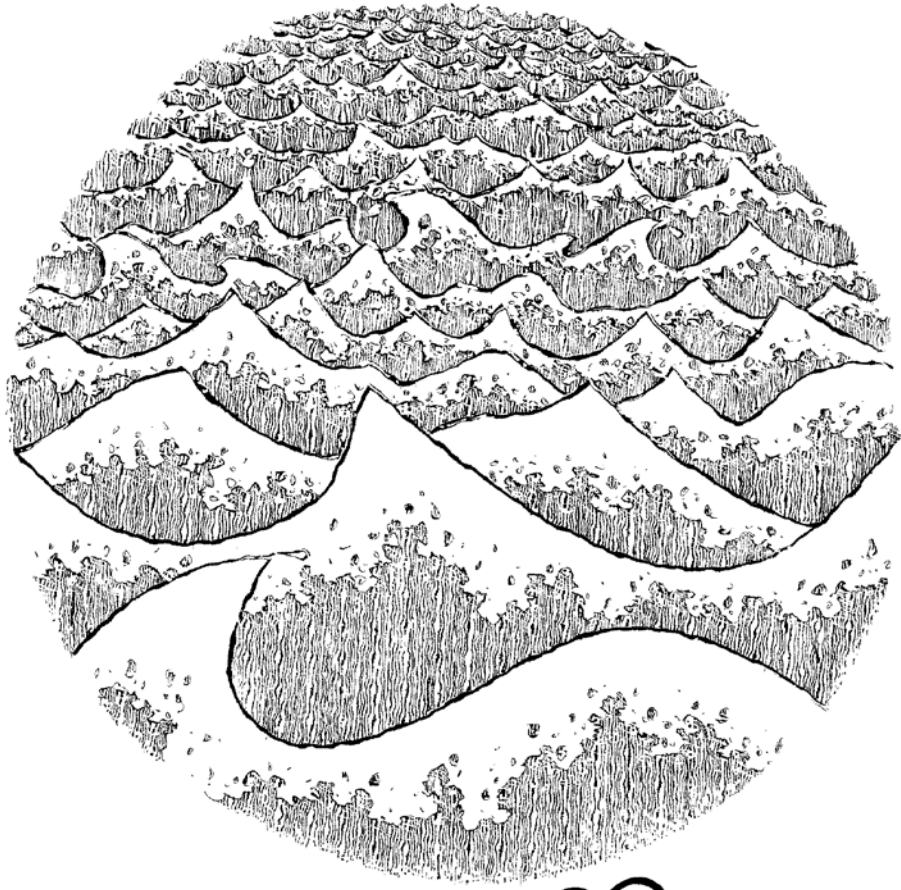




13.10.2016 *Handwritten signature*





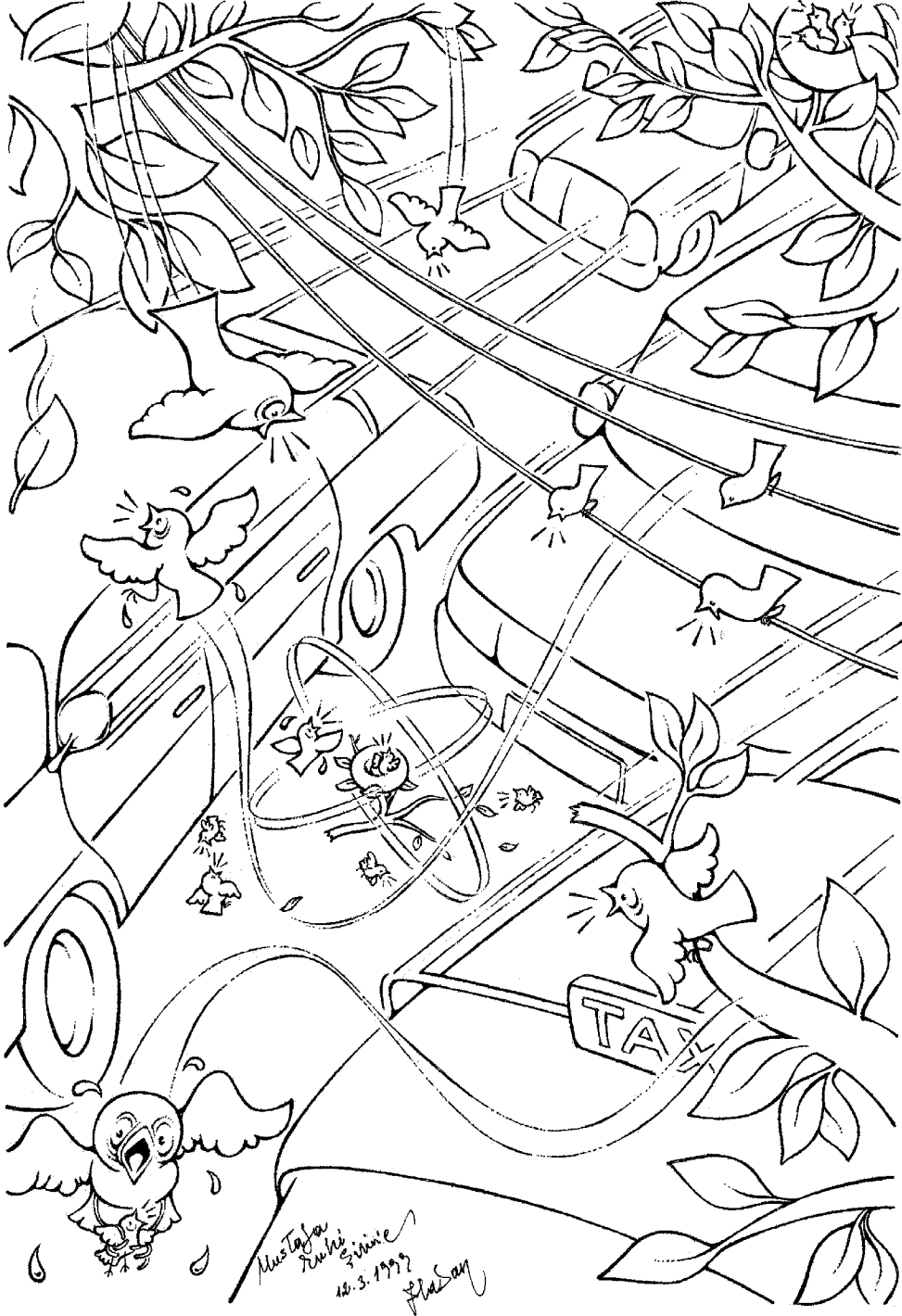


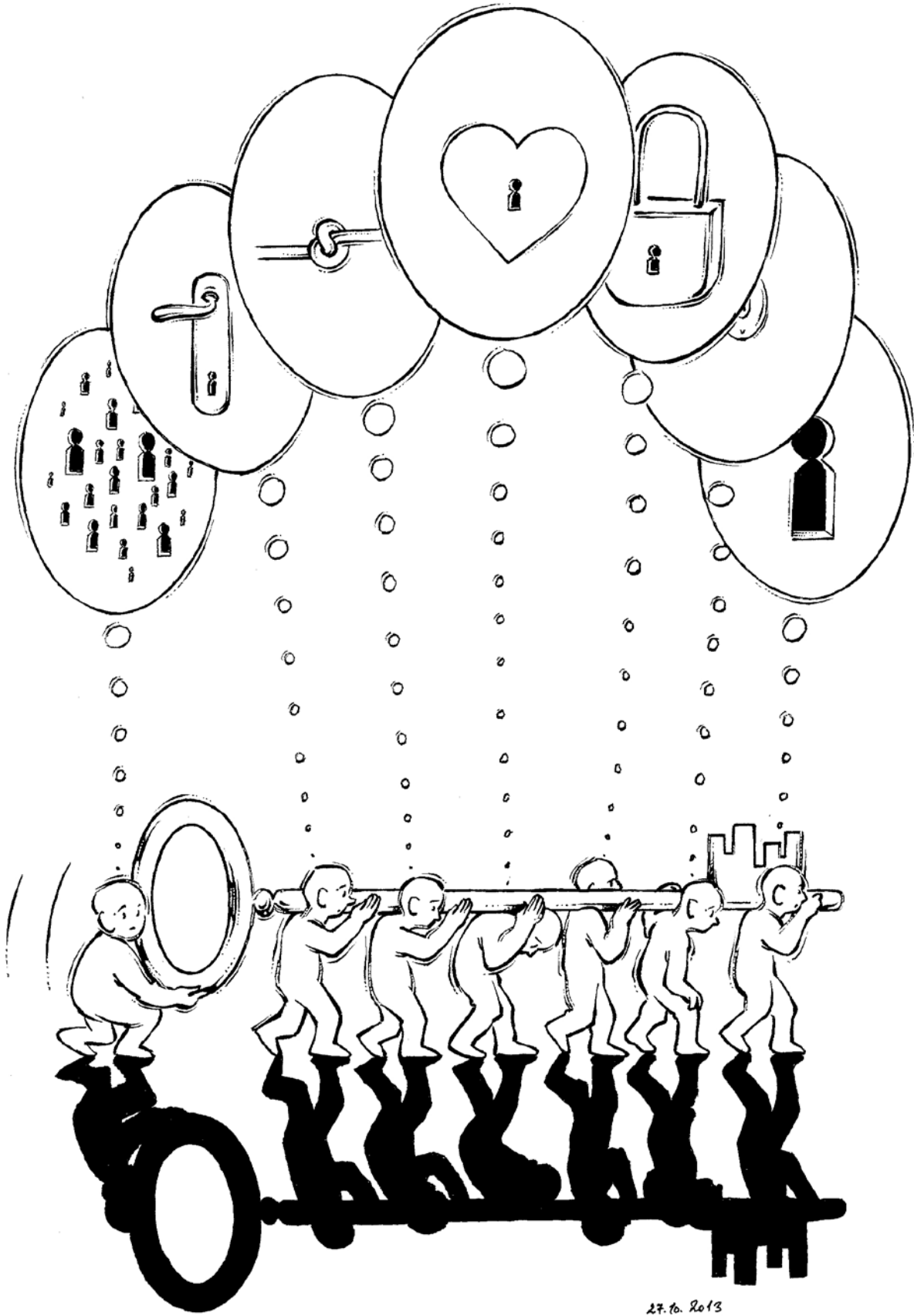


“

“Onun öncelikli meselesi insan olduğundan çizgilerde insansız bir mekan hemen hiç yer almaz; alsa da insanın ‘o mekana ettiğini’ göstermek içindir. Mekan geri çekilince ister istemez zaman da soyutlaşır. Mekansızlık ve zamansızlık, evrensel insan arayışını, daha doğrusu insanda değişmeyen öz olarak kabul edilen fitrat arayışını her türlü kayıttan, sınırlamadan kurtarmak içindir.”

*





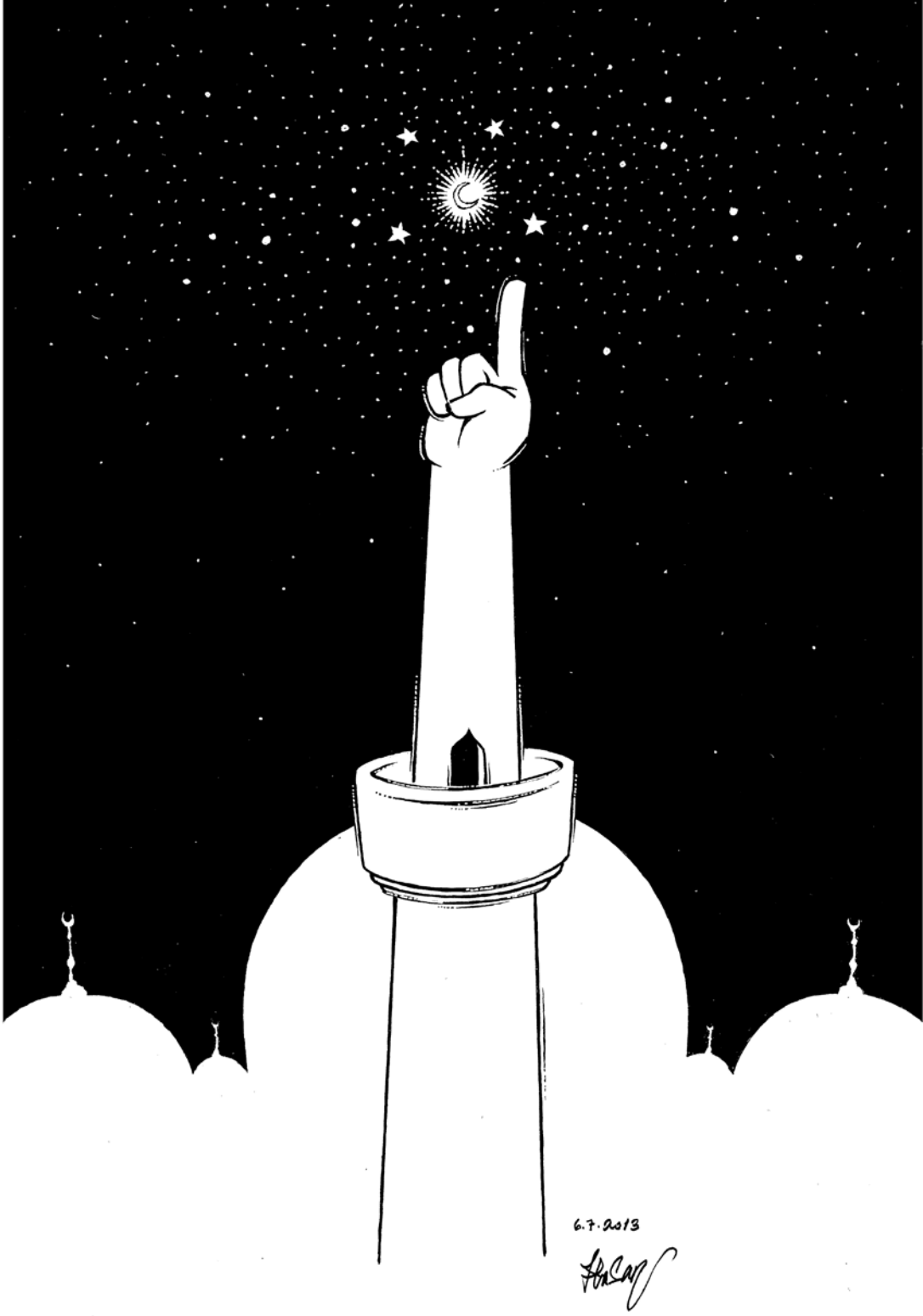
27.10.2013

Haluk Ural

Nazar Berkaden

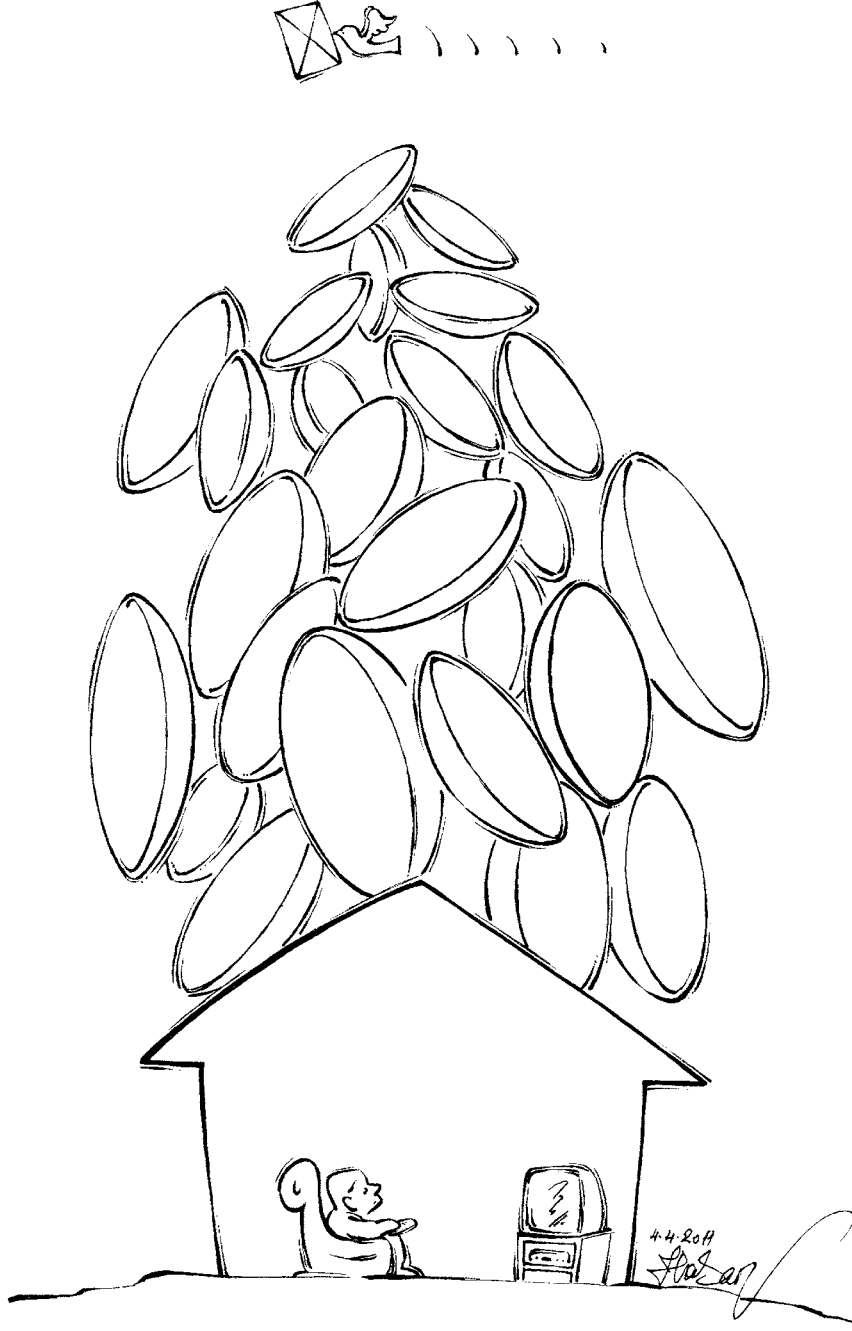


8.7.2013 *Nazar*





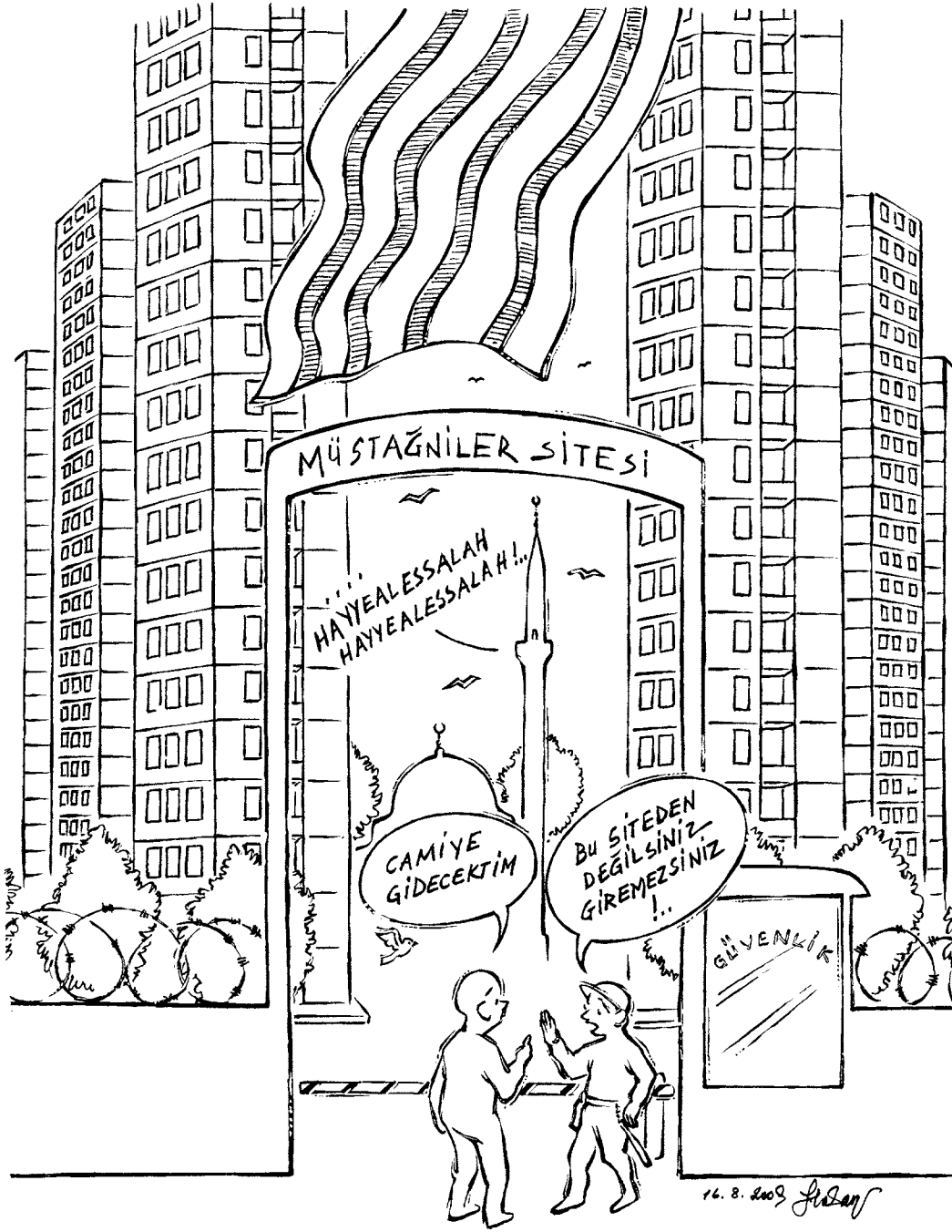
20.5.2003
FlaSar





6.4.2006
H. S. S.



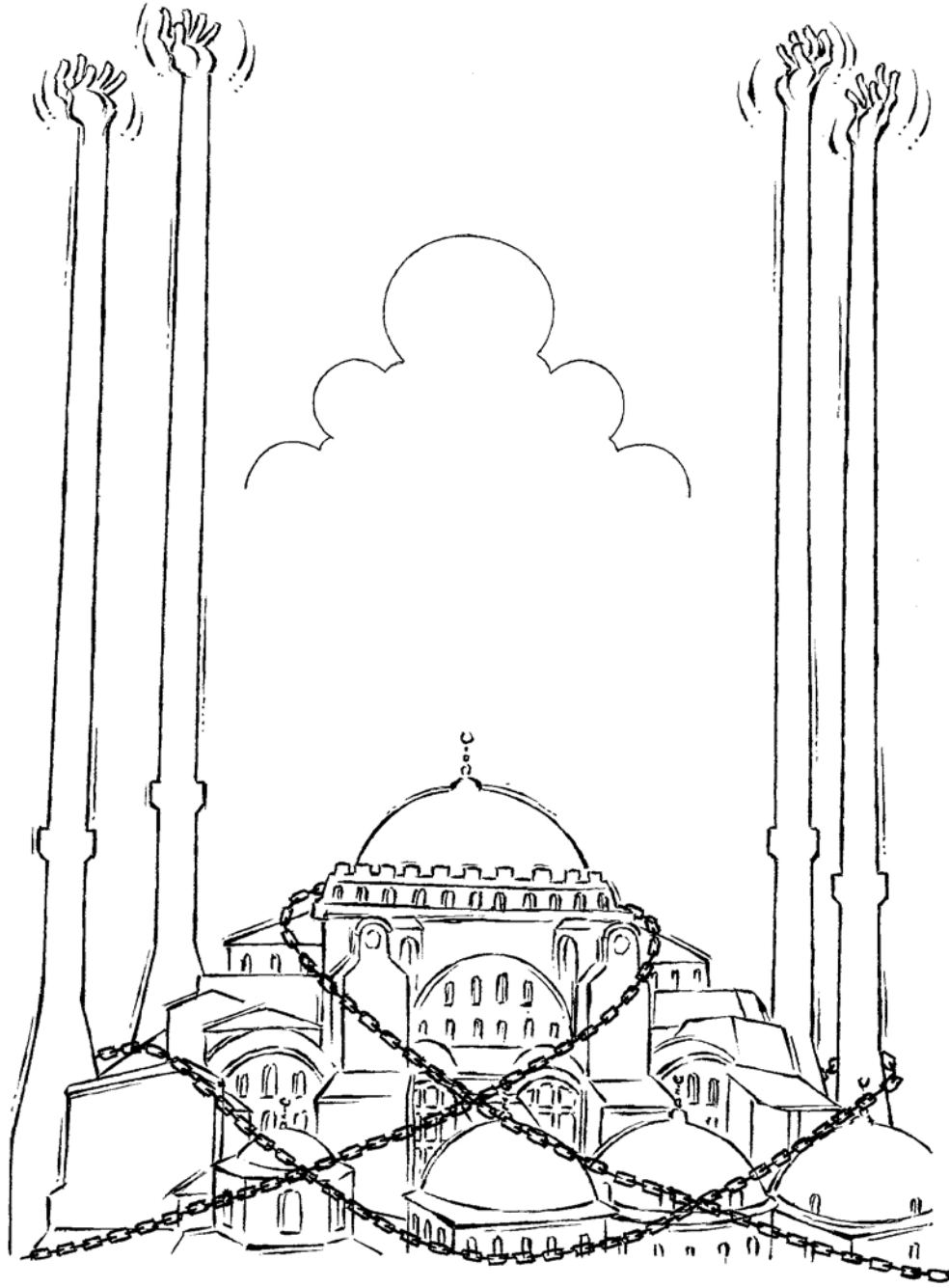


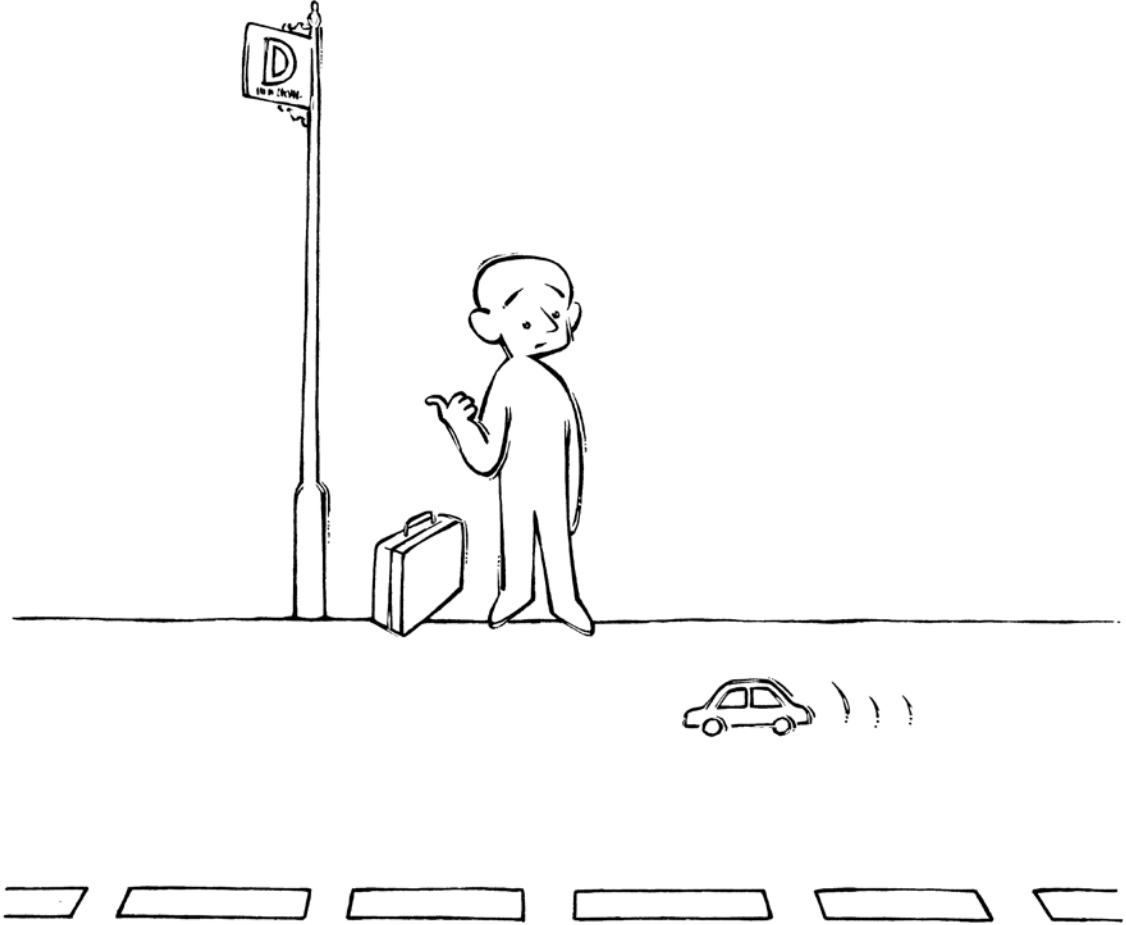


“

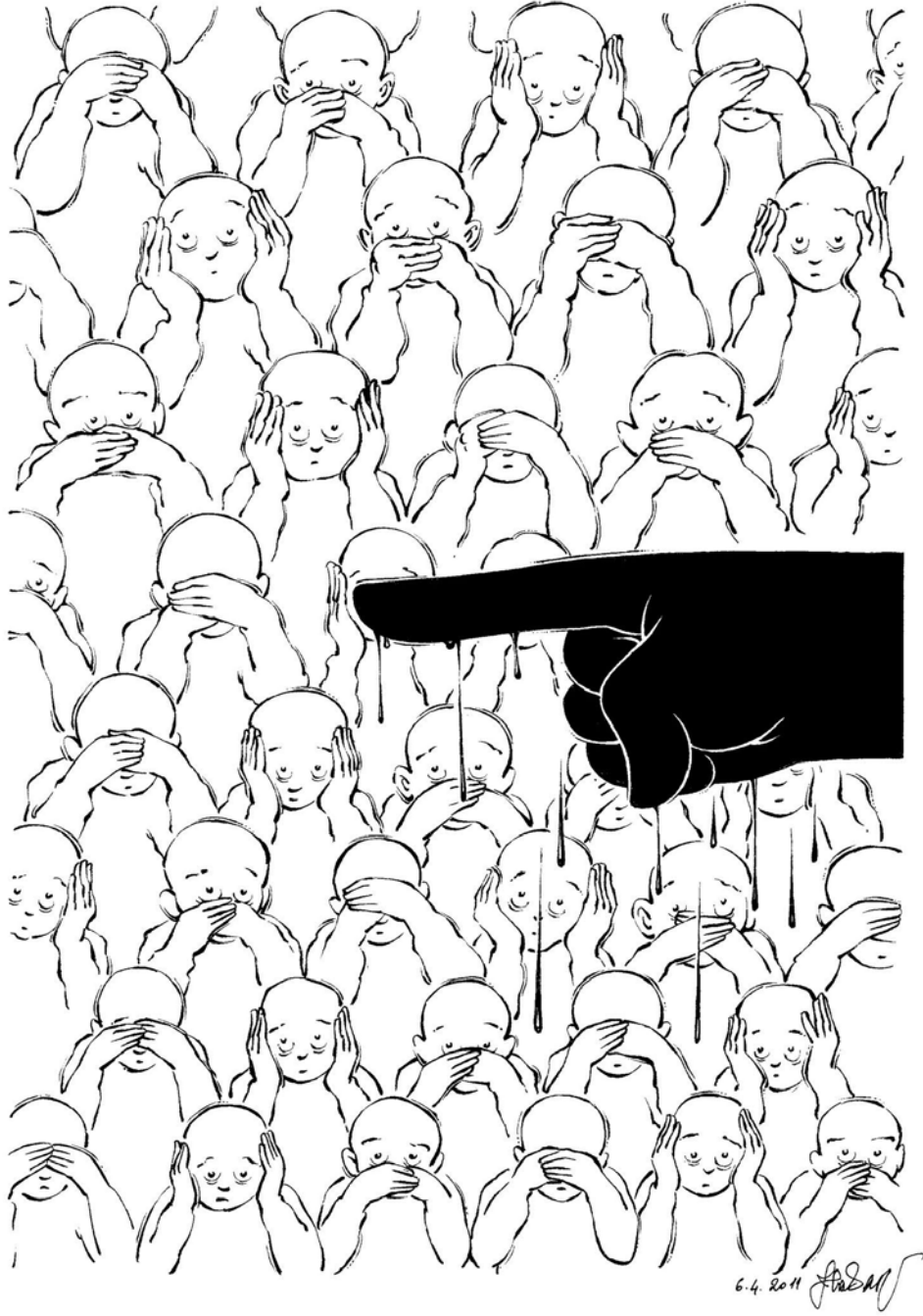
“Aycın geçmişİ bir hatıralar koleksiyonu olarak düşünmez. Geleneksel değerler, şehir yaşamında modern olanla savaşıp direnerek varlığını sürdürmeye çalışırlar. Onların varlıklarını sürdürmesi demek, geçmişte kalmamak, anlamın kesintisiz bir şekilde varlığını sürdürmesi demektir. Gökdelenlerle minareler yarış halindedir.”

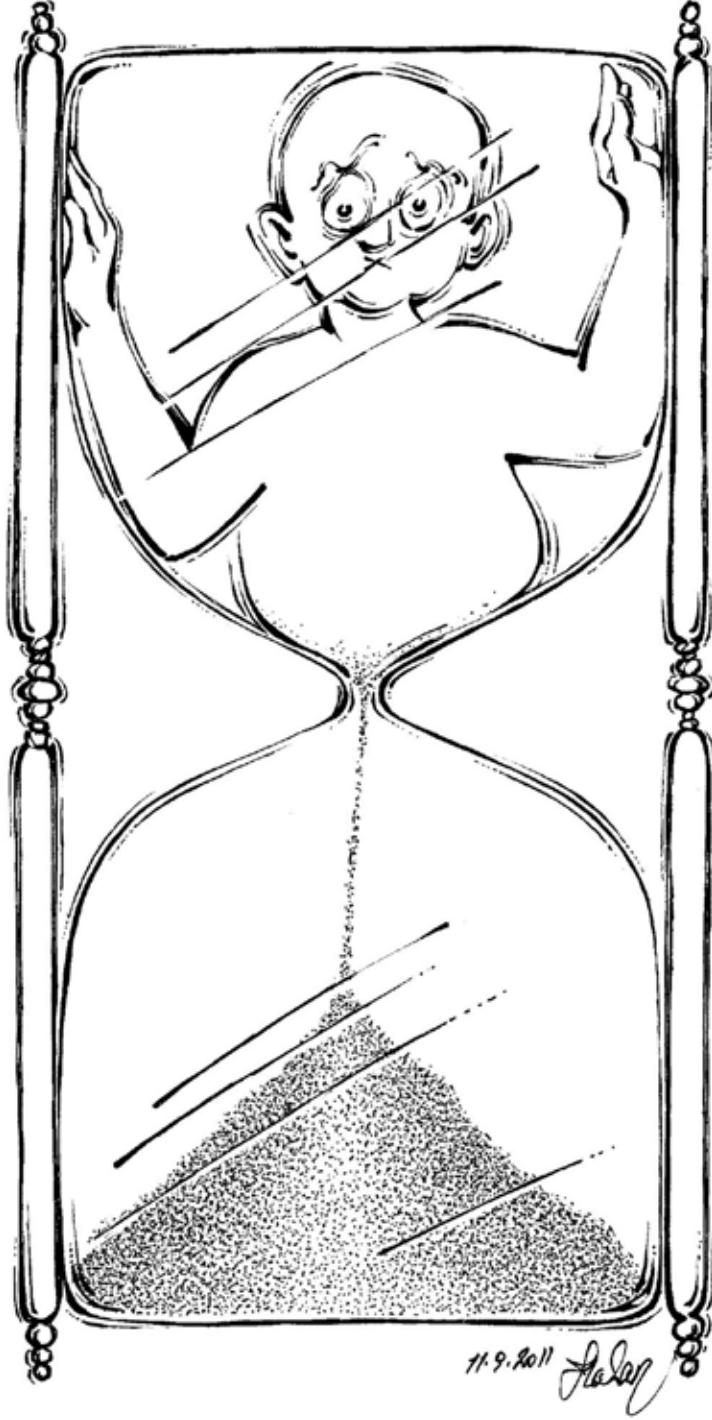
*

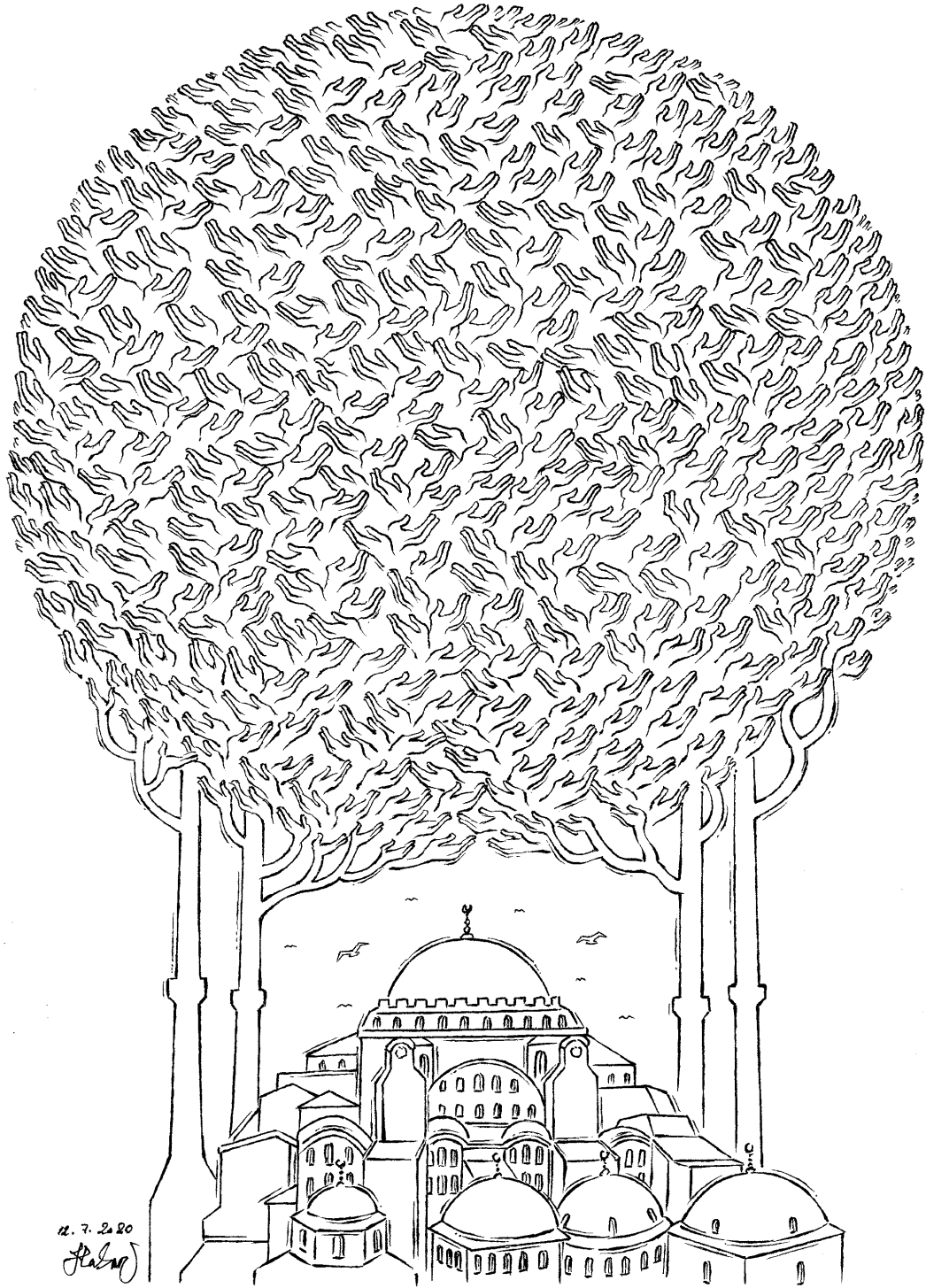


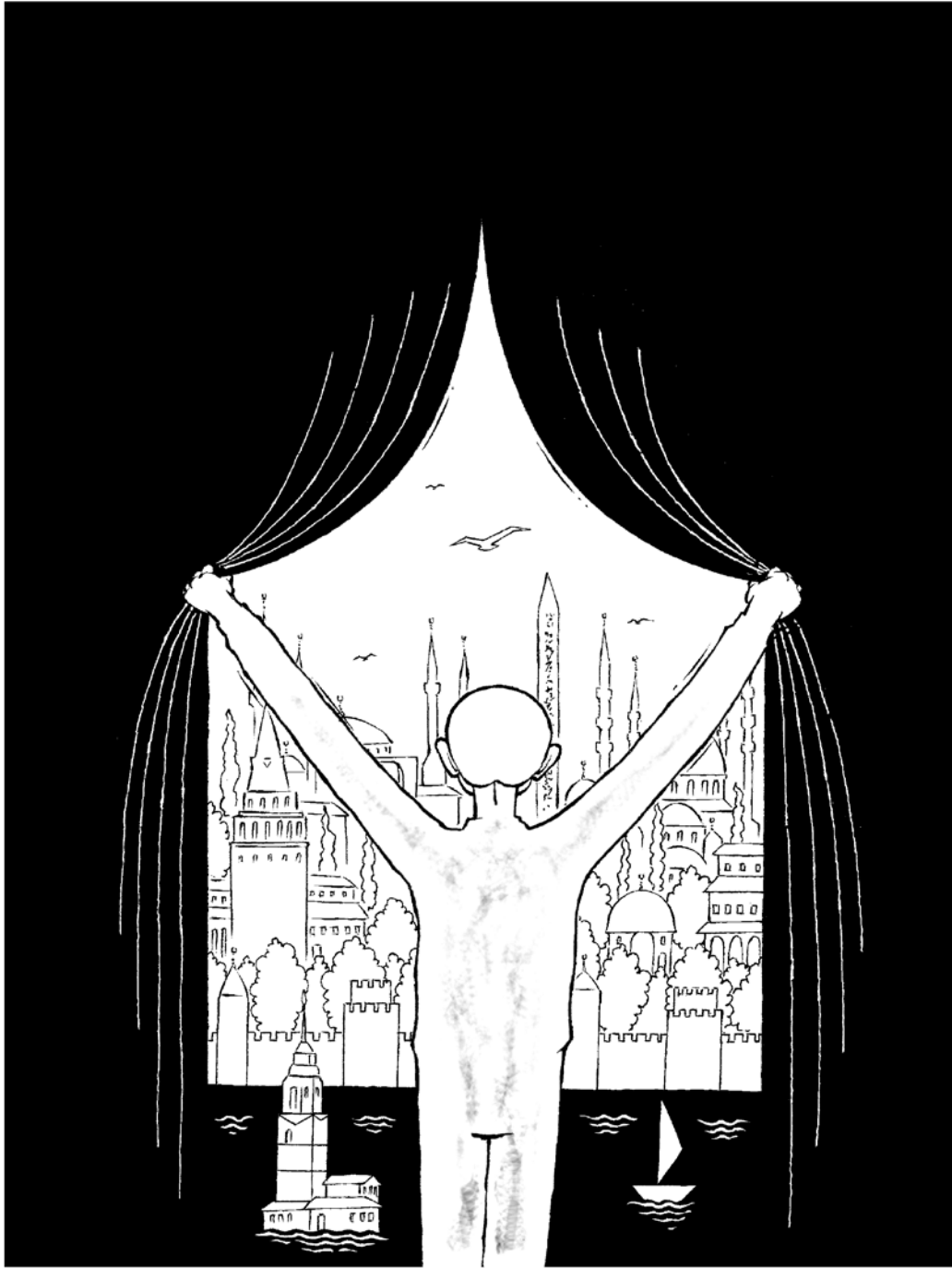


23. 6. 2009 *Hasan*

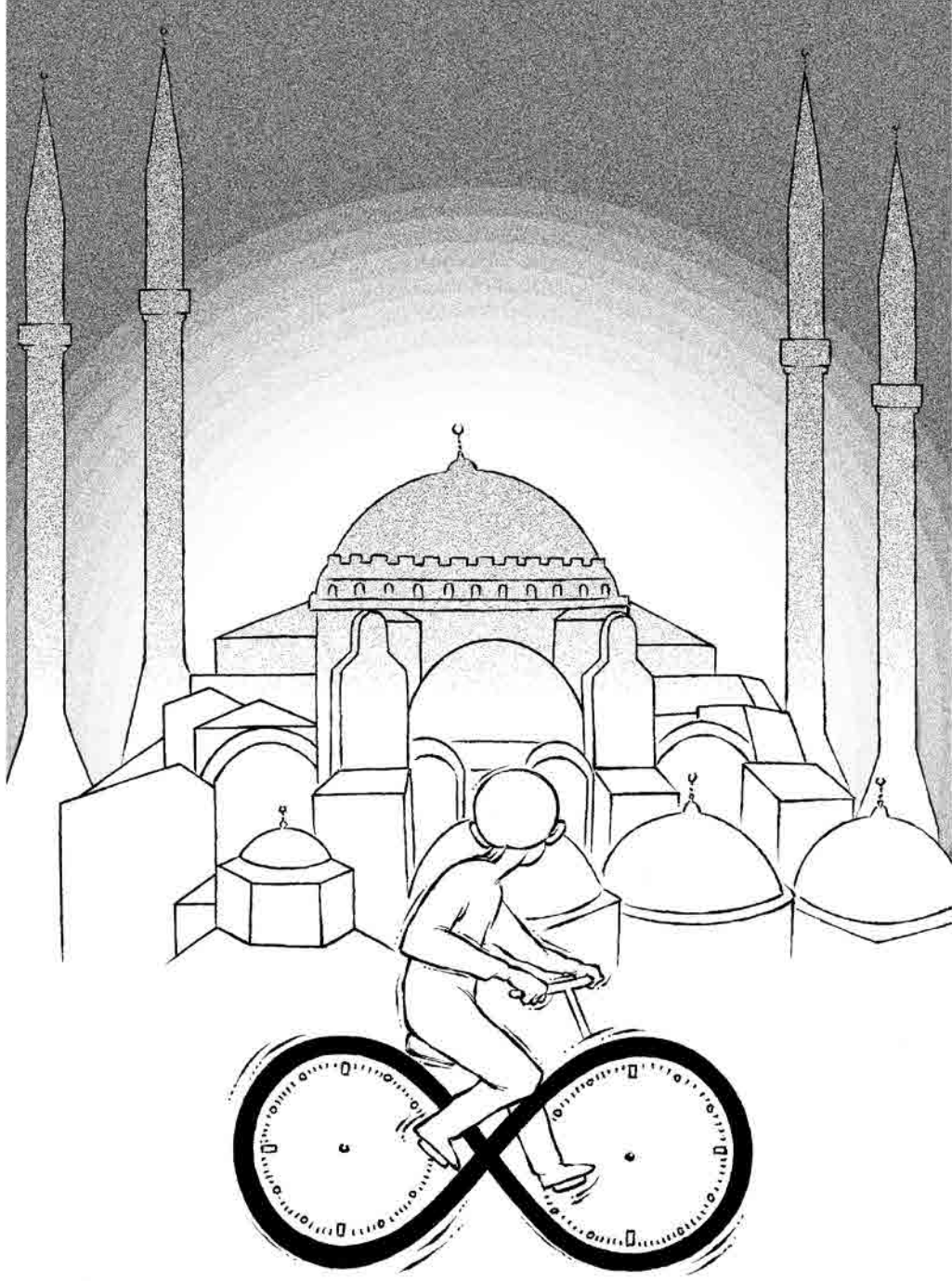




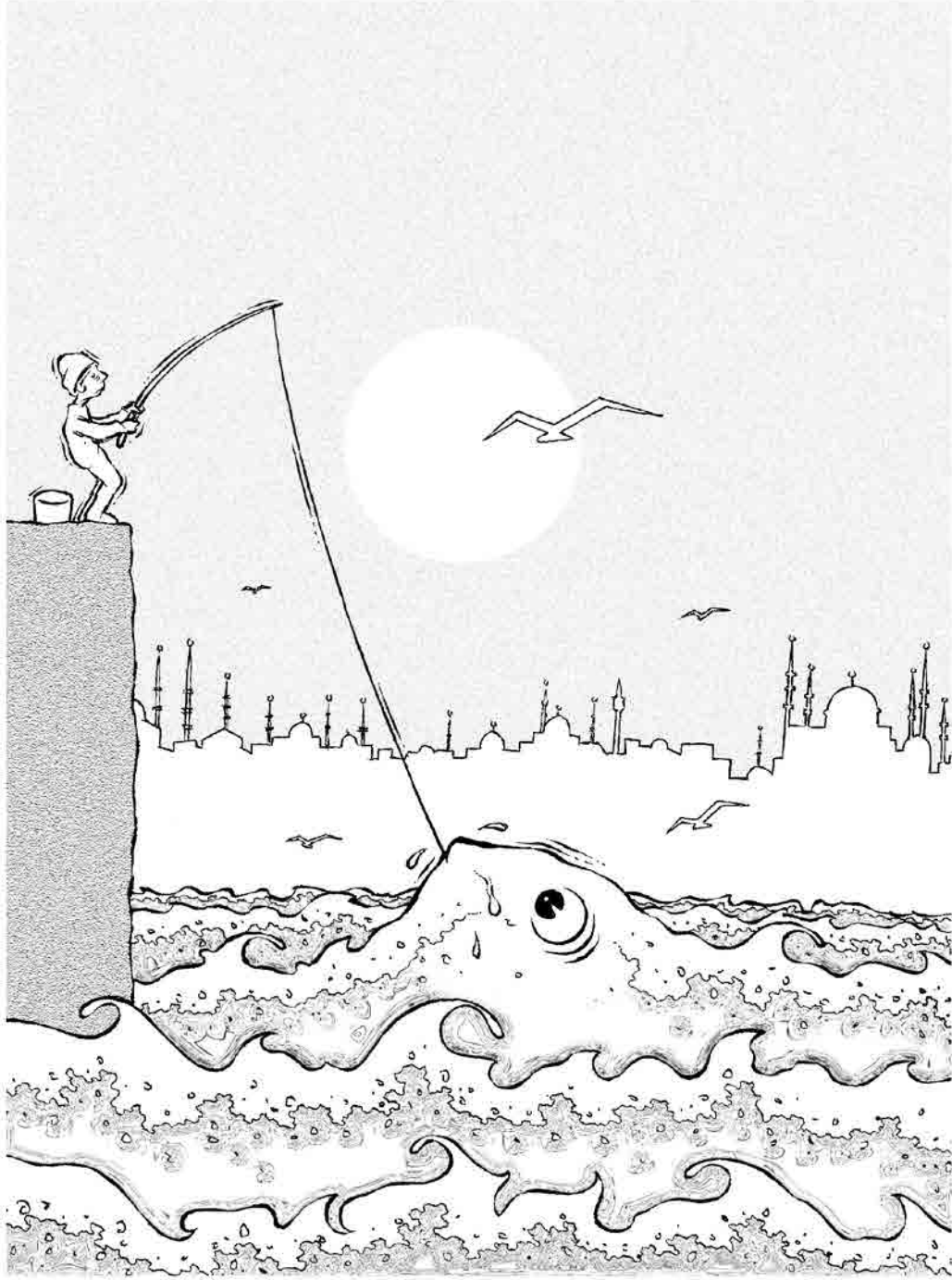




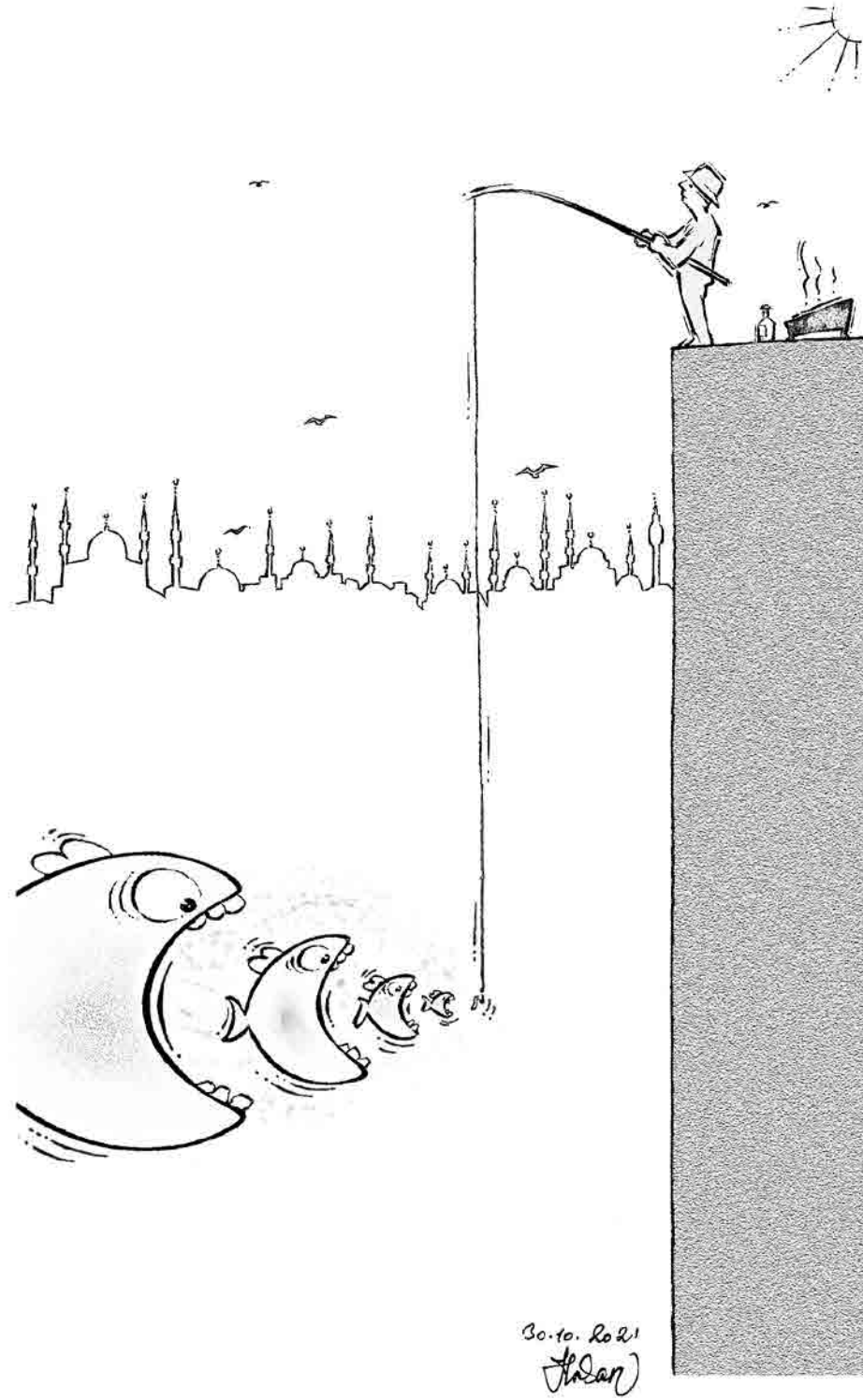
4.10.2021
Kasap



7.10.2021
Hakan



3.10.2021
Fidan

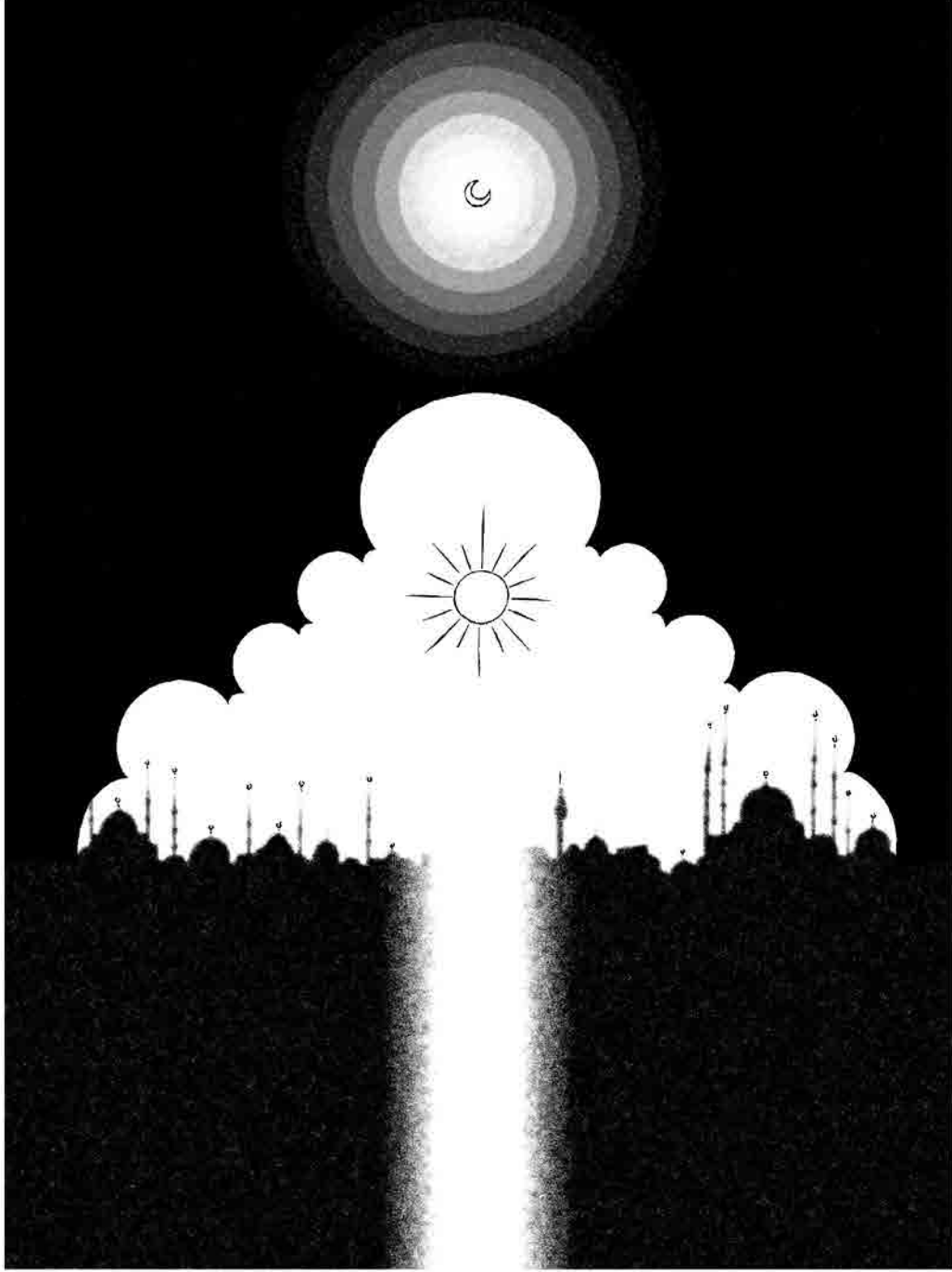


“

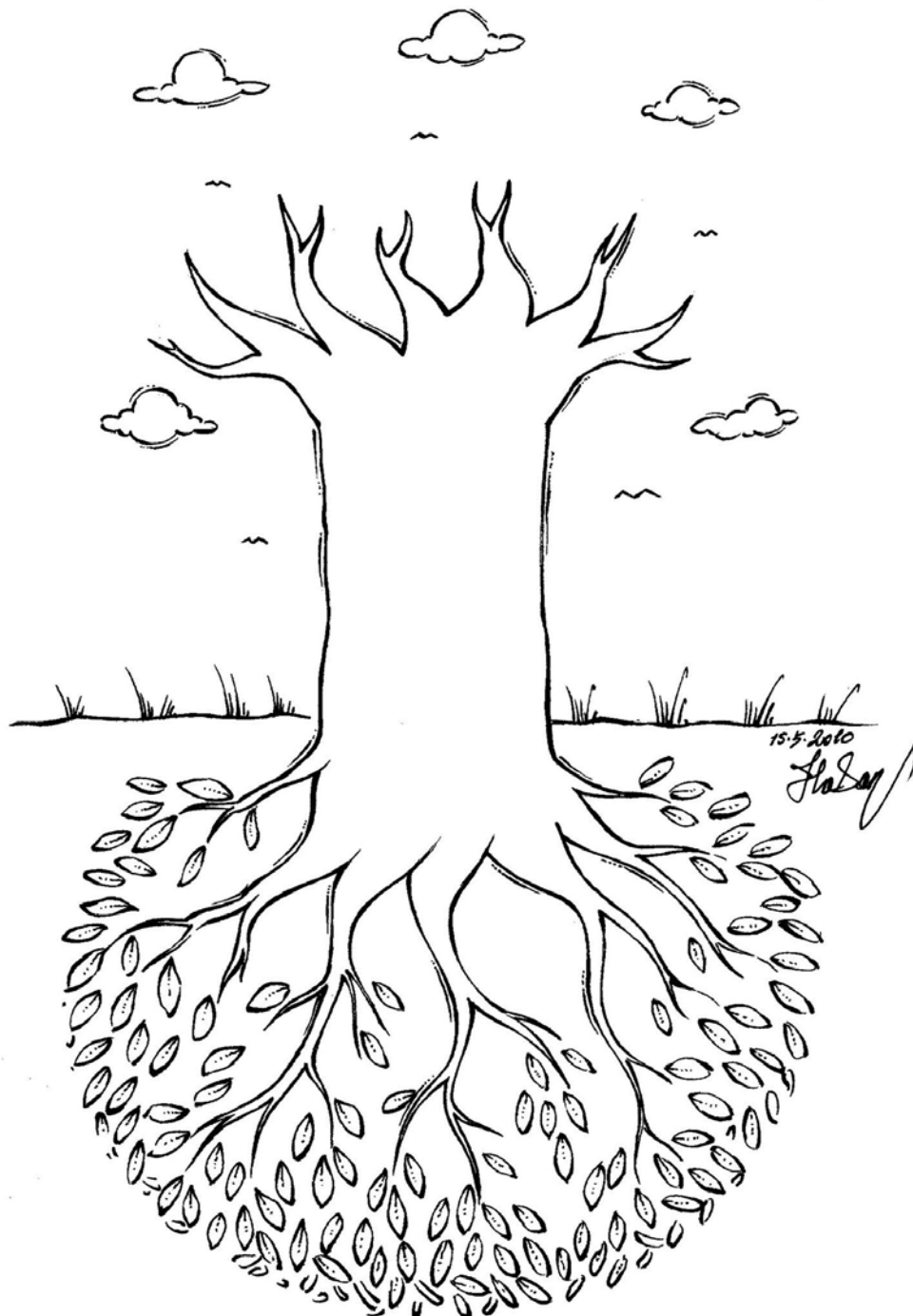
“Çizgilerde şehir ve onu saran atmosfer çoğunlukla siyahla gösterilir. Bu siyahlık geceyi göstermez. Zira onun çizgilerinde gece mutlaka yıldızlarla, ayla yani kozmik bir uyum içinde gösterilir. Siyahlık olumsuz olanı işaret eder; şehir, insanın kendi elleriyle yaptığı bir şey olduğundan doğal değildir; özellikle modern şehir, insanın tabiat karşısındaki azgınlığının bir sonucudur.”

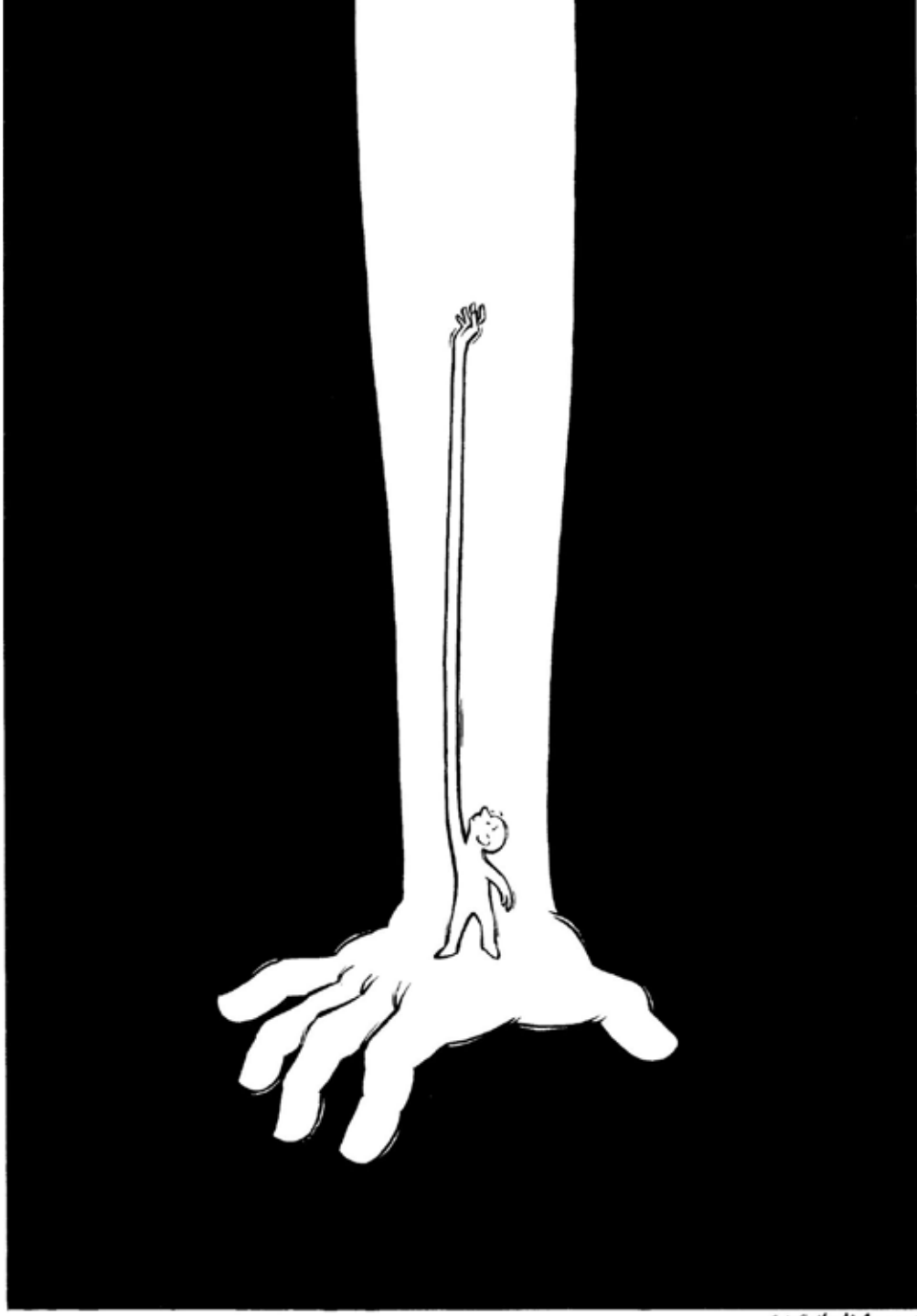
*



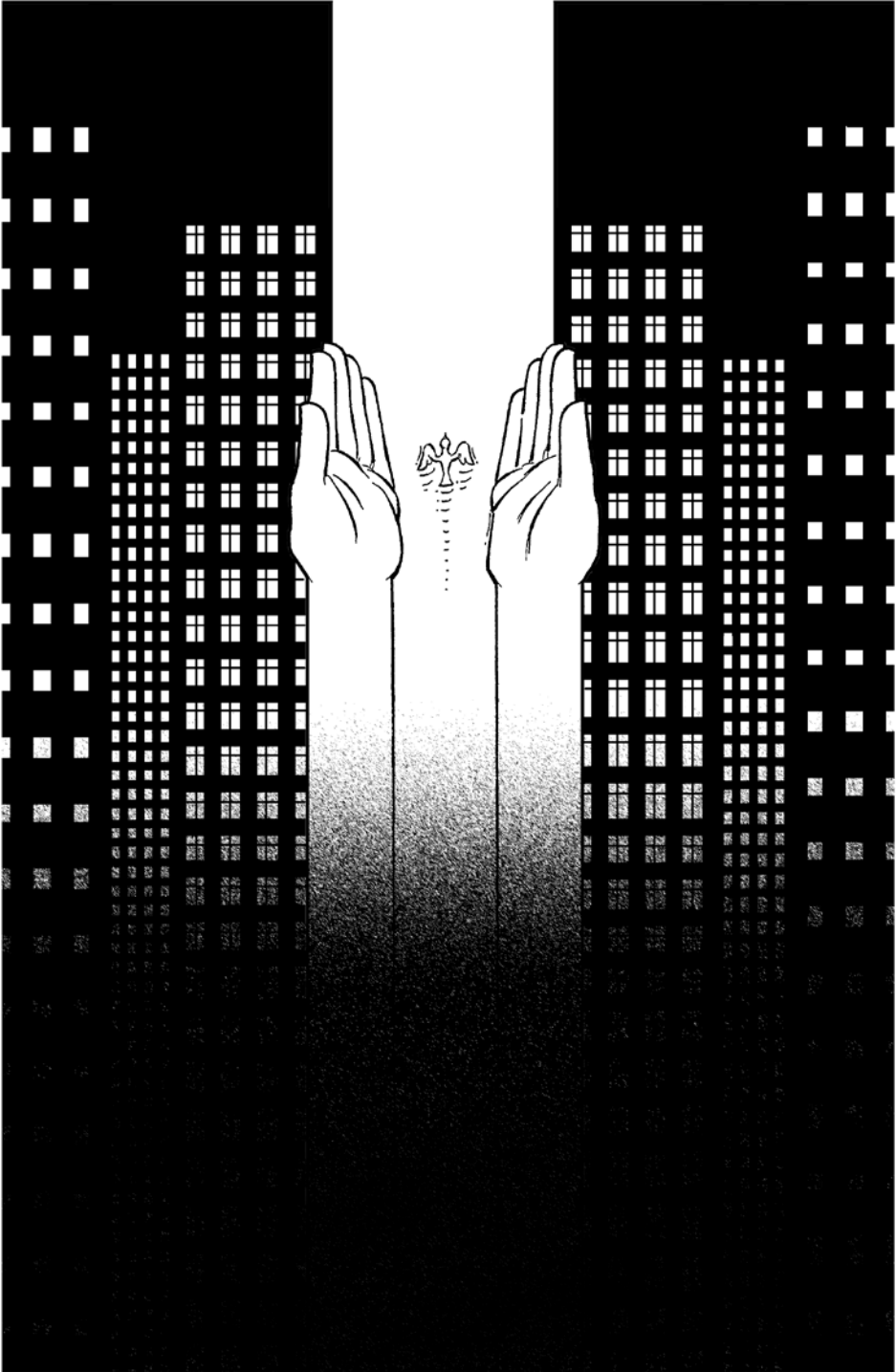


1.11.2021
HABER

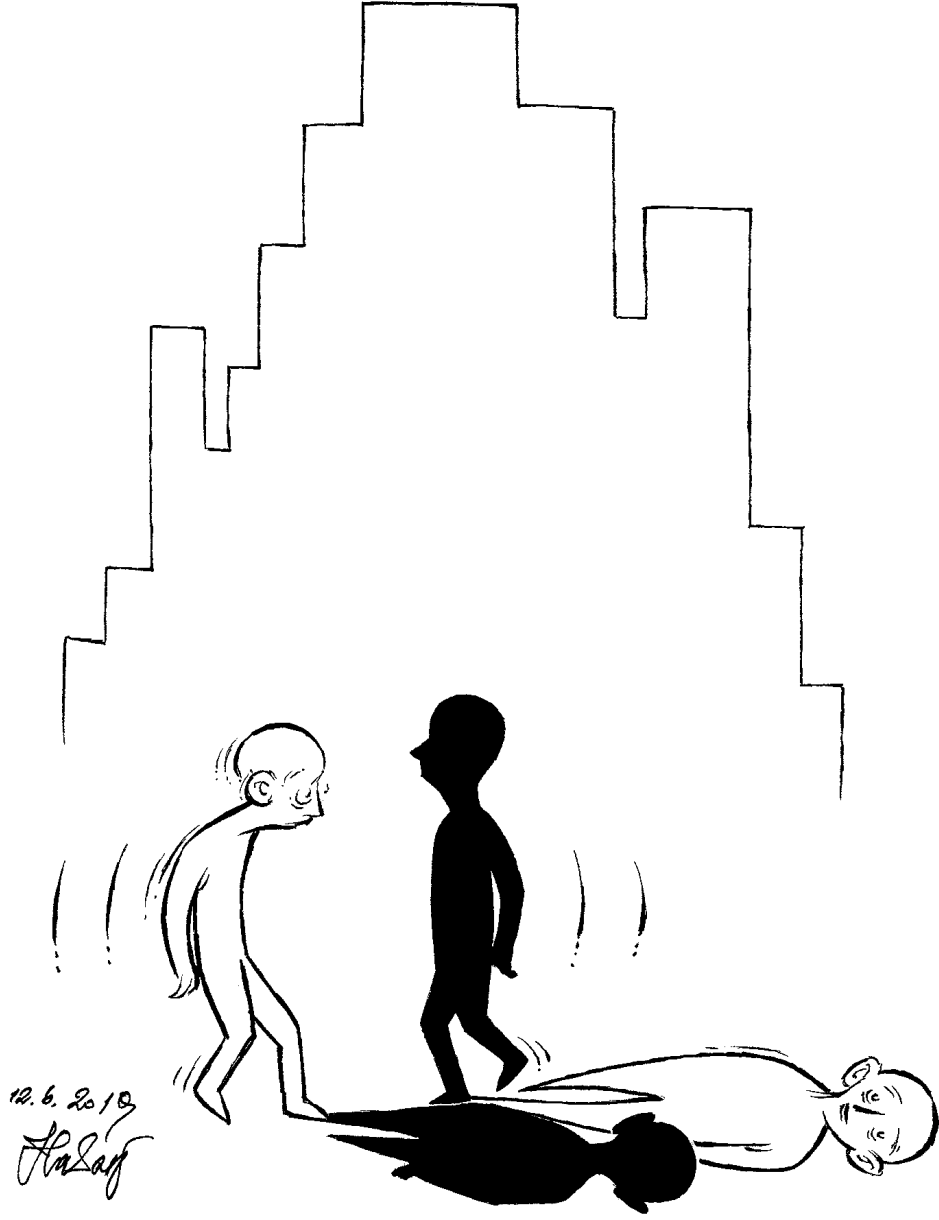


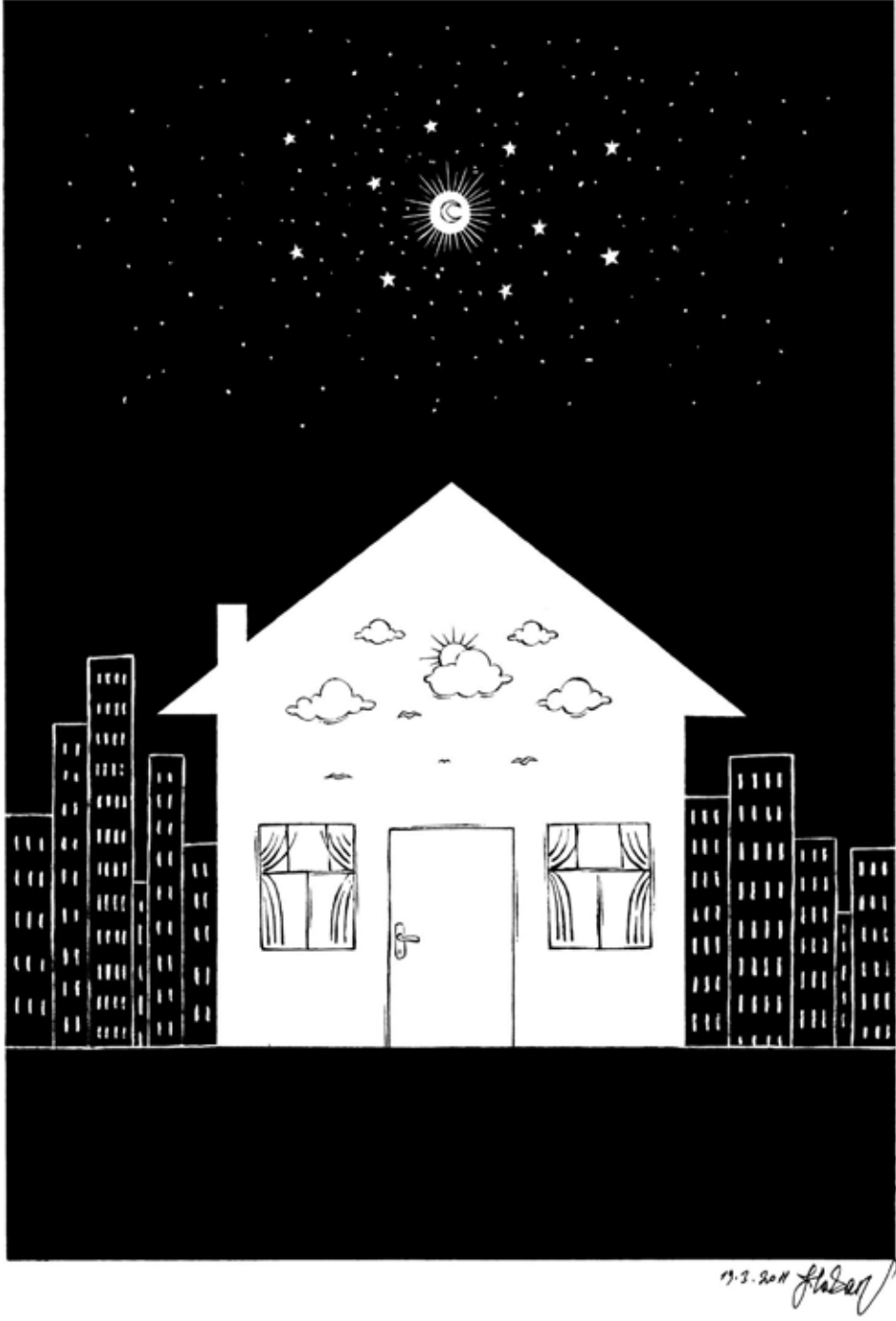


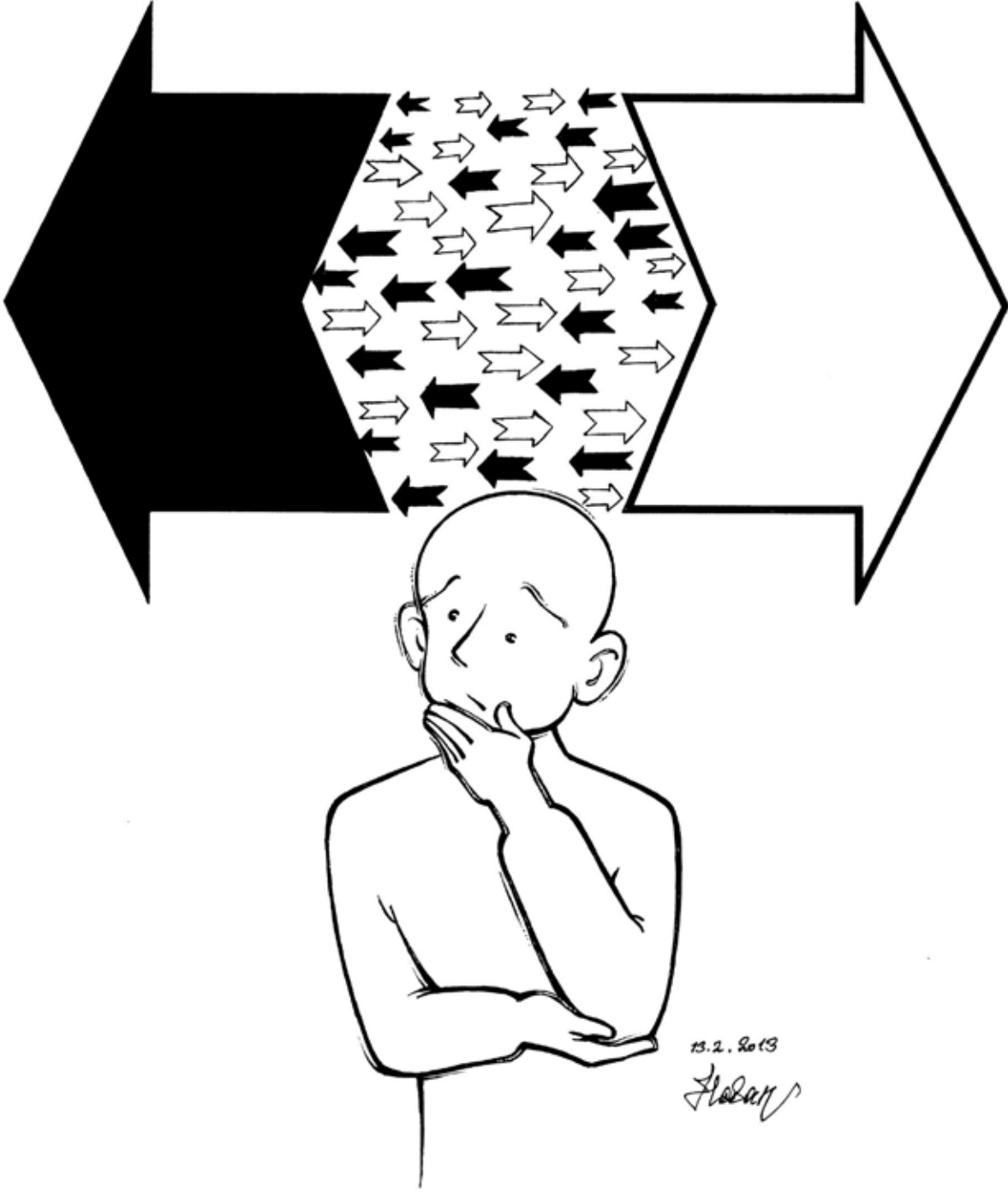
24.2011 H. S. A. /

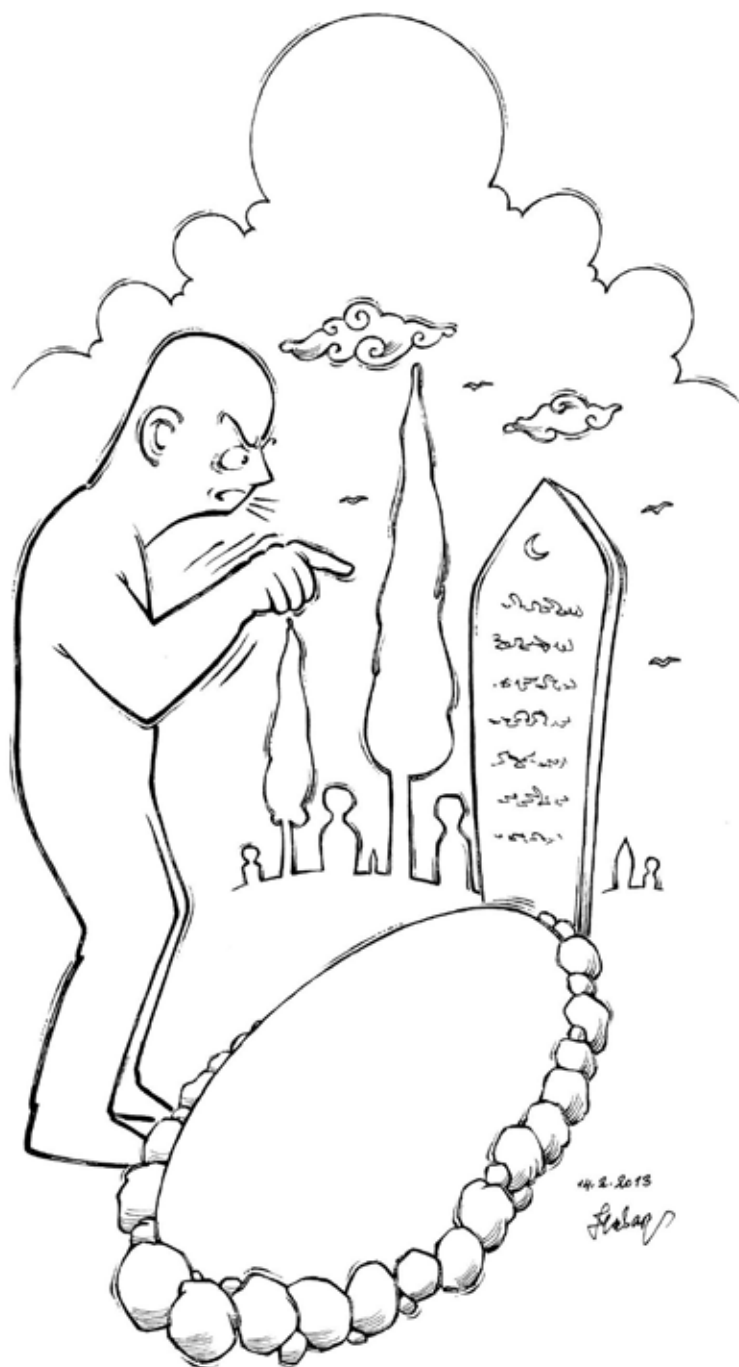


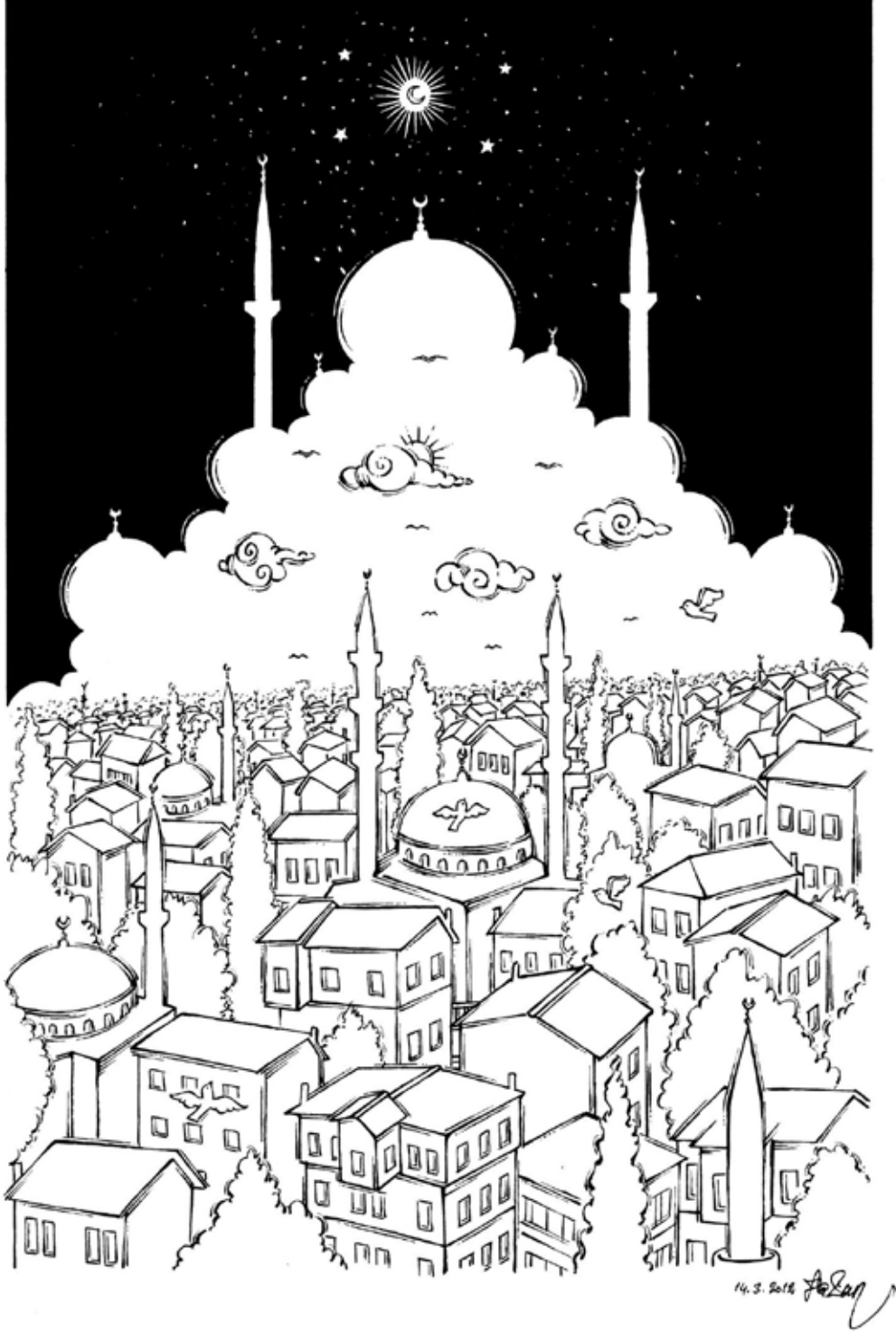
11.1.2021 *Florian*







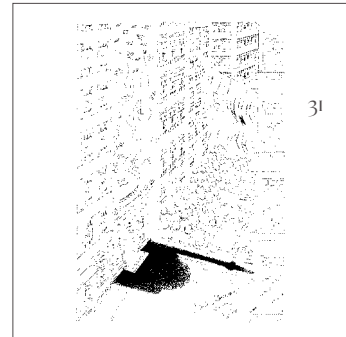
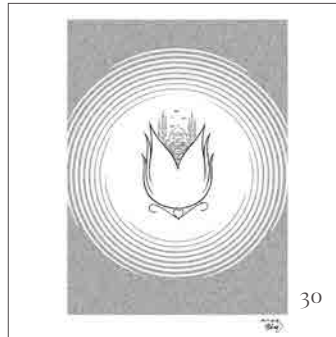
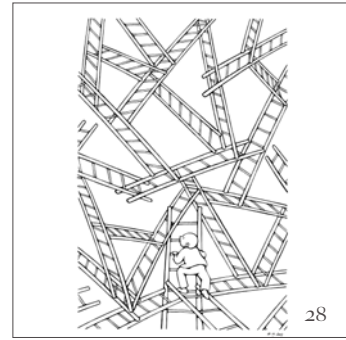
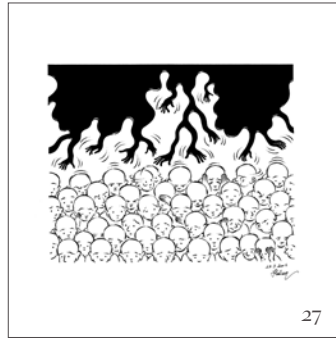
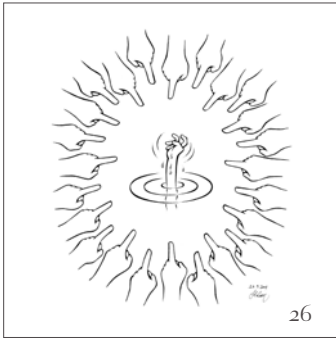
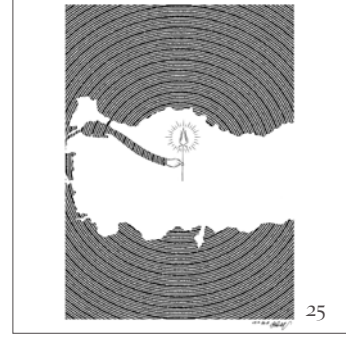
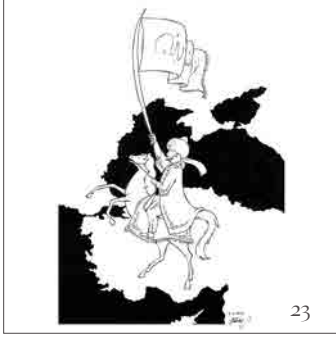




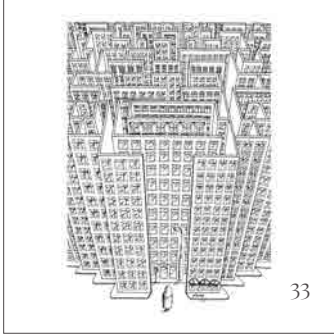
Cizgi İstanbul

HASAN AYGİN

— İÇİNDEKİLER —



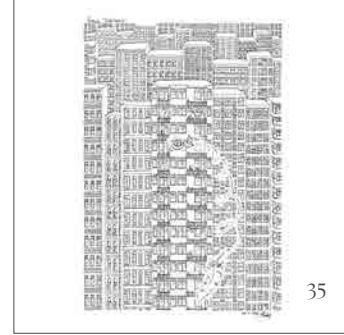
— İÇİNDEKİLER —



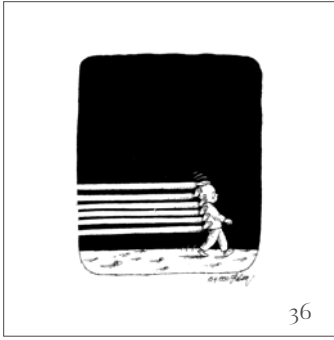
33



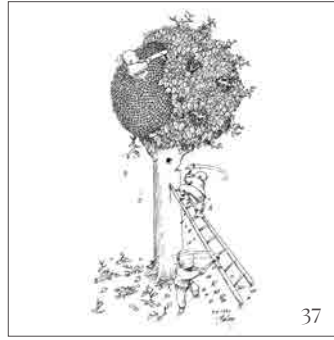
34



35



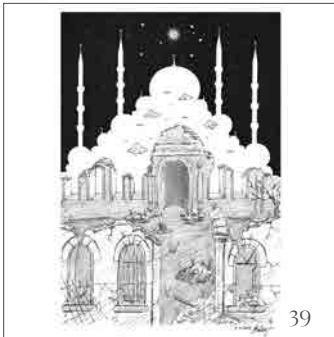
36



37



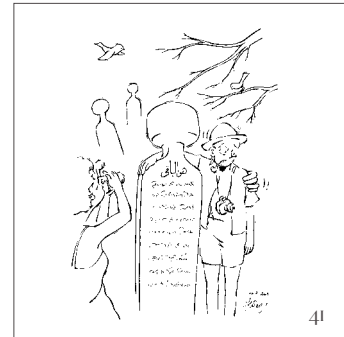
38



39



40

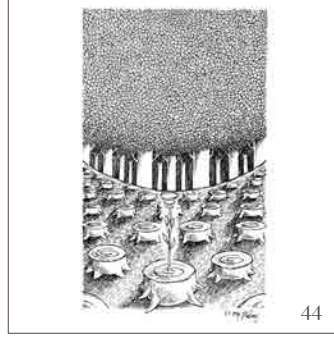


41

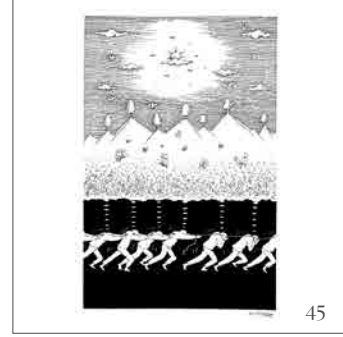
İÇİNDEKİLER



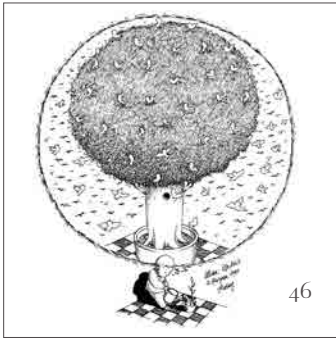
43



44



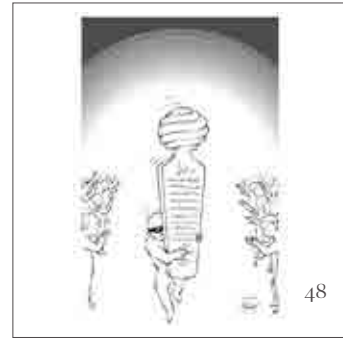
45



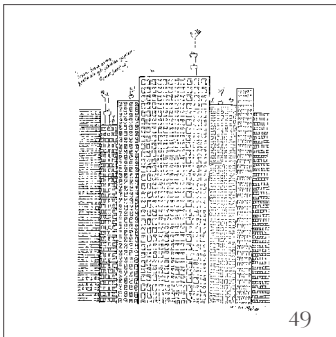
46



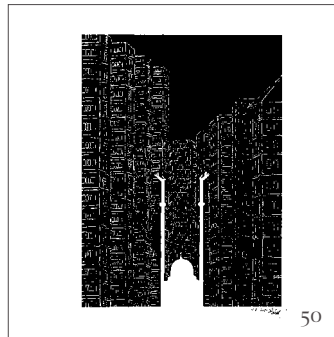
47



48



49

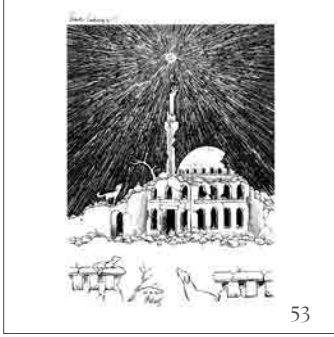


50



51

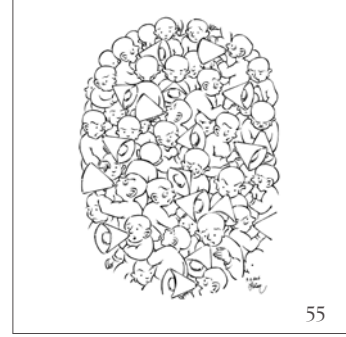
— İÇİNDEKİLER —



53



54



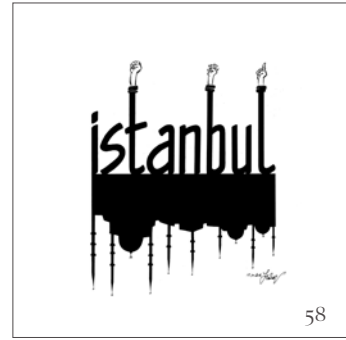
55



56



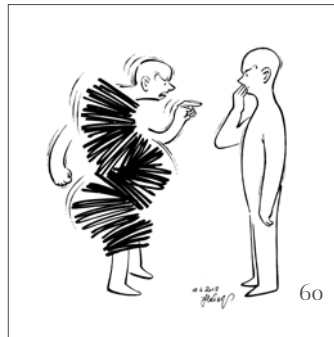
57



58



59

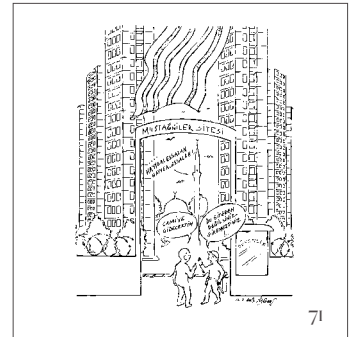
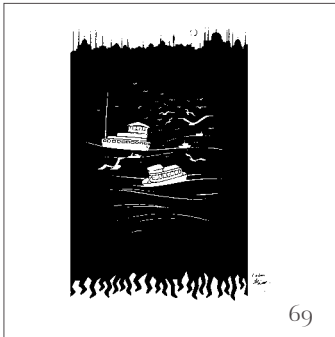
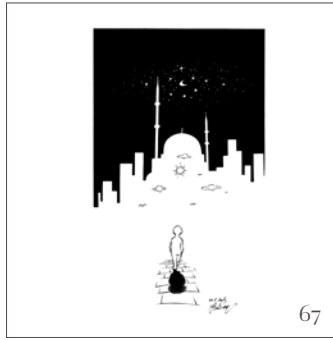
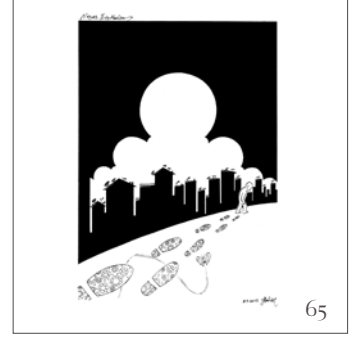
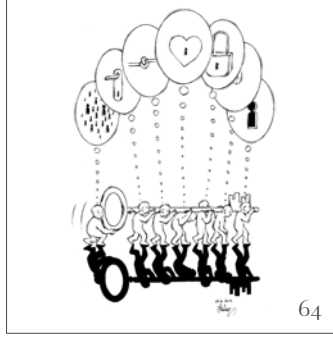
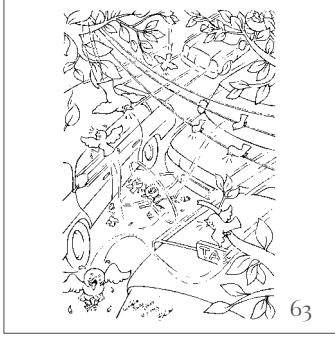


60

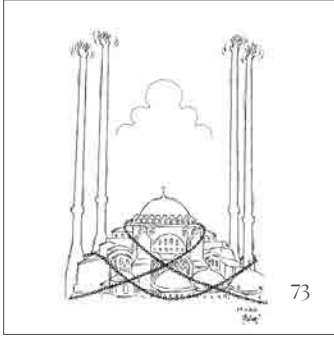


61

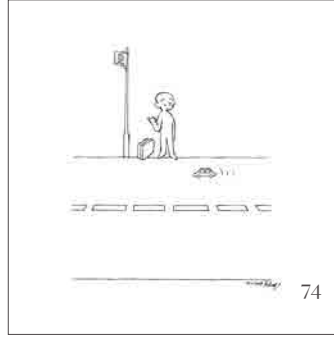
İÇİNDEKİLER



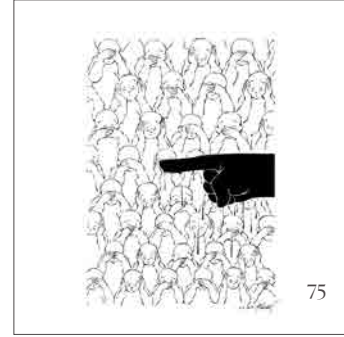
— İÇİNDEKİLER —



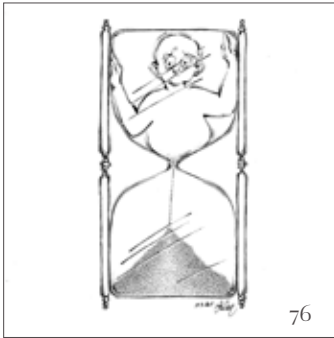
73



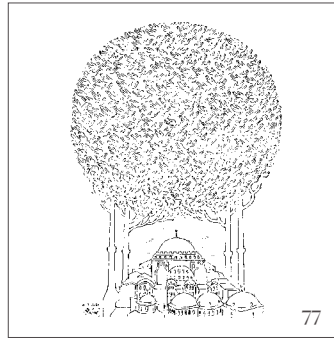
74



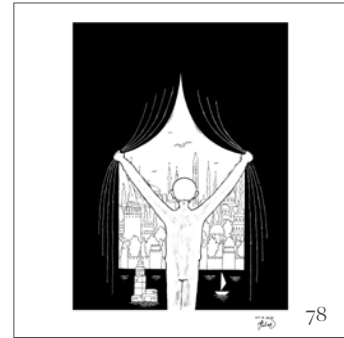
75



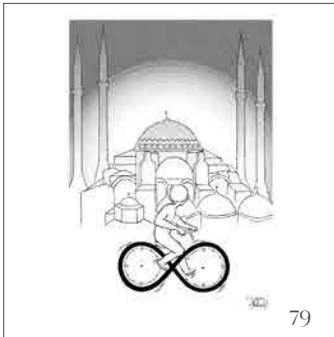
76



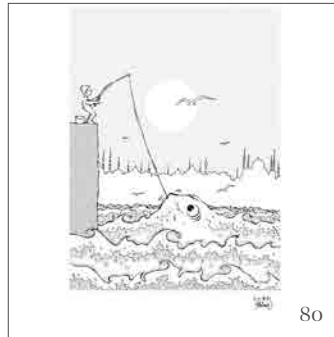
77



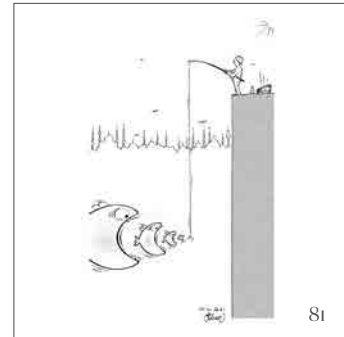
78



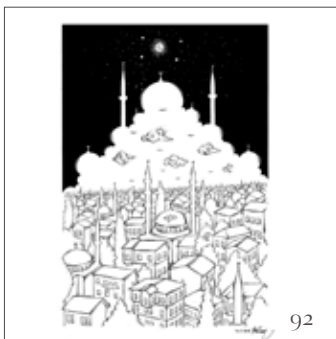
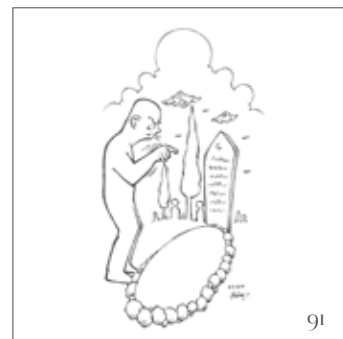
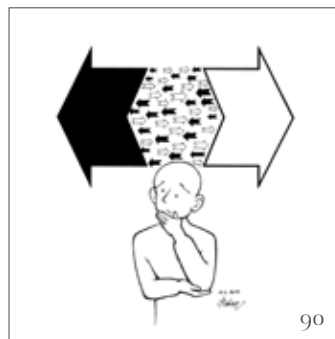
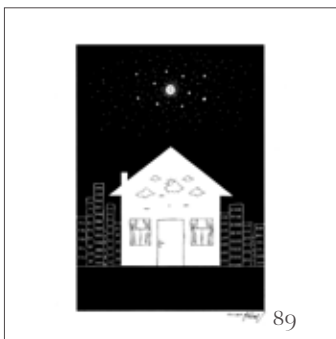
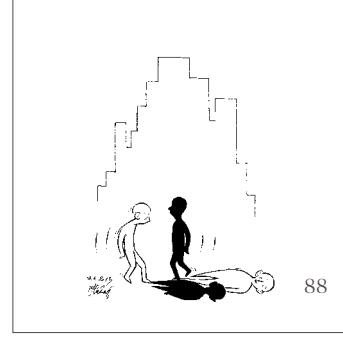
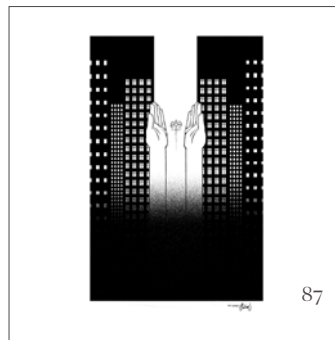
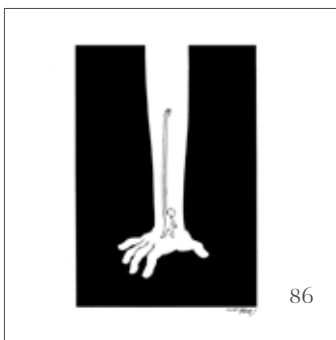
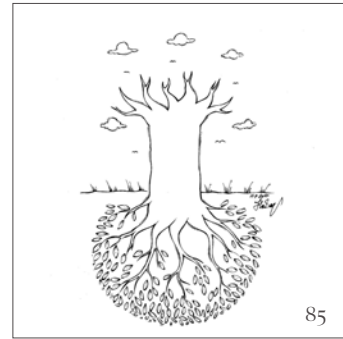
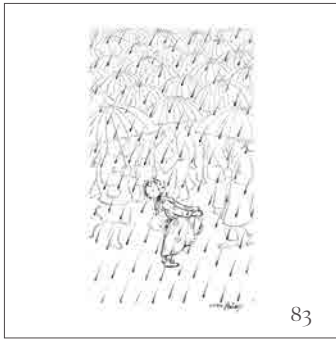
79



80



81





Av. Abdurrahman DURSUN
Belediye Başkanı

